

Hắn Với Ta - Một Chữ Hận

Contents

Hắn Với Ta - Một Chữ Hận	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	22
17. Chương 17	23
18. Chương 18	24
19. Chương 19	26
20. Chương 20	28
21. Chương 21	30
22. Chương 22	31
23. Chương 23	33
24. Chương 24	36
25. Chương 25	38
26. Chương 26	41

Hắn Với Ta - Một Chữ Hận

Giới thiệu

Mười hai tuổi nàng đã phải vào cung. Sư phụ nói với nàng, quy luật tất yếu dành cho nữ nhân của h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-voi-ta-mot-chu-han>

1. Chương 1

Sư phụ, sao lâu như vậy con ko thấy hoàng thượng tới thăm người, hoàng thượng đã quên người rồi phải không”

Mỹ nữ ngồi bên mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt mái tóc nha đầu bên cạnh: “Nha đầu ngốc, nữ nhân của đế vương sớm muộn rồi cũng sẽ bị lãng quên mà thôi, cái còn lại đối với nữ nhân trong chốn thâm cung này chỉ là một trái tim khô héo”

Nha đầu bên cạnh không phục, nhảy bật ra khỏi ghế, chun mũi lại nói: “Con không tin, hoàng thượng người rất tốt, rất tốt, người rất rất tốt...”

“Tại sao con thấy hoàng thượng tốt”- mỹ nữ mỉm cười khi nhìn thấy cử chỉ đáng yêu của nha đầu

“Hoàng thượng nói con đáng yêu, người nói sau này sẽ để con trở thành thê tử của tiểu thái tử”- nha đầu ngây ngô nói

“Tiểu Tinh, sau này lớn lên, nếu còn muốn trở về với gia đình, thì hãy làm cung nữ”

“Con không muốn. Sư phụ, con muốn lấy tiểu thái tử, lúc ấy con sẽ được sủng, con sẽ dẫn gia đình vào sống ở đây”- nha đầu Tiểu Tinh hét mạnh đầu, mái tóc dài mượt tung bay, đặc ý nhìn tuyệt sắc giai nhân trước mặt

.....

“Hoàng thượng có chỉ, Quý tần không biết giữ mình, làm ô uế chốn hậu cung, nay ban cho giải lụa trắng. Khâm thủ”

“Thần thiếp tiếp chỉ, tạ chủ long ân”- Vị nương nương đang quỳ bên dưới khuôn mặt không chút biểu cảm đáp.

“Sư phụ, đừng xa Tinh nhi, sư phụ ơi”- nha đầu bên cạnh không ngừng kéo vạt váy của nàng, cả khuôn mặt đầm nước

Đợi đến khi vị công công truyền chỉ rời đi, nàng ta nhẹ nhàng lau nước mắt trên khuôn mặt tiểu nha đầu, nàng cảm giác cái chết này với nàng như là một sự giải thoát, nhưng thứ duy nhất khiến nàng cảm thấy không nỡ là tiểu nha đầu ngốc nghếch này, giữa chốn thâm cung lạnh lẽo, ai sẽ là người che chở cho a đầu này khi nàng rời đi. Nàng dụi dụi nói: “Tiểu Tinh này, hãy nhớ kĩ lời sư phụ, hãy an phận trở thành một cung nữ, sau này con sẽ được dời khỏi hoàng cung gặp gia đình, nhớ lấy”. Nói rồi nàng ta từ từ đứng dậy, đem dải lụa trắng hoàng thượng ban đi vào trong, tiểu a đầu hoảng hốt cất tiếng gọi: “Sư phụ, người đừng bỏ Tinh nhi, xin người huu”

“Đình công công, dẫn nha đầu này ra ngoài đi, tới lúc ta được giải thoát rồi”

“Nha đầu, cuộc đời này ta không hối hận vì đã được gặp chàng, chỉ hận không thể cùng chàng cao chạy xa bay tới chân trời. Sau này, nếu có thể giúp sư phụ hoàn thành tâm nguyện, thì con hãy giúp đỡ những đôi uyên ương trong chốn hoàng cung này”

“Hạng lang, thiếp đi cùng chàng đây”

“SƯ PHUUUUUUUU”

Tài nhân- thực chất chỉ là cái danh hão

“Tiểu chủ, người không sao chứ”

Tiếng Tiểu Lan làm ta tỉnh giấc, thì ra là mơ, có lẽ câu chuyện của quá khứ khiến ta không sao quên được, tỉnh dậy thì đã thấy gối ướt đầm.

Năm mười hai tuổi, gia đình nghèo khó, ta đã bị bán vào hoàng cung. Lúc ấy cứ nghĩ rằng, vào hoàng cung rồi, cha mẹ sẽ không phải khổ, ta cũng có thể có cuộc sống tốt hơn, nào đâu biết rằng cung cấm vốn là nơi người tốt thì ít mà kẻ nham hiểm thâm độc thì nhiều. Ông trời không ngờ ưu ái ta, giúp ta được gặp Quý tần nương nương, trở thành đồ đệ nhỏ bên cạnh người. Nương nương lúc ấy đang được hoàng đế sủng, vì vậy ta cũng hưởng lây may mắn của người, ta được sống thoải mái trong hoàng cung, khác hẳn những a đầu cùng tuổi. Thế nhưng trong cung cấm này, chẳng có gì là tồn tại mãi mãi, nhất là tình cảm của con người.

Quý tần nương nương rồi cũng thất sủng, ta ngày ngày ngồi trong lòng nương nương, cả hai hướng ra phía cửa chờ đợi hoàng thượng, cứ chờ đợi như vậy cho tới khi nhận ra tấm cung này sớm đã bị quên lãng. Sư phụ ta ngày ngày vẫn nở nụ cười như đóa phù dung mà trò chuyện với ta, dạy ta viết chữ, nhưng mãi tới sau này mới hiểu, nụ cười của người ngày ấy hàm chứa cả đau thương, cả uất hận.

2. Chương 2

Duyên phận trở trêu, đến khi niềm tin vào tình yêu của người vụt tắt thì một nam nhân xuất hiện, ngày ấy ta cũng rất thắc mắc vì sao trong nội cung này lại xuất hiện một nam nhân không phải hoàng đế. Mãi sau này ta mới biết, sư phụ quần chí đã tìm cách tự tử. Nhưng may mắn thay người gặp một cấm vệ binh đang đi tuần, hai người nảy sinh tình cảm.

Tình yêu ấy cuối cùng vẫn không thể vượt qua được những bức tường to lớn mang tên Tử cấm thành từ bao đời nay, hoàng đế dù có trăm ngàn phi tần nhưng vẫn là một kẻ ích kỷ, tự tôn thái quá, dù đã lãng quên vô số nữ nhân của mình, ông ta vẫn không cho phép họ tơ tưởng đến nam nhân nào khác ngoài mình, vì vậy sư phụ ta bị ban cho dải lụa trắng. Có phải may mắn hay không, ta cũng không rõ, chỉ là sau đó ông ta chợt nhớ tới nha đầu hay hát hay cười như ta, bèn ban cho ta đặc ân trở thành tài nhân vị nhập giai*. Ta còn nhỏ như vậy, đương nhiên là không thể trở thành tài nhân của ông ta, mà hoàng thượng muốn quan nữ** đào tạo ta để sau này có thể trở thành tài nhân của tân hoàng đế.

Năm nay ta đã mười bảy tuổi, những quy tắc trong hoàng cung cũng đã thông thạo, bản tính cũng thay đổi. Từ một a đầu ngốc nghếch cái gì cũng mơ hồ, ta trở nên ít nói, nói đúng hơn là thận trọng trong lời nói của mình. Ta không ngừng tự nhủ, sư phụ đã đi rồi, ta chỉ còn biết cách thu mình, bảo vệ bản thân mình thật tốt.

Hoàng thượng băng hà, tin tức nhanh chóng truyền khắp tử cấm thành, rồi theo đà lan ra khắp đất nước. Cũng nhanh chóng như cái tin ấy, Thái tử Diệu Thần lên ngôi hoàng đế. Thái tử Diệu Thần là con của Minh hoàng hậu, nghe nói hần ta mới trở về hoàng cung, trước đây ngao du bên ngoài. Gọi là ngao du chắc cũng chỉ là đánh lừa các nước khác, hần ta thực chất là đi đến các nước hùng mạnh để xem xét chính trị ở đó, vá cũng có thể là làm nội gián cho phụ hoàng hần ở đây. Giờ hần trở về làm hoàng đế, thần tử đương nhiên không có ý kiến. Bất ngờ hơn cả, hần quyết định chọn Liên Ninh công chúa của Viêm quốc làm hoàng hậu.

Thái giám cung nữ trong hậu cung xưa nay chẳng biết gì tới chính sự, vậy mà gặp phải đề tài này thì ai nấy đều bàn tán sôi nổi, ta hiểu kì hỏi Tiểu Lan, em cười khì nói: “ Tiểu chủ sau này làm chủ nhân thì những chuyện như vậy quan tâm một chút cũng đúng. Lan nhi nghe nói nước Viêm ấy là một đất nước hùng mạnh, vị công chúa ấy cũng là tuyệt sắc giai nhân, ngoài cầm kì thi họa còn văn thao võ lược”. Ta ngạc nhiên: “Như vậy thì nàng ta với tân hoàng thượng quả thật xứng đôi, sao ta nghe giọng điệu thái giám cung nữ lại có vẻ bất bình như vậy?”

Tiểu Lan thở dài: “Đúng là nàng ta tài hoa thật, nhưng nghe nói đã từng làm thái tử phi của nước Tùy, sau còn nghe nói nàng ta bị phế và đưa trở lại quê hương”

Ta còn đang ngạc nhiên thì Tiểu Lan lại nói tiếp: “Nghe đồn Thái tử chúng ta gặp nàng ta ở nước Tùy, chắc lúc ấy người đang trà trộn vào trong hoàng cung mà quen nàng ta”

Ta chợt nghĩ ngợi, một nữ nhân tuyệt vời như vậy có gì lại phải chịu nhiều thị phi.

Tiểu Lan lại tiếp tục nói không ngừng: “Thái tử phi của nước Tùy bây giờ chính là tỷ tỷ tốt của nàng ta, nghe nói là con của một vị quan nhất phẩm trong triều nhà Viêm. Xoay quanh chuyện nàng ta lấy Thái tử nước Tùy, mọi người còn đồn đại nàng ta dùng thân phận ép vị thái tử kia lấy mình, còn chàng Thái tử kia thì lại yêu cô tỷ tỷ ấy. theo em suy đoán thì có lẽ vị Thái tử này rất ghét nàng ta, nên mới phế danh hiệu của nàng ta chứ. Tiểu chủ à, nữ nhân thủ đoạn như vậy, làm sao có thể trở thành hoàng hậu của Lý quốc ta chứ”

Ta hơi lắc đầu, nữ nhân chốn hậu cung luôn thủ đoạn, đang tâm cướp đi người mà tỷ tỷ mình thâm thương trộm nhớ. Nhưng dù sao đây không phải là vấn đề nên bàn luận nhiều, ta nhắc nhở Tiểu Lan: “Tiểu Lan đừng nói năng bừa bãi, nếu quả thật nàng ta là người như vậy mà hoàng thượng chúng ta vẫn quyết tâm lấy, chứng tỏ vị hoàng thượng này chẳng tốt đẹp gì, em tốt nhất đừng nên bàn tán nhiều, kéo đến tai hoàng thượng thì mang họa sát thân đấy”. Tiểu Lan nghe ta nói xong thì lè lưỡi cười trừ: “Em cũng biết mấy chuyện này không phải là chuyện bọn nô tài chúng em nên bàn luận, em cũng chỉ dám nhiều chuyện với tiểu chủ thôi, sau này nếu tiểu chủ có làm quý nhân thì cần biết được đối phương là người như thế nào, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng”

Ta thở dài: “Ta ước mình chỉ là một cung nữ”

Bất giác nói ra lời này ta thấy nhớ sự phụ vô cùng, ngày ấy người nói ta tốt nhất nên trở thành cung nữ, ta còn cho rằng sự phụ chỉ nói đùa mà thôi, bây giờ ngẫm lại mới rõ ý tứ của sự phụ. Tài nhân vị nhập giai như ta, nếu may mắn được chọn làm tài nhân thì không nói, nếu không được chọn thì cả đời chỉ biết sống trong tử cấm thành, vĩnh viễn đừng mong gặp lại người thân, đến khi hóa thành cát bụi thì cũng chẳng thể ra bên ngoài vùng vẫy, nói cho cùng thì nơi cuối cùng của ta chỉ là cái giếng khô đầy rẫy những oan hồn mà thôi.

Người xưa nói tiếng lành đồn xa, bản thân ta lại thấy tiếng lành nếu đồn xa chực dậm thì tiếng xấu đồn xa cả ngàn dặm. Thân thể của vị tân hoàng hậu nhanh chóng lan truyền khắp cả nước, quần thần phản đối kịch liệt, nghe nói không ít trung thần đã thẳng thắn can gián hoàng thượng.

“ Họ làm vậy đương nhiên là vì lợi ích quốc gia, hoàng đế mới đăng cơ, đất nước phần nào vẫn chưa ổn định, sợ rằng sau khi lập Liên Ninh công chúa thì dân chúng không phục, đất nước ắt sẽ loạn. Hoàng thượng đương nhiên không chịu từ bỏ, mà càng như vậy càng khiến nhân dân suy nghĩ, bởi xưa nay quan niệm một vị hôn quân luôn là không chịu nghe lời can gián, rồi hôn quân chính từ đam mê tửu sắc mà ra. Dân chúng liệu rằng có không nghi ngờ vị tân hoàng đế này có phải là hôn quân hay không”.

Tiểu Lan nghe tôi phân tích mà mắt mở to ra hết cỡ, cuối cùng vỗ tay reo: “Lan nhi thật không ngờ tiểu chủ lại am hiểu chính sự, người có phải đã từng đọc qua cái gì mà thuật trị quốc đúng không ạ”

Ta cười, cốc nhẹ đầu Tiểu Lan: “ Ngốc, vận nước như vậy, người bình thường cũng có thể nhận ra, tại em ngày thường không chịu chăm chỉ đọc sách mà thôi”. Trong lòng ta cũng thầm nhủ, nếu hoàng thượng thật sự yêu vị công chúa ấy, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra cách khiến thần dân Lý quốc chấp nhận, nhưng bằng hấn chính là hôn quân trong những câu chuyện ta đã đọc, thì hấn sẽ chỉ biết đàn áp trung thần bằng quyền uy của mình mà thôi, vị hôn quân như vậy thì có gì cần trung thần bên cạnh. Suy nghĩ của ta đối với chuyện này cuối cùng vẫn là, kết quả cho dù thế nào, đối với người trong cuộc cũng là hoàn toàn xứng đáng.

3. Chương 3

Không ngoài dự đoán của ta, chẳng mấy chốc tin tức truyền khắp hoàng cung, ta được Tiểu Lan thông báo ột tin cực kì bất ngờ: Liên Ninh công chúa dùng y thuật chữa bệnh cho khắp thấy dân chúng trong thành, bất kì ai có bệnh gì đều có thể đến tìm công chúa, thuốc thang sẽ do hạ nhân của nàng ta lo liệu. Ta cũng biết rằng với thân phận của nàng ta, chắc chắn khi đến Lý quốc sẽ mang theo không ít châu báu bên mình, nhưng không nghĩ rằng chỗ châu báu ấy có thể lo đủ thuốc thang cho toàn thành. Hành động này của nàng ta quả khiến ta phải suy nghĩ lại, nữ nhân như vậy, liệu có phải là người tàn độc bất chấp tình thân hay không?

“Tiểu chủ, Lan nhi có ý này, người không phải mắc chứng mất ngủ sao, chúng ta tới chỗ nàng ta khám bệnh bốc thuốc được không ạ”

Ta giả vờ lườm con bé: “Triệu chứng vớ vẩn của ta mà em cũng coi là bệnh à, ta tự biết cơ thể mình như thế nào, em xúi ta như vậy khiến ta cảm thấy mình là kẻ cơ hội đấy”

Tiểu Lan nhanh nhẩu: “Tiểu chủ à đây chỉ là có bệnh thì vãi tứ phương thôi ạ”

“Ta biết ý em vốn không phải muốn ta đi khám bệnh”

“Hi, tiểu chủ không phải cũng nên tiếp xúc qua với vị nương nương sẽ thống lĩnh hậu cung sau này sao?”

Có lẽ lời Tiểu Lan đúng, đến tiểu a đầu này cũng đoán được trước kết cục, ta cũng hiếu kì muốn xem vị công chúa cao quý đó là người như thế nào

Sáng hôm sau ta mới nhận ra, trong cung không chỉ mình Tiểu Lan lôi kéo ta ra ngoài, mà rất nhiều cung nữ thái giám cũng đang xếp hàng chờ đến lượt ở cửa Chính Bắc(1). Chờ rất lâu ta mới được vào bên trong chường gặp vị công chúa khiến toàn dân nước Lý bàn tán. Nàng ngồi thư thái bên chiếc bàn kê đơn thuốc, khuôn mặt kiều diễm đoan trang. Nàng không ăn mặc cầu kì như những quy tắc trong cung, chỉ đơn giản mặc y phục màu xanh lam. Giữa cái nóng nực của Lý quốc, hình ảnh nàng hiện ra trước mắt lại khiến ta quên đi cái oi bức ấy, ta có cảm tưởng như may mắn được đưa vào thần giới, nơi mà mọi cảm xúc hỉ nộ ái ố đều rất trở nên vô hiệu,nếu phải gọi tên cảm xúc của ta lúc ấy, chỉ có thể nói rằng:An nhàn.

“Tiểu thư, mời ngồi”

Ta thật sự ngưỡng mộ phong thái của nàng ta, giọng nói không nặng không nhẹ, chậm rãi bình thản, từng âm thanh cũng khiến một nữ nhân như ta mê mẩn. Ta vô thức tiến lại gần ngồi lên ghế, đưa tay ra cho nàng bắt mạch. Ngón tay nàng nhẹ nhàng đặt lên mạch của ta, cảm giác dịu êm vô cùng, ta bất giác bật ra câu hỏi: “Công chúa lớn lên trong hoàng cung, chẳng nhẽ lại không rõ chuyện nữ nhân chốn hậu cung không nên xuất đầu lộ diện”

Nàng ta vốn không vì câu nói của ta mà để tâm, mỉm cười nói: “Quan điểm đó vốn chỉ đúng trong một vài trường hợp, có những lúc nếu quá áp đặt lên con người thì chỉ khiến người đời cảm thấy cổ hủ mà thôi”

“Tiểu thư à, bệnh của cô không vấn đề gì, chứng mất ngủ chỉ là do hay suy nghĩ mà ra thôi, chỉ cần chú ý điều chỉnh tâm tình thì ắt sẽ khỏi”- nàng ta tiếp tục nói

Ta cũng biết rõ nguyên nhân, nhưng sau khi nghe nàng nói lại thêm phần bội phục, nàng từ đầu đến cuối đều không hỏi về căn bệnh mà ta mắc phải, vậy mà chỉ cần bắt mạch có thể đoán ra được cả nguyên do, cả triệu chứng. Nữ nhân hoàn hảo như vậy, trên đời này ta khẳng định chỉ có duy nhất mình nàng. Ta cất tiếng hỏi: “ Kinh thành vốn là chốn đô thị phồn hoa, dân chúng hưởng hoàng ân mà nhà nhà cơm no áo ấm, công chúa chọn kinh thành làm việc thiện há phải uống phí.

Không biết công chúa có nghe qua vùng Thiểm Tây của Lý quốc chúng tôi gặp hạn hán, dân chúng đói khổ hay không, chỉ bằng thay vì khám bệnh ở chốn này, công chúa giúp đỡ họ một chút thì lòng thiện của công chúa sẽ càng được Lý quốc chúng tôi cảm phục”” Ta nói mà trong lòng không khỏi thấy xót xa, Thiểm Tây nghèo khổ ấy, ngày còn là một nha đầu chưa hiểu chuyện. ta đã biết nó đói nghèo, nay lại gặp phải cảnh hạn hán, đến bao giờ dân Thiểm Tây què ta thoát khỏi sự nghèo đói đây.

Công chúa lần này chính thức quay ra nhìn ta, ánh mắt ấy ấm áp vô cùng, nàng nói: “Chính vì nhiều người nghĩ rằng ngay dưới chân thiên tử, nhân dân ắt ấm no nên đôi khi lơ là. Vả lại chỉ cần có lòng thiện, thì nhìn đâu cũng thấy việc mình nên làm. Ta đương nhiên biết Thiểm Tây là nơi nghèo đói, nên ngay từ khi mới tới ta đã phái người đi tới đó giúp đỡ quan viên giải quyết nạn đói. Tiểu thư đây hẳn là am hiểu chuyện quốc gia, phải chăng là tiểu thư danh giá của vị quan nào trong triều”

Ta cười đáp lại: “Thật hổ thẹn, không ngờ công chúa đã suy tính kỹ càng, tiểu nữ thật là múa rìu qua mắt thợ. Tiểu nữ chỉ là cung nữ hầu hạ quý phi trong cung thôi. Từ này đã làm phiền công chúa nhiều rồi, tiểu nữ xin cáo lui”

Ta bước ra khỏi chương, trước đây luôn tự mình là người thông hiểu thế sự, biết tiến biết thoái, hôm nay gặp nàng mới cảm thấy mình vẫn chỉ là một tiểu nha đầu suy nghĩ non nớt, thế sự vốn dĩ chưa hiểu biết được bao nhiêu. Tiểu Lan thấy ta bước ra thì vội vàng vàng chạy lại hỏi bao nhiêu thứ khiến ta lắc đầu ngán ngẩm. Nàng liên tục hỏi ta cô công chúa ấy xinh đẹp như thế nào, nói chuyện như thế nào, so với ta thì sao.. khiến ta vô cùng đau đầu, vừa bực vừa buồn cười, ta hỏi:

“Thế sao em không tự vào bên trong xem nàng ta như thế nào”. Tiểu Lan lại diễn ngay cái điệu bộ ngổ ngáo của nàng ra, gãi đầu nhìn ta: “Em cũng muốn lắm, nhưng nếu không có bệnh mà cũng vào gặp công chúa, lại không biết nói chuyện thế nào thì ngại lắm ạ”. Nhìn cái mặt Lan nhi thộn ra khiến ta không nỡ dập tắt hy vọng của em, ta nói: “Trên đời này, ngoài sự phụ của ta, thì chỉ có Liên Ninh công chúa mới xứng danh là nữ tử tuyệt vời nhất thiên hạ”. Tiểu Lan à lên một tiếng rõ to, rồi chép chép miệng: “Lan nhi cứ tưởng rằng Tinh tiểu chủ tử đã cụ non lắm rồi, không ngờ bây giờ mới biết tiểu chủ chỉ là tiểu cụ non. còn đại cụ non thì chắc là dành cho nàng Liên Ninh rồi”. Ta phì cười, cốc một cái rõ đau vào đầu nàng rồi nói: “Phải nói là ta tiểu mỹ nhân, còn Liên Ninh công chúa là đại mỹ nhân chứ”. Nói rồi cả hai chúng ta cùng ôm bụng cười.

Quả nhiên chỉ trong vòng hai tháng, Liên Ninh công chúa được lòng dân chúng khắp kinh thành, rồi lan ra khắp cả nước, dân chúng ai nấy đều không ngớt khen ngợi công chúa, và thế là quan lại trong triều không còn ai có ý kiến về ngôi vị hoàng hậu của nàng ta. Mồng năm tháng bảy, nàng ta được chính thức sắc phong làm Viêm hoàng hậu, kéo theo đó hoàng thượng phong phi tần ột loạt người trong hậu cung.

Tất nhiên những tài nhân vị nhập giai như chúng ta cũng được tấn phong làm tài nhân, nhưng chỉ là điểm nhụy vẽ sường, cảm tưởng hoàng thượng sắc phong cho nữ nhân trong hậu cung chỉ khiến người ta cảm giác người cũng như những vị hoàng đế từ xưa đến nay, trăm ngàn giai lệ, ai cũng có cơ hội được sủng. Thế nhưng ta biết rằng, hoàng thượng chỉ là muốn che giấu tình cảm, muốn bảo vệ nữ nhân duy nhất của mình- Viêm hoàng hậu. Không biết có phải gọi là may mắn hay không, ta được nằm trong số tài nhân được sắc phong.

4. Chương 4

“Nương nương, mau lên, để Lan nhi giúp người trang điểm. Người thật may mắn à nha, được sắc phong làm tài nhân, sau này Lan nhi và người không phải chịu khổ nữa”

Tiểu Lan lúc này hẳn đang vui sướng, nhưng ta lại khác, ta cảm thấy cô độc vô cùng, phu quân tương lai của ta không giống những vị phu quân bình thường, chàng là đế vương, là người trị vì cả một đất nước. Ta vốn đã nhìn thấy tương lai của mình, đã nhìn thấy tương lai giống sự phụ của mấy năm về trước, lặng lẽ nhìn ngắm bốn mùa trôi qua cho tới khi nhắm mắt. Nếu nói rằng điểm ta yêu thích nhất ở Diệu Thần, ta chỉ có thể nói, ta ngưỡng mộ bởi hắn quyết tâm cả đời bảo hộ một nữ nhân duy nhất là Viêm hoàng hậu, chỉ cần hắn chỉ yêu mình nàng ta, ta tất được an ủi phần nào, bởi sẽ không phải đau lòng vì đế vương như sự phụ đã từng phải chịu.

Chú thích:

*tài nhân vị nhập giai: là những người được chọn làm tài nhân sau này

**quan nữ: quản lý, dạy dỗ các cung phi và giữ gìn các đồ vật trong nội cung

(1) Cửa Chính Bắc: còn gọi là cửa hậu, nằm ở mặt sau kinh thành

Diện kiến quân vương

Đã một tháng trôi qua kể từ khi ta trở thành tài nhân, cuộc sống của ta ở Đoan Trường cung cũng không vì thế mà thay đổi nhiều, nhưng dù sao thay đổi khiến ta thích nhất chính là bớt đi những bài học khi còn là tài nhân vị nhập giai. Nhưng thiếu những bài học ấy, ta lại cảm thấy không có việc gì làm, suốt ngày chỉ biết đứng lên rồi ngồi xuống, khi chán quá thì đem giấy ra vẽ tranh. Nhưng mỗi lần vẽ là lại cảm thấy hổ thẹn, bởi vì ta vẽ tranh rất xấu, Tô nữ quan trước đây luôn chê trách ta điểm này vô cùng dở, lúc ấy ta thường cười trừ, cảm thấy bà ta nói hơi quá, nhưng bây giờ có thời gian một mình, ngẫm lại bà ấy nói không hề sai.

Tiểu Lan vẫn bát nháo như trước, nàng kết thân với không biết bao nhiêu thái giám cung nữ, có vẻ như cung nữ thái giám rất yêu quý nàng ta, nên lúc nào trở về, nàng ta cũng kể cho ta mẩu tin nhỏ ở cung Khôn Thái, điện Càn Thành*. Ta biết nàng ta là quan tâm ta, là lo cho tương lai của ta, nhưng quả thật với ta, từ ngày sư phụ nhận lấy một kết cục bi thảm như vậy, ta đã mất niềm tin với bậc đế vương. Trước khi Thái tử Diệu Thần lên ngôi hoàng đế, ta đã nghĩ rằng hoàng đế vốn chỉ xem nữ nhân như trò tiêu khiển mà thôi, nữ nhân bên cạnh sớm muộn gì cũng trở thành một con búp bê cũ nát, rồi sẽ mãi bị lãng quên.

Vì vậy ta cảm thấy nếu trở thành con búp bê như vậy, ta thà tự diệt còn hơn để kẻ khác nắm mạng sống của mình. Rồi sau khi thái tử Diệu Thần lên ngôi, ta nhận ra hẳn ta thật sự yêu Viêm hoàng hậu, mọi thứ hẳn làm, chỉ cần tinh ý cò thể nhận ra đều là vì hoàng hậu, thế nên suy nghĩ trước đây tạm được bỏ qua một bên, thay vào đó ta cảm thấy có phần nhẹ nhõm, bởi vì dù sao thì hẳn cũng là một nam nhân thực thụ, ta chấp nhận trở thành vị tài nhân hồ, chấp nhận chính thức từ bỏ những suy nghĩ liên quan đến hoàng đế.

Ta cũng đã nhiều lần kêu Tiểu Lan đừng chạy khắp nơi hỏi thăm nữa, ta giải thích với nàng không biết bao nhiêu lần, nhưng có vẻ nàng nghe không lọt, lại còn làm nàng tưởng rằng ta vì quá u uất mà có những suy nghĩ bi quan như vậy, lại càng năng đi hỏi thăm. Ta cuối cùng cũng bất lực, dù sao sự im lặng của Đoan Trường cung cũng không thích hợp với người năng động như nàng, thôi thì để nàng chạy khắp nơi cũng tốt, không phải chịu cảnh như ta.

Hôm nay trời đẹp hơn, thu cũng đã đến, ta cảm thấy tâm tình tự dưng tốt hơn mọi khi, liền đánh bạo cầm bút lên vẽ. Có lẽ hôm nay thoải mái, nên bức tranh ta vẽ vô cùng sinh động, đến bản thân ta cũng phải bất ngờ. Trong tranh là một đám nhỏ đang ngồi nhặt lá vàng rơi, đứa nhỏ người đứa bỏ rập ra đất, nắng không gay gắt mà vô cùng hòa hợp, chiếu lên từng khuôn mặt hạnh phúc của lũ trẻ. Bao bọc lấy lũ trẻ chính là một cây cổ thụ to lớn- cây cổ thụ mấy trăm năm tuổi của Thiểm Tây.

Ta bật cười, đó là tuổi thơ nhặt lá chơi bán hàng, ta nhớ ngày đó ta luôn tranh làm người bán bánh bao nhân thịt, bởi ngày ấy đối với Thiểm Tây mà nói bánh bao nhân thịt là một điều xa vời, nên ta nghĩ nếu ta là người bán hàng thì ắt hẳn sẽ được là người ăn nhiều nhất, ăn mà không mất tiền. Bức tranh duy nhất do chính mình vẽ khiến ta hài lòng. Ta bèn đề thơ vào góc phải bức tranh

5. Chương 5

Sàng tiền minh nguyệt quang

Nghi thị địa thượng sương

Cử đầu vọng minh nguyệt

Đê đầu tư cố hương”

Sau khi viết xong bài thơ ấy, ta bỗng nhớ quê nhà tha thiết, liệu có bao giờ ta được trở về lại nơi ấy hay không, lại cảm thấy nếu có cách nào giúp ta ra khỏi chốn hậu cung này, ta sẵn sàng thử dù rằng nó có nguy

hiểm như thế nào.

“Chủ nhân, chủ nhân, em có chuyện cực kì quan trọng muốn nói với chủ nhân”

Tiếng Tiểu Lan cắt ngang dòng suy nghĩ của ta. Nàng không biết đã đi đâu nghe được tin gì mà có vẻ nghiêm trọng như vậy, mà có lẽ vì một lòng muốn về báo ngay cho ta nên chạy đến mức mặt đỏ bừng bừng, trong lời nói đã cảm thấy cổ họng nàng ta khô khốc. Ta cũng không vội, nhẹ nhàng đặt cây bút xuống, tiến về phía bàn ngồi, chăm chú nhìn nàng ta uống nước. Một lúc sau, nàng ta mới cất tiếng: “Nương nương, người biết không, Viêm hoàng hậu ấy vốn không hề yêu hoàng thượng”

Ta tuy rằng không muốn quan tâm đến chuyện của hoàng thượng, nhưng nghe đến đây cũng cảm thấy tò mò. Nếu Viêm hoàng hậu thật sự không yêu hoàng thượng, tại sao phải làm nhiều việc vì Lý quốc chúng ta như vậy, ngay từ đầu nàng ta có thể từ bỏ cơ mà.

“Nương nương, chuyện này Lan nhi đã nghe từ lâu, nhưng vẫn không tin, nên tuyệt nhiên em giấu nương nương, đến hôm nay chuyện xảy ra em đành định hoàng hậu không hề yêu hoàng thượng”

Ta cũng rất tò mò, nhưng vẫn đủ bình tĩnh nhắc Tiểu Lan: “Được rồi, em nói từ từ thôi, kể cho ta từng chuyện một”

“Em nghe A Xuân- cung nữ trong tẩm cung hoàng hậu kể rằng, hoàng thượng rất hay năng đến tẩm cung hoàng hậu, lại còn luôn cùng hoàng hậu ăn trưa, nhưng không bao giờ ở lại qua đêm ở Khôn Thái cung”

Tôi tiện tay rót nước vào chén, vừa rót vừa nói: “Chỉ như vậy thôi mà dám nói bừa”

“Em không nói bừa”- Tiểu Lan đập bàn đứng dậy- “A Xuân nói với em, có lần nàng ta thấy hoàng thượng bảo với hoàng hậu nương nương là sẽ ở lại tẩm cung, nhưng nương nương thần nhiên khuyên hoàng thượng nên về điện Càn Thành, A Xuân nói sắc mặt hoàng thượng lúc đó không được vui, nhưng người tuyệt nhiên không giận dữ mà dời khỏi cung Khôn Thái”

“Có lẽ em nói đúng, nhưng tình cảm của những người cao quý như hoàng hậu với hoàng thượng, hạ nhân như chúng ta làm sao hiểu được”- ta ung dung nói, sau đó đưa chén nước lên trước mặt, nhấp một ngụm

“Nương nương à người đừng tự xem thường mình có được không, trong mắt em, trong hậu cung này, ngoài hoàng hậu nương nương ra thì chỉ có người xứng đáng với vị trí hoàng hậu ấy”

Choang, chiếc chén trên tay ta vô thức rơi xuống, ngay lập tức ta nhớ ra đã xảy ra chuyện gì, vội vàng ra hiệu ngăn không cho Tiểu Lan nói, cẩn thận nhìn ngó xung quanh để biết chắc nơi này chỉ có ta và Tiểu Lan, ta mới mắng: “Tiểu Lan, sao em cứ thích nói những chuyện kinh thiên động địa nhỉ, nếu câu nói của em vô tình bị người ngoài nghe thấy, thì cả hai chúng ta chắc sẽ bị gán cho tội danh mưu đồ bất chính, có khi sẽ bị chu di cửu tộc đấy em biết không”

Tiểu Lan có vẻ nhận ra độ nghiêm trọng của vấn đề, nàng ta nhìn ta vẻ hối lỗi, rồi ngay lập tức lại trở lại dáng vẻ như ban đầu, nàng ta nói tiếp: “A Xuân nói hoàng hậu đối với hoàng thượng luôn lạnh nhạt, thỉnh thoảng mới nói chuyện với nhau đôi ba câu”

Nếu quả thật như Tiểu Lan nói, thì Diêu Thần quả thật là nam nhân si tình, mỹ nhân đối với hán mà nói, chỉ cần với tay là có thể thấy được một tuyệt thế giai nhân, vậy mà hán chịu nhún mình trước hoàng hậu, dù Viêm hoàng hậu đối với hán thế nào đi chăng nữa hán vẫn một lòng một dạ hướng về phía người. Ta đúng là chưa từng thấy qua một vị hoàng đế như vậy.

“Nương nương, người biết không, nghe A Xuân nói hôm qua là ngày đầu tiên hoàng thượng nổi giận với Viêm hoàng hậu, nghe A Xuân nói là vì một thái giám mà 2 người cãi nhau, hoàng thượng tức giận bèn ra lệnh nhốt thái giám ấy vào trong ngục, lại tuyệt đối không cho phép người ngoài vào thăm thái giám ấy, đồng thời cũng không cho phép ai bàn tán chuyện này”

Ta tuy chỉ tiếp xúc với hoàng hậu một lần nhưng cảm thấy nàng ta rõ ràng là người luôn nói đạo lý, nàng ta tuyệt nhiên sẽ không thể vì những lý do nhỏ nhặt mà đắc tội với đế vương, dù rằng nàng ta có được ân sủng thế nào đi chăng nữa, ta tin chắc nàng sẽ không có thái độ như Tiểu Lan nói, còn nếu thật sự có khả năng đó, thì chuyện ấy đối với nàng khẳng định là rất quan trọng. Tiểu Lan rất hiểu ý ta, những lúc ta tập trung suy nghĩ thì không bao giờ mở miệng làm phiền, nhưng ánh mắt a đầu này nhìn ta lại khiến ta thấy

phiền chết đi được, nhất định là muốn ta nói cho nàng những phân tích của ta đây mà. Ta vỗ nhẹ vào vai Tiểu Lan: “Nói đến đây thôi, giờ ta mệt lắm muốn đi nghỉ”

“Nương nương, người nếu cứ hết ăn lại ngủ mà không vận động như vậy, nhất định sẽ béo ra, lúc ấy còn đâu thân hình mảnh mai để hoàng thượng ngắm nữa chứ”

Ta xua tay ý bảo nàng lui ra, dù sao thì hôm nay với ta, những câu chuyện của nàng như thế đã quá đủ rồi.

6. Chương 6

Sáng hôm sau, ta thấy Tiểu Lan hớn hờ bước vào phòng nói hoàng hậu muốn mời các vị phi tần đến Duyệt Thị Đường. Duyệt Thị Đường là nhà hát dành cho vua, hoàng thân quốc thích và đại thần. Ta còn nhớ trước kia, khi sư phụ còn đang được sủng, hoàng thượng thường hay dẫn người đến Duyệt Thị Đường nghe hát tuồng, mỗi lần như vậy ta và người đều hạnh phúc vô cùng, ta vui bởi được đi chơi ở một nơi không phải viện Thuận Hy, còn sư phụ vui có lẽ bởi người cảm thấy như vậy sẽ bớt nhàm chán. Từ khi trở thành tài nhân vị tập giai, ta căn bản ngày ngày đều phải học lễ nghi cung đình, học nhiều đến mức bản thân rất ít khi ra khỏi Đoan trường cung, bây giờ được hoàng hậu nương ban ân huệ như vậy, ta quả thật có vài phần vui vẻ.

Khi ta đến nơi thì đã thấy vài vị phi tần khác đã ổn định chỗ ngồi, hoàng hậu chưa xuất hiện. Ta bất giác quay đầu hỏi Tiểu Lan: “Tiểu Lan, em nói xem chúng ta có phải đến quá sớm hay không, tại sao các vị phi tần lại ít như vậy”

Tiểu Lan nhìn ta: “Không có đâu nương nương, em thấy mấy nha đầu cung nữ nói các nàng đều đến đủ, chỉ đợi lát hoàng hậu xuất hiện thôi, mà nương nương à, em nhìn qua cũng phải đến chục người, sao nương nương lại nghĩ là có thêm”

Ta vẫn còn đang ngạc nhiên, chẳng phải nghe nói hoàng thượng lập nhiều cung phi lắm hay sao, ta cứ ngỡ đến đây thì Duyệt Thị Đường đã kín người rồi cơ chứ, nếu phi tần của hân mới chỉ như thế này, thì có gì ta lại may mắn được chọn làm tài nhân. Tiểu Lan theo ta cũng được mấy năm, có vẻ rất rõ tâm tình ta, nàng ta bèn cười nói nhỏ vào tai ta: “Nương nương, không phải là Lan nhi nói người rất may mắn hay sao, hoàng thượng mới lên ngôi, em nghĩ chỉ lập ngần này phi tử là đủ rồi”. May mắn lắm sao, có lẽ ông trời chẳng cho không ai cái gì đâu, ta tin rồi có ngày những may mắn ngày hôm nay của ta, ông trời sẽ đòi lại, hoặc bắt ta trả một cái giá. Ta thì thào vào tai Tiểu Lan

: “Có lẽ hoàng thượng cảm thấy chưa tới lúc lập thêm mà thôi”. Ta chọn cách lặng lẽ bước vào trong, tìm cái bàn xa nhất, vắng vẻ nhất để ngồi, nha đầu bên cạnh có vẻ rất thắc mắc lý do mà ta chọn cái chỗ bất lợi như vậy, nhưng mà nàng lại không dám cất tiếng hỏi ta, bởi có lẽ nàng hiểu, bây giờ không phải là lúc lên tiếng.

Ta sau khi đã an vị ở chỗ ngồi, mới bắt đầu nhìn ngắm những vị phi tần khác, y phục trong hậu cung luôn là cách đánh giá phẩm vị của nữ nhân, ta nhận ra một hai người mặc bộ đồ giống ta, đoán chừng họ cũng là tài nhân mới được sắc phong, chắc trước đây họ không ở Đoan trường cung, vì ta thấy họ không hề quen mặt.

Y phục của những phi tử quanh đây hầu như không giống nhau, ta bật cười, Diệu Thần đó quả là suy nghĩ thấu đáo, sắc phong không thiếu một phẩm vị nào, người ngoài nếu không rõ chuyện hậu cung thì chắc sẽ tưởng rằng hân ta cũng giống những quân vương khác, đối với mỹ nữ không phải không dao động. Ta đang định quay sang nói một vài câu với Tiểu Lan thì bất chợt ở chiếc bàn gần chỗ hoàng hậu phát ra âm thanh trò chuyện, chỗ ta ngồi quả thật rất xa nhưng vẫn nghe rất rõ những lời nàng ta nói, có lẽ nàng ta là muốn nữ nhân ngồi đây đều nghe rõ.

“Hiền tần, người thật may mắn nha, đêm qua ta nghe nói hoàng thượng qua chỗ người ở lại qua đêm, hoàng thượng từ khi mới lên ngôi, ngoài hoàng hậu ra người tuyệt nhiên không bao giờ đến tẩm cung của bất cứ vị phi tần nào” nữ nhân ngồi cạnh nàng ta cất tiếng

Vị Hiền tần kia đắc ý, nở nụ cười thật tươi đáp lại: “Được hầu hạ người là phúc phận bổn cung, bổn cung tự biết sinh ra đã may mắn hơn người”

Nữ nhân này quả thật đắc ý, nếu ta nhớ không nhầm thì hôm qua Tiểu Lan nói hoàng thượng nổi giận với hoàng hậu về chuyện của một thái giám, nếu như những suy luận trước đây của ta về hoàng thượng là đúng, thì hôm qua người muốn đến nghỉ ở một tấm cung nào đó để mong gợn chút ghen trong lòng hoàng hậu, cho nên Hiền tần ấy chỉ là một công cụ mà thôi, nếu không phải nàng ta thì ắt sẽ có người thay thế, chẳng nhẽ nàng ta không rõ thân phận mình hay sao.

Ta chợt thấy một cung nữ thì thầm vào tai nàng ta điều gì, bèn thấy nàng ta nổi giận quát: “Lôi con tiện tỳ đó vào đây cho ta”. Nha hoàn bên cạnh nàng ta chạy đi ngay, lập tức dẫn vào một cung nữ, ta giật mình, Tiểu Lan đã dời khỏi ta lúc nào, không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà khiến cung nữ của Hiền tần nương nương lôi nàng ta ra hỏi tội như vậy. Ta lo lắng đứng dậy tiến tới chỗ Hiền tần nương nương đang ngồi.

“Tiện tỳ to gan, chỉ là một con cung nữ nhỏ bé mà dám xét nét chuyện của chủ tử, chủ nhân của người không dạy dỗ người đằng hoàng hay sao. Hôm nay để bản cung thay người chủ nhân vô dụng của người dạy người một bài học” nàng ta nói rồi quay sang cung nữ quát: “Người đâu, vả miệng ả cho ta”

Tiểu Lan đã hướng mắt về phía ta, trước nay nàng chưa từng phải chịu ai ức hiếp, nàng là người thông minh lanh lợi, chưa từng khiến ai phải than phiền, vậy mà lần này lại bị Hiền tần trừng phạt, ta biết nàng đang định phản kháng lại, bởi sau đó ta thấy ánh mắt giận dữ của nàng nhìn về phía Hiền tần. Ta đương nhiên biết tại sao, bởi Tiểu Lan chỉ bị kích động khi có người nhục mạ ta, nhưng ta ngay lập tức ra hiệu cho Tiểu Lan im lặng, rồi bước nhanh ra trước mặt Hiền tần, quỳ xuống nói: “Nương nương tha tội, là tiện thiếp không biết chọn nô tì, nha đầu này xưa nay không chịu nghe lời tiện thiếp, lại không biết phép tắc nên đã đắc tội với Hiền tần nương nương, mong nương nương đại lượng tha thứ cho nàng ta”.

Vị nương nương đó nhìn ta đánh giá một hồi, rồi cất tiếng: “Chỉ là một tài nhân nhỏ bé mà cũng dám dạy dỗ bổn cung hay sao”. Ta cúi đầu cười nhạt, nàng ta cũng thật cẩn trọng, phải đánh giá phẩm vị của người khác xong mới dám lên tiếng thị uy hay sao, dù sao đây cũng là quy luật của chốn hậu cung này, người cao hơn sẽ có quyền áp bức kẻ dưới. Nàng ta nói tiếp: “Con a đầu kia to gan dám nói những chuyện không phải phận sự của mình, chủ nhân như người nếu không dạy dỗ được thì bổn cung sẽ dạy dỗ nó”.

Phải chăng nàng ta nhất định không tha cho Tiểu Lan, ta lúc này ngược mắt lên nhìn Tiểu Lan, nàng ta gửi cho ta ánh mắt hối lỗi vô cùng, có lẽ muốn xin lỗi vì đã liên lụy ta. Nha đầu ngốc, em không phải a hoàn của ta, mà là tỷ muội tốt của ta, nếu em nhất định chịu đòn thì ta thay em trút giận. Ta nói với Hiền tần: “Nương nương, người hà tất phải chấp nhất một nữ tử thiếu hiểu biết như vậy. Người không phải mới được hoàng thượng sủng hạnh hay sao, coi như nương nương phân phát chút từ bi cho bọn người dưới được không ạ”.

7. Chương 7

Ta để ý thấy sắc mặt nàng ta không được tốt, vốn định không nói nữa, nhưng nghĩ lại nếu không nói thì lấy ai chịu đòn cùng Tiểu Lan, ta bạo gan nói tiếp: “Tiểu Tình rất ngưỡng mộ nương nương, còn định sáng nay sai nha đầu kia sang cung của nương nương xin nương nương ban ột ân huệ”. Mặt nàng ta hơi giãn ra một chút, có lẽ nàng ta đang tự ảo tưởng về vị trí của mình trong hoàng cung, bèn dịu dàng nói với ta: “Người muốn xin ta ân huệ gì, người nên biết rằng không phải ai cũng có thể được bổn cung chiếu cố”.

Mấy vị phi tử đã đứng xung quanh từ khi nào, nghe đến đây thì tất cả đều nhìn ta với ánh mắt giấu cợt, nhưng lúc này thể diện đối với ta thực sự không quan trọng, ta cất tiếng: “Tiện thiếp biết thân phận không xứng đáng xin xỏ nương nương, thế nên ngay khi hoàng thượng dời đi thì ngay lập tức muốn tới xin được giặt y phục và chăn chiếu của nương nương, những mong được hưởng chút hoàng ân nhỏ nhoi mà hoàng thượng để lại”. Tất cả phi tử đều đỏ mặt, duy chỉ có vị Hiền tần nương nương mặt xanh lại, ta cười thầm trong lòng, ta quả thật đã đoán đúng, hoàng thượng với nàng ta vốn không có chuyện ân ái. Nàng ta tức

giận đập bàn, quát to: “Tiện nhân, người vô liêm sỉ như vậy sao, người nghĩ bốn cung không dám trừng trị người, một tài nhân nhỏ bé như người, người nghĩ ta không dám động vào sao”.

Lúc này có lẽ ta vẫn chưa ý thức được thứ ta đang đối diện, trong lòng lúc ấy chỉ biết rằng Tiểu Lan đang rất cần có ta, sau này có ngày ngồi ngẫm lại, mới biết trước đây mình hay trách Tiểu Lan nhiều chuyện, không ngờ lâu dần lại học thói xấu của nàng ta. Hiền tần cúi xuống tát ta một cái rõ đau, ta cũng như chợt tỉnh người, cắn răng nghĩ rằng, mình đã leo lên lưng cọp rồi thì chẳng thể nào xuống được, cùng lắm là là đột nhiên biến mất trên thế gian này thôi, bèn nắm chặt tay, thản nhiên nhìn nàng ta mà nói:

“Tiện thiếp đương nhiên ý thức được thân phận nhỏ bé của mình, chính vì ý thức được thân phận nên mới nhận ra mình vốn là một tài nhân hồ, chính vì ý thức được nên biết rằng hoàng thượng vốn chỉ dành tình cảm ột người, mà người ấy toàn dân Lý quốc đều biết: Viêm hoàng hậu. Tiện thiếp có mơ tưởng thì cùng lắm chỉ là mơ một ngày nhìn thấy long nhan, nhìn thấy vị hoàng đế duy nhất dành trọn tình cảm ột nữ tử”

Ta nói xong cũng cảm thấy nhẹ người, liếc nhìn ánh mắt lo lắng của Tiểu Lan, lòng ta vui sướng vô hạn, dù ta có sao đi chăng nữa, thì khẳng định sẽ có người rơi nước mắt vì ta, như thế là đủ. Hiền tần mặt mày xanh xám, nàng ta giận run người: “Người...người...”. Lần này may mắn thực sự đến với ta, người xưa có câu thành ngữ “đang căng thì đứt dây đàn”, ta thấy trường hợp của ta ứng với câu thành ngữ này thì hoàn toàn đúng, giọng thái giám vang lên; “Hoàng hậu nương nương giá đáo”. Mọi người xung quanh bèn ngay lập tức tản ra, cung nữ của Hiền tần cũng thả tay Tiểu Lan ra mà quỳ xuống, mọi người đều thỉnh an nương nương:

“Tham kiến hoàng hậu nương nương”. Ta vốn đang ở tư thế quỳ, nên thấy hoàng hậu bèn tiện thể quay người về phía nàng ta, cùng quỳ với đám cung nữ thái giám. Ở tư thế này, ta chỉ có thể nhìn thấy chân của hoàng hậu, ta thấy đôi chân ấy nhẹ nhàng tiến về phía ta, rồi nàng ấy từ từ đỡ ta dậy. Ta theo đà đứng lên, không quên tạ ơn nàng. Lúc này ta chợt nhận ra, nàng ấy hoàn toàn khác trước, y phục giản dị màu xanh lam đã được thay bằng y phục long lẫy màu xanh thẫm đính phượng dành cho hoàng hậu.

Nàng không búi tóc đơn giản như trước, mái tóc óng mượt được tạo thành dáng phượng, trên có cài những chiếc trâm ngọc quý báu. Nàng ngày hôm ấy không hề trang điểm, hôm nay có trang điểm một chút nhưng ta suýt nữa không nhận ra. Nàng dùng một loại son rất nhẹ, tuy vậy nó vẫn khiến môi nàng như bông hoa hải đường mới nở, sống động vô cùng. Bấy giờ ta mới để ý kĩ đôi mắt của nàng, ta cảm giác đôi mắt ấy trước đây là đôi mắt biết vui biết buồn, nhưng bây giờ nhìn vào lại cảm thấy phẳng lặng tựa hồ Xuân Giang (hồ Xuân Giang nổi tiếng ở Thiểm Tây chúng ta, vừa thơ mộng vừa biến hóa, mỗi mùa đều mang đến một vẻ đẹp, người Thiểm Tây chúng ta truyền nhau câu nói:

“Chỉ cần đến hồ Xuân Giang, buồn phiền hóa thành niềm vui”- ý nói chỉ cần nhìn thấy hồ Xuân Giang, mọi buồn phiền tiêu tan, ai ai cũng sẽ trở nên lạc quan yêu đời), có lẽ không có điều gì khiến đôi mắt ấy gọn song, tuy mang nét buồn nhưng ta có thể khẳng định nếu chỉ nhìn qua, người ta sẽ cho rằng đây là thần thái của một vị mẫu nghi thiên hạ. Nàng vuốt nhẹ đuôi tóc ta, khiến ta cảm thấy mình thật nhỏ bé trước mặt người. Bất chợt nàng khen: “Tóc của muội muội thật mượt, ta rất thích”.

Mọi người xung quanh bao gồm cả ta đều bất động, nàng gọi ta là “muội muội”, rõ ràng là ta với nàng chỉ mới gặp nhau hai lần, mà có thể nàng đã quên ta, tại sao lại gọi ta thân mật như vậy, nhất thời lúc ấy ta vẫn chưa nghĩ ra, chỉ biết lúng túng tạ ơn hoàng hậu ban khen. Hồi lâu sau đó mọi người vẫn còn bồn thần vì câu nói của hoàng hậu, thấy vậy nàng cười xua tan đi không khí bối rối xung quanh: “Thôi, các nàng mau ngồi xuống đi, người ta sắp diễn rồi”, nói rồi nàng quay sang ta: “muội muội, ngồi bên cạnh ta nhé”. Ta lại một lần nữa bồn thần, còn chưa kịp có phản ứng thì hoàng hậu đã nhắc ta ngồi xuống. Ta mỉm cười tạ ơn người.

8. Chương 8

Vở tuồng diễn được không lâu thì lại có tiếng thái giám vang lên: “Hoàng thượng giá đáo”. Trước khi quay ra hành lễ với hoàng thượng, ta mạnh bạo quay ra nhìn hoàng hậu, nét mặt nàng có phần khó chịu, ta không

biết là có phải nhìn nhầm hay không, đang định nhìn lại một lần nữa thì đã thấy nàng cúi mình hành lễ với hoàng thượng, ta thấy vậy cũng vội vàng hành lễ.

Hoàng thượng tiến gần về phía ta, mà đương nhiên ta biết hoàng thượng tới đây chắc chắn chỉ có thể vì hoàng hậu. nhưng sao bỗng thấy hồi hộp, run run lạ thường. Ta tự nhủ cũng phải thôi, hắn vừa là hoàng đế vừa là phu quân của ta, ta hồi hộp là vì đây là lần đầu tiên được nhìn thấy phu quân, run là bởi hắn là hoàng đế Lý quốc, ta là con dân Lý quốc, đứng trước đế vương như vậy sao không run sợ. Lần đầu tiên ta nghe thấy giọng phu quân mình, câu đầu tiên mà chàng nói chính là: “ bình thân”.

Giọng người trầm thấp, vương cả chút ngọt ngào của tình yêu, ta tự cười bản thân, đã biết phu quân mình là người như thế nào, đã tự nhủ không nên vọng tưởng, vậy mà khi nghe người gọi, ta lại bỗng mong ước lời này là dành cho ta, nhưng sau khi nhận ra tình ý trong câu nói, mới ngẩng mặt lên và thấy hoàng thượng đang đỡ hoàng hậu. Nhắc tới hoàng thượng, mặc dù ta đã từng gặp qua bậc đế vương, nhưng lại không muốn lưu lại ấn tượng ấy mà lại nghĩ rằng đế vương chắc chắn phải có thân hình to lớn, khuôn mặt lúc nào cũng phải nghiêm nghị như một vị thần. Bây giờ mới thấy mình quá trẻ con.

Vị quân vương tước mặt ta phong lưu thoát tục, không nặng ngàn cân như ta tưởng tượng mà dáng như một vị khách khách ngao du bốn bể. Ta không phải không biết người đã từng sống lâu năm ngoài hoàng cung, nhưng không nghĩ rằng nó lại ảnh hưởng tới hình dáng người như vậy. Khuôn mặt tuyệt đối hoàn hảo, hoàn hảo tới từng góc cạnh, sống mũi cao, thẳng, đôi mắt toát lên vẻ lạnh lùng, ta tin rằng đôi mắt ấy chính là điểm cuốn hút nữ nhân nhất.

Nói đến nam nhân, chắc chắn làn da là không quan trọng, nhưng ta lại thấy làn da của chàng thật đáng để tâm, ta tưởng tượng như đang nhìn thấy làn da ấy từ băng tuyết mà thành, trắng và mịn như nữ nhân. Có lẽ do chàng xuất cung từ sớm nên làn da trắng trẻo ấy đã bớt đi phần nào, nhưng ta cảm thấy như vậy mới làm lên nét đặc trưng của nam nhân như chàng. Trước đây quên không hỏi Tiểu Lan hoàng thượng rốt cuộc đang ở tuổi bao nhiêu, bây giờ nhìn thấy chàng mới biết cùng lắm chàng chỉ mới qua tuổi hai ba. Trẻ tuổi như vậy mà ta đã cảm thấy thần uy của vị đế vương năm nào, chàng quả thật có cái uy vũ của tiên hoàng.

“ Tâm tình hôm nay chắc là khá tốt mới cùng phi tử của trẫm tới Duyệt Thị Đường”

Ta nhận ra hoàng thượng lời vừa nói ra, bèn trầm mặc nhìn Viêm hoàng hậu, ta biết người đang chờ, chờ đáp án từ phía hoàng hậu, bởi khi nói tới “phi tử của trẫm”, ta thấy âm giọng của hoàng thượng trầm xuống một bậc. Viêm hoàng hậu cười lạnh nhạt, nụ cười ấy khiến ta bất chợt lạnh toát, ta không phải chưa từng nhìn nàng cười, nụ cười trước đây và lúc trước rõ ràng khác hoàn toàn, nếu nụ cười trước đây khiến ta liên tưởng đến hương vị ngọt ngào, nồng thơm giống tình yêu thì bây giờ nụ cười ấy khiến tim ta như vỡ vụn, không hiểu sao ta lại thấy đau, thấy tê buốt trong tim.

Nếu nữ nhân như ta còn cảm thấy như vậy, thì hoàng thượng, người cảm thấy như thế nào đây. Ta cảm thấy hoàng thượng đang sôi sục, phải chăng đây là lần đầu tiên người nhìn thấy ánh mắt như vậy của hoàng hậu. Bất giác người lùi về sau một bước. Hoàng hậu lạnh lùng đáp: “Thần thiếp cảm thấy không được thoải mái nên muốn có người bầu bạn cùng, hoàng thượng nếu có hứng thì ở lại cùng thần thiếp xem tuồng”. Hiền tần nương nương không biết đã đến gần hoàng thượng từ bao giờ, bèn chòang lấy tay người mà nũng nịu: “Hoàng thượng. người ở lại xem cùng Yến nhi nhé”.

Ta bật cười. Tiếng ca của người đứng trên sân khấu kia mặc dù rất to, ta phát ra âm thanh lại cực nhỏ, nhưng vốn Hiền tần nương nương đã có hiềm khích với ta nên khiến tai của nàng ta thính lạ thường, nàng ta quát: “To gan, ngươi dám cười bốn cung”. Lời vừa phát ra lập tức nó nghe tiếng hoàng hậu, âm thanh chỉ hơi ột chút, nhưng cũng khiến mọi người hoảng sợ: “To gan, trước mặt bốn cung mà dám làm càn”. Ta giật mình quỳ xuống: “Hoàng hậu nương nương tha tội, thần thiếp chỉ cảm thấy vở tuồng kia là quen thuộc với mình nên bất giác cười mà thôi”.

9. Chương 9

Có vẻ như ta lo lắng có thừa, hoàng hậu từ từ đỡ ta dậy, nhẹ giọng: “Ta không nói muội, ta nói nàng ta” hoàng hậu vừa nói vừa nhìn về phía Hiền tần nương nương, Hiền tần lộ khuôn mặt khó hiểu, còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì hoàng hậu đã nói: “Hậu cung này là do bốn cung làm chủ, trước mặt hoàng thượng và bốn cung mà người còn dám ra oai, có phải sau này người muốn chiếm lấy vị trí của ta phải không”. Hiền tần nương nương hoảng sợ nhìn hoàng thượng, nhưng trong mắt hoàng thượng bây giờ lại chỉ có hoàng hậu, nàng ta sợ quá quỳ xuống mà thưa: “Thần thiếp không dám, thần thiếp tuyệt đối không có ý đó, mong hoàng thượng, hoàng hậu nương nương minh giám”.

Hoàng hậu bỏ mặc nàng ta, quay sang ta nói: “Muội muội nói vở tuồng tích này quen thuộc với muội, vậy có biết tên vở này không”. Ta thừa nhận, lúc này cười là do cảm thấy vị Hiền tần kia hai mắt quá đỏ, trước mặt kẻ dưới thì không ngừng ra oai, vậy mà trước mặt hoàng thượng lại như một tiểu thư khuê các, nàng ta đúng là người giỏi đóng kịch. Bất ngờ bị hoàng hậu dọa cho như vậy, ta bèn lấy bữa một lý do nào đấy để giải thích, nào đâu biết rằng hoàng hậu lại quan tâm tới nó như vậy. Ta vội vàng nhìn lên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lấy lại bình tĩnh đáp lời nương nương:

“Dạ, vở Tân dã đồn này trước đây thần thiếp được sư phụ dẫn đi xem, nhìn thấy nó bèn nhớ lại thời nghịch ngợm của mình ạ.”. Hoàng thượng không hiểu sao bỗng vui vẻ, ta đoán có lẽ người đang nghĩ hoàng hậu nương nương ghen, nên không còn để ý tới Hiền tần nữa, người nói: “Hoàng hậu cứ ở lại xem tiếp, trẫm còn phải giải quyết việc chính sự”. Nói rồi hoàng thượng cất bước rời đi, vừa bước được vài bước bèn đứng lại chỗ ta, ta còn tưởng người sức nhớ ra điều gì, nào ngờ thấy hoàng thượng nâng mặt ta lên, ngón tay cái xoa nhẹ vào chỗ đau lúc bị Hiền tần nương nương tát, ta còn chưa nhận thức được điều gì đang xảy ra thì người bỗng nói: “Chỗ này, còn đau không?”.

Người đi rồi, mặt ta mới đỏ ửng, ta vẫn tỉnh táo để hiểu hoàng thượng là cao hứng mà làm như vậy, người thực chất muốn hoàng hậu ghen mà thôi, nhưng không hiểu sao ta vẫn thấy tim đập nhanh, mặt đỏ bừng vì ngượng. Nguyên nhân xuất hiện trong đầu ta lúc ấy chỉ có một, đó là từ khi nhận thức được mình chính thức trở thành thiếu nữ thì ta chưa từng động chạm với bất kì nam nhân nào, nay gặp phải tình thế này, nữ nhân như ta làm sao có thể không ngượng.

*Điện Càn Thành: nơi ăn ngủ của vua

Cung Khôn Thái: nằm phía Bắc điện Càn Thành, là nơi ăn ở sinh hoạt của hoàng hậu.

Hiền tần: được xếp vào bậc ba theo thứ tự cung phi trong hoàng cung, hay gọi là “tam giai tần”

Tài nhân: bậc chín, thấp nhất trong các phi tử, gọi là “Cửu giai tần”

Tiểu Lan, chúng ta có thể về nhà.

“Nương nương, trước đây Lan nhi cứ tưởng rằng người hiền hòa ít nói, không ngờ hôm nay mới nhận ra phong thái thực sự của người, người thật là bản lĩnh nga”

Tiểu Lan cứ lải nhải bên ta suốt từ lúc rời khỏi Duyệt Thị Đường, ta biết nha đầu này trước nay luôn nói nhiều như vậy. bản thân cũng không muốn để tâm tiếp chuyện của nàng ta, nhưng mà hôm nay thì ngoại lệ, ta quay sang cốc vào đầu nàng mà mắng: “Chứ không phải vì em mà ta mới nhiều chuyện như vậy sao, a đầu, em có biết lúc em bị cung nữ của Hiền tần nương nương lôi vào, ta đã sợ như thế nào không. Hiền tần không phải người có thể đắc tội, ta xưa nay lại là người luôn biết giữ mình, chỉ vì em mà nói ra những lời không ra thể thống gì, đến bây giờ ta vẫn còn không quên được ánh mắt mà những vị phi tần kia gửi cho khi nói ra câu ấy, ta cảm thấy thể diện của mình chẳng còn gì nữa rồi”

Nàng nhìn ta hồi lâu, mắt ngân ngấn nước: “Tiểu Lan chỉ là một hạ nhân, vì sao người lại đối với em tốt như vậy, em...em...”. Nàng chợt ôm ta rất chặt, khóc òa lên. Ta ngạc nhiên, đây là lần thứ hai ta nhìn thấy nàng khóc, lần đầu tiên chính là khi ta mới được tiên hoàng ban ân trở thành tài nhân vị nhập giai. Ta lúc ấy vẫn còn đau lòng vì sự ra đi của sư phụ, mỗi buổi tối đều không ngủ mà ra ngoài đi dạo. Ngày hôm ấy ta bất chợt nghe thấy tiếng nấc rất nhỏ ở một góc ngự hoa viên. Ta nghe theo tiếng nấc mà bước lên, bèn thấy một nha đầu trạc tuổi đang ngồi thu mình, tuyệt nhiên ta không hề nghe tiếng khóc, mà chỉ nghe thấy tiếng nấc mà thôi, ta cảm tưởng nha đầu ấy đã cố kìm tiếng khóc lại, nhưng do khóc quá nhiều mà nấc liên tục

10. Chương 10

Ta nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, nha đầu ấy chợt thấy động mà giật mình, thấy vậy ta bèn xoa dịu nàng, vỗ vỗ vào lưng nàng mà nói: “Đừng sợ, ta sẽ không nói cho ai, người cứ khóc đi, ta chỉ ngồi bên cạnh mà thôi”. Nha đầu bé nhỏ nhìn ta với ánh mắt bi thương, rồi ôm chầm lấy ta: “Ta nhớ cha mẹ, ta muốn gặp họ, nhưng mà...hức... không được rồi...mãi mãi...”.

Ta lúc ấy vẫn được coi là một đứa trẻ, nghĩ mãi không ra nên an ủi nàng như thế nào: “Nếu người là cung nữ thì cứ yên tâm, sự phụ ta nói nếu là cung nữ, sau này nhất định được về với gia đình”. Nha đầu bên cạnh khóc to hơn: “Sự phụ người nói dối, cha mẹ ta đã mất rồi, làm sao ta có thể gặp”. Ta tức giận đẩy nàng ta ra: “Ta không cho phép người nói xấu sự phụ ta, sự phụ không bao giờ lừa ta, người là nữ nhân tuyệt vời nhất, sao người lại dám nói như vậy, hơn nữa..hơn nữa....hu hu....sao người lại nói xấu người đã mất”.

Ta cũng òa lên khóc, nỗi đau ấy lại tràn về, hình ảnh quá khứ hiện lên rõ nét hơn bao giờ hết, sự phụ, người bây giờ có tốt không, người với vị nam nhân ấy có được hóa thành hồ điệp giống trong câu chuyện Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài mà người hay kể cho con không. Nha đầu đó và ta cùng ôm lấy nhau khóc, nhưng không ai bảo ai, hai chúng ta chỉ biết kìm nén những tiếng bi thương lại, bởi có lẽ hai đứa trẻ ngày ấy đều hiểu rằng, cung cấm luôn có quy định, nếu bị phát hiện ra thì chúng ta chắc chắn sẽ bị phạt.

Cho đến tận bây giờ khi nghĩ về buổi tối hôm ấy, ta vẫn cảm thấy đau đến quặn lòng, tại sao khi mới là một đứa trẻ, ta đã không được làm những điều mình muốn, dù đau lòng đến mấy, dù khó chịu đến mấy cũng không được cho ai biết, chỉ biết lặng lẽ gặm nhấm niềm đau, để rồi tự dày vò tâm can, tại sao? Nhưng có lẽ ngày ấy vui nhất với ta chính là, ta đã vừa khóc vừa nói với nha đầu kia: “Sau này ta sẽ che chở cho người, ta sẽ là người thân của người”. Ta nhớ khi đó dù ngự hoa viên không thấp đèn, nhưng ta vẫn cảm thấy ánh mắt nha đầu kia tràn ngập ấm áp.

Bây giờ cũng đã thành thiếu nữ, mặc dù nàng ta có trưởng thành hơn trước, tuy rằng nét trẻ con vẫn chưa sửa được, nhưng từ ngày đó đến bây giờ, ta chưa bao giờ thấy nàng rơi lệ, hôm nay nhìn thấy nàng như vậy, ta quả thật rất đau lòng, ta xoa lưng cho nàng, giọng an ủi: “Tiểu Lan, không phải ta trước đây đã nói rồi sao, em không phải nô tì của ta, em là người thân, là tể muội tốt của ta, có chịu khổ ta cũng không để em phải chịu một mình”.

Tiểu Lan ngẩng mặt lên nhìn ta, lệ nhòa khắp khuôn mặt, nàng ta nhìn ta: “Nương nương, em xin lỗi nương nương vì đã gây họa, người có biết không khi người vì em mà nói những lời đó trước mặt Hiền tần nương nương, em thật sự rất hoảng sợ, em sợ người sẽ mãi mãi rời bỏ em, em sợ cuộc sống trong cung này rồi đây sẽ chỉ còn lại mình em cô đơn đối diện, em sợ người sẽ như phụ thân, mẫu thân, em sợ phải tận mắt chứng kiến người ra đi mà không có cách nào bảo vệ người”. Ta thở dài, ta tin những gì Tiểu Lan nói ra ngày hôm nay không phải do chuyện mới xảy ra, mà từ trước tới nay nàng đã luôn lo sợ, nhưng vì không muốn làm ta buồn phiền mà im lặng, chuyện này chỉ là giọt nước tràn ly, khiến cho nỗi lo lắng của nàng vỡ òa mà thôi.

“Nương nương người nhất định phải trở thành mẫu nghi thiên hạ, lúc ấy không ai dám làm người tổn thương”

Ta im lặng không nói, ta không muốn lúc này trách cứ Tiểu Lan nữa, ta nhận ra trước nay nàng rất nhạy cảm nhưng lại luôn khéo léo che giấu những cảm xúc của mình, ta thở dài nói: “Lan nhi, hứa với ta, sau này dù có chuyện gì cũng đừng để trong lòng, nhất định phải kể hết với ta biết không”. Tiểu Lan im lặng không nói, chỉ gạt đầu ra hiệu cho ta là nàng đã hiểu.

Niềm vui trong Tử Cấm Thành này vốn ít ỏi, ta với Tiểu Lan đương nhiên rất rõ, vì vậy nỗi buồn ấy nhanh chóng tan biến, Tiểu Lan sau khi trở về Đoan trường cung thì lại lú lo như mọi khi: “Nương nương, long nhan của đế vương quả là khác người nga, em nhìn khuôn mặt nam nhân tuyệt vời ấy mà chỉ muốn lại sờ thử coi nó có phải là do trạm khắc mà thành hay không”.

Ta phì cười, khắp hoàng cung này, có lẽ chỉ có nàng ta dám nói những lời ấy thôi. Bất giác ta đưa tay lên khuôn mặt, xoa nhẹ vết sưng, vị Hiền tần ấy ra tay với ta đúng là rất mạnh, bây giờ vẫn còn cảm thấy rát. Ta lại nhớ về hoàng thượng, con tim xao xuyến biết chừng nào, ngón tay của người xoa lên vết đau ấy, quả

thật rất êm dịu, tay người tuyệt nhiên không ầm ập, mà lạnh như thần thái của chính người, cảm giác mát rượi ấy khiến ta cảm thấy vết thương này vốn chẳng là gì.

“Nương nương người nhìn xem, Hiền tần nương nương tát người như vậy mà người còn cười được, rõ ràng là người đang nhớ đến hoàng thượng rồi. Không biết chúng ta có nên cảm tạ vị Hiền tần đó không, nàng ta chỉ cần làm khuôn mặt nương nương có chút dấu ấn, lập tức hoàng thượng để tâm đến nương nương”.

11. Chương 11

Nghe Tiểu Lan nói xong, ta mới nhận ra trên khuôn mặt mình, nụ cười dịu dàng đã xuất hiện từ khi nào, ta không biết đó có phải tình yêu hay không, hay chỉ là đang dành cho chàng sự ngưỡng mộ, rồi chợt nhận ra mình đã ảo tưởng quá nhiên, ta nói: “Tiểu Lan à, hoàng thượng làm thế chỉ là muốn xem thái độ của hoàng hậu thôi, người muốn biết tình cảm hoàng hậu dành cho người đến đâu nên mới làm vậy, vui vẻ gì khi ta cũng giống Hiền tần nương nương, trở thành một thứ công cụ không hơn không kém”. Nói ra những lời này, ta cảm thấy mình đã cố tình dập tắt hy vọng của mình, có lẽ ta nên làm như vậy, bởi tình yêu của bậc đế vương vốn không thể đặt lên người ta, ta hoàn toàn không xứng. Tiểu Lan vẫn không chịu thôi:

“Em cảm thấy thái độ hôm nay của hoàng thượng với nương nương khác hẳn với vị Hiền tần kia, em cảm thấy người không hẳn là coi nương nương là công cụ”. Ta cười khổ: “Đó là tại em không để ý thôi, lúc hoàng thượng hỏi ta xong còn hơi ngoái về chỗ Viêm hoàng hậu, hoàng thượng chắc tưởng rằng ta được hoàng hậu yêu mến, nên càng muốn lợi dụng ta”. Tiểu Lan hờn dỗi nói với ta: “Nương nương tại sao luôn coi thường bản thân như vậy”. Ta xua tay: “Lan nhi à, ta không phải là coi thường bản thân mà chính là chấp nhận sự thật, nếu ta mang ảo tưởng hoàng thượng sẽ thích ta thì e rằng đến khi tỉnh mộng sẽ là một hiện thực khốc liệt”

“Nương nương, nữ nhân trong hậu cung ai ai cũng có quyền được mơ ước như vậy, người hà tất phải dập tắt hy vọng của mình”

“Lan nhi, giấc mộng hảo huyền ấy, cả em và ta nên sớm phải bước ra. Hoàng thượng thật sự rất yêu hoàng hậu, ta tin rằng chỉ cần hoàng hậu vẫn là hoàng hậu của Lý quốc chúng ta, thì hoàng thượng sẽ không bao giờ từ bỏ tình yêu dành cho hoàng hậu. Nhược bằng người thật sự từ bỏ thì trong mắt ta người với những vị quân vương trước vốn chẳng khác gì nhau. Em có biết ta đã suy nghĩ như thế nào nếu trở thành phi tần của những quân vương đó không, ta đã không ngừng khẳng định, nếu thật sự có một ngày như vậy, ta thà làm ngọc nát. Ngày ta nhìn thấy sự phụ cảm dải lụa trắng bước vào bên trong tấm cung, hào quang của đế vương sớm đã tắt trong lòng ta”

Tiểu Lan im lặng, mãi một lúc sau em mới nhỏ nhẹ nói với ta: “Nương nương, em đi lấy nước cho người rửa mặt”

Mấy ngày sau, Tiểu Lan không biết nghe được tin tức của tiểu cung nữ, tiểu thái giám nào, liền về báo cho ta chuyện của hoàng hậu. Nghe nói hoàng hậu đã tự ngược đãi bản thân, không ăn uống mấy ngày. Hoàng thượng đến thăm nàng, rất nổi giận nhưng không thể khuyên nhủ nàng ta, bèn tức giận rời khỏi Khôn Thái cung. Nghe nói rằng bọn cung nữ thái giám hầu hạ hoàng hậu đều bị hoàng thượng trút giận, tất cả đều bị lôi ra ngoài phạt hai mươi trượng. Ta có hỏi lý do hoàng hậu tuyệt thực, nói cổ vế như liên quan đến chuyện thái giám nọ. Rốt cuộc thái giám ấy có điểm gì mà khiến hoàng hậu nương nương liều cả tính mạng như vậy.

Tiểu Lan lại nói sau đó nghe nói hoàng thượng đã phải thả thái giám đó, rồi sau đó sai ngự y tới bắt mạch cho thái giám. Ta đoán chắc thái giám đó ở trong ngục chắc phải chịu không ít khổ sở, có lẽ hoàng hậu dò được tin thái giám bị hành hạ nên muốn tự ngược đãi bản thân, muốn làm hoàng thượng đau lòng. Không ai trong cung biết được tin tức của tên thái giám đó, mà dù có biết hoàng thượng cũng không cho phép bất kì ai tiết lộ, nếu thái giám đó với hoàng hậu quan trọng như vậy thì...

“Lan nhi, nghe ta nói này, đây là cơ hội tốt để chúng ta ra khỏi cung”

“Em không hiểu”- Tiểu Lan nhìn ta thắc mắc

“Nếu hoàng hậu thật sự coi trọng thái giám ấy như vậy, thì chỉ cần chúng ta tìm ra tung tích thái giám ấy, không ngại nguy hiểm mà báo cho hoàng hậu, lúc ấy cầu xin nàng ta chuyện này có xá gì”

“Nương nương, hoàng thượng đã hạ lệnh bắt kì ai bàn về chuyện này lập tức lôi ra Ngọ môn xử chết, người không nên mạo hiểm. Với lại hoàng thượng đã giữ bí mật như vậy, đâu dễ dàng gì mà có thể tìm ra”- Tiểu Lan hơi nhăn mặt

Ta mỉm cười: “Lan nhi, ta biết em có thể làm được. Những tin tức của hoàng thượng và hoàng hậu, thái giám cung nữ dù có thân với em đến mức nào cũng không dám tiết lộ nhiều như vậy, bọn chúng chẳng lẽ không muốn giữ lại cái đầu hay sao”

Tiểu Lan đáp ứng: “Nương nương, người tuyệt đối đừng nghi ngờ Lan nhi, em thật sự coi người là người thân, xin thề với trời đất không hai lòng”

“Lan nhi, ta đã coi em là tử muội tốt, thì có gì phải nghi ngờ em. Ta biết em thông minh, những tin tức ấy để tìm cách biết được với em không hề khó. Ta không quan tâm em đã dùng cách gì, nhưng ta tuyệt đối tin tưởng em là vì lo cho ta. Nhưng Tiểu Lan à, hoàng cung này hãm em và ta đều biết, nó đã khiến chúng ta phát ngán. Bây giờ chỉ cần có cơ hội ra ngoài, chúng ta nhất định phải thử. Ta xin em”. Nói rồi ta ôm chặt lấy tiểu Lan mà nói: “Lan nhi, hãy về Thiểm Tây cùng ta, Thiểm Tây tuy nghèo đói, tuy không phồn hoa như chốn kinh thành này, nhưng người Thiểm Tây rất gắn bó với nhau. Về đó rồi, em sẽ có nhà, có người thân, cha mẹ ta chính là cha mẹ em, họ hàng ta chính là họ hàng em, chúng ta sẽ sống vui vẻ, muốn khóc muốn cười lúc nào cũng được, muốn làm gì thì làm, sẽ chẳng ai quản chúng ta”.

Tiểu Lan rơm rớm nước mắt nhìn ta: “Nương nương, ngày Lan nhi mới vào cung, em lẻ loi không một ai thân thích, người đã che chở cho em, người coi là em người nhà, từ lúc ấy em đã thề suốt đời này sẽ theo nương nương. Nếu nương nương thực sự chán ghét chốn hoàng cung, Lan nhi sẽ cùng người ra ngoài, chỉ mong người đừng ghét bỏ Lan nhi thôi”.

Ta xoa đầu nàng, hít hương thơm trên tóc nàng, mùi hương này khiến ta nhớ Thiểm Tây da diết, ta nói nhỏ: “Sẽ không đâu”.

Tiểu Lan ra ngoài nghe ngóng tin tức, qua hai ngày thì nàng đã cho ta biết được nơi mà thái giám kia đang ở. Ta vội cùng nàng ta tới yết kiến hoàng hậu.

Cung nữ của hoàng hậu nói người không được khỏe, không tiếp người ngoài. Ta cũng không dám cho cung nữ biết lý do mình đến gặp hoàng hậu, bèn cùng quỳ trước cửa điện Khôn Thái. Quỳ đến khi mặt trời lên cao, đầu gối ta tê cứng, Tiểu Lan sợ ta không chịu nổi, mấy lần khuyên ta cùng nàng về cung, nhưng ta không thể từ bỏ, đây là cơ hội duy nhất để ta có thể thoát khỏi nơi này, ta sợ rằng nếu ta buông tay thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội nào khác. Bỗng ta nghe tiếng cung nữ vang lên, mừng rỡ biết bao, hoàng hậu cuối cùng chịu gặp chúng ta.

Ta bước vào trong, hoàng hậu có vẻ tiêu tụy đi rất nhiều, khuôn mặt luôn phẳng phất nổi u buồn. Nàng nhìn ta, trong ánh mắt không hề cho thấy nổi tức giận vì bị làm phiền, nàng nói: “Nàng đến tìm ta như vậy tất có chuyện quan trọng”

Ta không quên hành lễ, nhưng ngay sau đó quỳ xuống mà thưa: “Hoàng hậu nương nương, cho phép thần thiếp mạn phép hỏi hoàng hậu: tung tích của thái giám đó với người có thật sự quan trọng không”

“Nàng có phải là do hoàng thượng phái đến dò xét ta, quay về nói với hoàng thượng, tình cảm vốn không thể cưỡng ép được, hoàng thượng càng làm như vậy thì sẽ càng làm bốn cung cảm thấy giữa hai người thực sự không có gì để níu kéo”

“Vậy cho phép thần thiếp được nhiều lời, người nếu không yêu hoàng thượng thì tại sao khi Lý quốc phản đối hoàng thượng sắc phong người làm hậu, người lại ra sức chứng minh cho Lý quốc thấy người xứng đáng với vị trí mẫu nghi thiên hạ. Tới bây giờ người lại nói rằng người và hoàng thượng không thể níu kéo, thần thiếp thật sự không hiểu”

“Thế gian này đầy áp những sự khó lý giải, bốn cung quả thật không thể nói cho người biết, ta bây giờ thực sự cảm thấy mệt mỏi, nếu không còn gì để nói thì mau lui ra đi”

“Nương nương, thần thiếp không phải do hoàng thượng phái đến, thần thiếp chỉ muốn nói với hoàng hậu, thần thiếp thật sự biết tung tích của thái giám kia, nếu người muốn gặp vị thái giám ấy, thần thiếp nguyện mạo hiểm giúp người. Tuy nhiên nương nương cũng biết, hoàng thượng hạ chỉ nếu bất cứ ai tiết lộ chuyện này đều phải gánh tội khi quân, thế nên thần thiếp chỉ muốn sau giúp nương nương, người hãy giúp thần thiếp ra khỏi Tử Cấm Thành, lúc ấy chuyện nương nương đã đi gặp thái giám kia không ai có thể biết”

Hoàng hậu chăm chú nhìn ta, rồi từ tốn nói: “Tại sao ta phải tin người, theo như người nói thì tất cả đều là vì ta, lấy gì để chắc người không có dụng ý”

Ta ngẩng mặt lên nhìn hoàng hậu, ta thật sự không muốn giấu nàng lý do, bởi ta biết nàng với ta đều cảm thấy Tử Cấm Thành này giống một cái lồng: “Nói ra khỏi cung để tránh bị điều tra, để nương nương không lo lắng bí mật bị tiết lộ là giả, thần thiếp chỉ muốn cùng nha hoàn trở về Thiểm Tây, cung cấm này, có lẽ không cần thần thiếp nói, hoàng hậu từ nhỏ lớn lên trong cung, chắc cũng hiểu nơi đây chẳng khác nào một nhà tù, vốn chẳng hề có sức sống”

Hoàng hậu lúc này gửi cho ta ánh mắt đồng cảm: “Ta tin người”, rồi sau đó người nhìn thấy sự kì lạ trong thái độ của ta, bèn tiếp: “Thiểm Tây là quê hương của người đúng không, trước kia khi nhắc đến Thiểm Tây với ta, ta thấy ánh mắt người bi thương, lại sâu thẳm thẳm như đang hướng về nơi đó”

Nói rồi hoàng hậu bèn đỡ ta dậy, ta cảm nhận được người đã có chút sức sống, người nói với ta: “Trong cung cấm này, ta gần như cô độc, tỳ nữ của ta, ta đều cho họ trở về quê nhà, ta rất muốn tìm ra tung tích chàng, nhưng lực bất tòng tâm. Ta chỉ có thể nói với người, thái giám đó chính là nam nhân duy nhất ta dành tình cảm, chỉ vì muốn được ở bên chàng, ta đã sẵn sàng làm tất cả, rồi gặp phải lỗi lầm khiến người thân cảm ghét. Cho tới khi tưởng đời này kiếp này sẽ không gặp lại chàng nữa, lòng ta đã nguội lạnh. Lúc ấy đối với ta mà nói, Lý quốc chỉ là một bến đỗ ta cảm thấy bắt buộc phải dừng mà thôi”

12. Chương 12

Sư phụ, người ở trên trời liệu có phải đang mỉm cười

“Nương nương, em chỉ có thể tìm ra tung tích thái giám, chứ thật sự không có khả năng đưa hoàng hậu tới gặp y” Tiểu Lan thất vọng nói với ta.

Ta biết chuyện đưa hoàng hậu tới gặp thái giám nọ là một điều vô cùng nguy hiểm, nhưng ta không còn sự lựa chọn nào khác. Ta chợt nhớ ra một chuyện: “Lan nhi, em còn nhớ trước đây ta đã từng nói với em sư phụ ta có một tâm phúc không”

“Có phải nương nương muốn nói đến Đình công công”

“Chẳng phải trước đây, có lần em nhắc ta rằng Đình công công nay trở thành Ái đẳng Cung sự thái giám hay sao?”

“Nương nương, người không phải cũng nói đã lâu không gặp Đình công công hay sao, liệu ông ta còn nhớ tới người không”

“Em yên tâm, ta với ông ấy tuy rằng mấy năm rồi không gặp, nhưng ta tin ông ấy vẫn nhớ tiểu a đầu tình nghịch năm đó, ta nghĩ ông ấy sẽ niệm tình cũ với sư phụ mà giúp ta”

Việc nói ra vốn không thể chậm trễ, ta bèn đến tìm Đình công công. Ta không phải đợi lâu, đám tiểu thái giám sau khi đi thông báo cho Đình công công, ông ta lập tức ra gặp ta, mắt rơm rớm: “Tiểu chủ, không ngờ người lớn nhanh như vậy, sau khi tiểu chủ được trở thành tài nhân vị nhập giai, nô tài được chuyển đến điện khác làm việc, lại không được phép đến Đoan trường cung, người bây giờ thật có nét giống nương nương”.

Ta và Đình công công cũng ngồi lại với nhau tâm sự vài chuyện quá khứ, không hiểu sao khi gặp lại Đình công công, ta lại có cảm giác như gặp người thân. Ta nhớ trước đây khi còn là tiểu nha đầu nghịch ngợm bên

canh nương nương, ta thường đi chạy hết chỗ này đến chỗ nọ, khiến cho Đinh công công hoảng hốt đuổi theo, ông ấy lúc nào cũng sợ ta có việc gì, hoặc sợ ta vi phạm phải quy tắc nào trong cung. Mỗi lần chạy trốn ông ấy, rồi nhìn khuôn mặt khổ sở của ông, ta lại không nhịn được cười. Đinh công công ngày ấy đã ngoài sáu mươi, bốn năm qua ông cũng không thay đổi nhiều, chỉ là mái tóc bạc thêm một chút, và khuôn mặt đã thêm nhiều nếp nhăn, tuy nhiên ta vẫn vui mừng vì ông vẫn còn khỏe như ngày nào. Nơi ta và Đinh công công nói chuyện vốn không có người, vì vậy ta bèn quỳ xuống mà nói rằng:

“Đinh công công, hôm nay Tiểu Tinh con đến tìm người là vì có chuyện quan trọng mong người giúp đỡ”. Đinh công công hốt hoảng đỡ ta dậy, nhưng ta nhất quyết quỳ trước ông, ta hiểu rằng chuyện nguy hiểm như vậy, nhờ ông giúp quả thật là làm khó ông, nhưng trong Tử Cấm Thành này, ta thật sự không còn biết nên nhờ cậy ai. Ta nói cho công công nguyện vọng của mình, ta cảm thấy mỗi lời mình nói ra, ánh mắt công công đều hoảng hốt, ta biết ông đã sống trong cung lâu năm, có lẽ đã hiểu thấu việc gì nên làm, việc gì không nên làm. Nói xong nguyện vọng của mình, ta thấy người Đinh công công run lên, lúc này ta cảm thấy có lỗi vô cùng, ta có lẽ đã sai, ta không nên đẩy ông vào thế khó xử, chuyện ngày hôm nay nếu bị phát hiện, Đinh công công thoát không nổi cái chết, tại sao ta lại muốn người khác vì mình mà hy sinh như vậy.

Ta nhẹ nhàng cảm ơn ông vì đã lắng nghe, và mong ông niệm tình ta là đồ đệ của sư phụ mà giữ bí mật giúp ta. Khi ta đang định quay bước thì Đinh công công lên tiếng, ta nhận ra giọng ông ghen ngào, bèn quay lại và nhận ra, ông đã rơi nước mắt từ khi nào: “Nương nương trước đây luôn có một mong muốn, người mong có một ngày có thể cùng người mình yêu rời khỏi chốn thâm cung này, nhưng người mãi mãi không thực hiện được. Trước khi ra đi, người nói với ta người không an tâm nhất chính là tiểu chủ, người nói người sợ sau này người đi rồi, sẽ không còn ai chăm sóc cho tiểu chủ, một mình tiểu chủ còn lại trong cung như con chim sẽ bị nhốt trong lồng, người nói tiểu chủ là một tiểu nha đầu hiếu động, bầu trời rộng lớn ngoài kia mới chính là nơi của tiểu chủ. Nương nương còn nói, nếu tiểu chủ cứ bị nhốt mãi trong cái lồng sắt này, sợ rằng sẽ có một ngày vùng vẫy mà tự làm tổn thương chính mình”.

Đinh công công nói xong những lời này thì nước mắt đã rơi thành hai hàng. Sư phụ, trước lúc người ra đi, người vẫn luôn nhớ đến con, người vẫn lo lắng cho con, người vẫn đau lòng khi thấy trước tương lai của con, người đối với nha đầu không thân thích như con sao nặng lòng như vậy. Đinh công công nói tiếp: “Tiểu chủ, ta mong nương nương dưới tuổi vàng được an ủi phần nào, ta nhất định sẽ giúp người”. Ta mừng vui phát khóc, trong lòng ngập tràn cảm xúc, ta nhớ đến sư phụ, ta nhớ đến cha mẹ, ta nhớ đến Thiểm Tây, ta sắp được rời khỏi nơi đây rồi.

Sáng hôm sau, Đinh công công nói đêm nay có thể đi gặp vị thái giám kia. Ta cùng Tiểu Lan cải trang thành thái giám tới gặp hoàng hậu. Đinh công công nói, chúng ta chỉ có cách cải trang thành thái giám mới có thể đi được, ta bèn đưa y phục thái giám tới cho hoàng hậu, chúng ta theo Đinh công công tới chỗ thái giám kia. Suốt quãng đường đi, ta thấy thỉnh thoảng Tiểu Lan lại nắm tay ta, ta nhận ra tay nàng ta lạnh buốt, biết rằng có lẽ đang lo sợ, nên dù trong lòng cũng đang rất rối, ta cũng mỉm cười để nàng an tâm. Cuối cùng thì cũng tới nơi, nơi này không có lính canh, có lẽ hoàng thượng không muốn kinh động mọi người, dù sao thì ở trong cung, một con kiến cũng không thể lọt ra ngoài.

13. Chương 13

Cánh cửa vừa bật mở, ta bèn nhìn vào bên trong, vị thái giám duy nhất trong căn phòng ấy, hẳn ta không hề giống những thái giám khác, trên người vẫn toát lên phong thái của một nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, dù thấy chúng ta nhưng khuôn mặt không hề lộ vẻ lo lắng, điềm tĩnh cúi đầu. Hoàng hậu hình như quá xúc động, nàng chạy vội đến chỗ thái giám kia, ôm chầm lấy hắn, trông dáng điệu của nàng lúc ấy, ta không tưởng tượng ra nổi nàng chính là cô công chúa Liên Ninh hay Viêm hoàng hậu, bởi giờ đây, ta cảm thấy nàng thật giống một nha đầu đơn thuần, nàng vừa khóc vừa gọi: “Hán Vũ!”.

Tiểu Lan đưa mắt nhìn ta, có lẽ nàng cũng giống như ta, đều ngạc nhiên về vị hoàng hậu trước mặt, có lẽ chỉ đối với người này, nàng mới thể hiện chính bản thân mình- một công chúa hồn nhiên, yêu hận luôn rõ ràng, ta nhận ra, quá khứ của nàng chính là một cô công chúa bướng bỉnh, đã yêu ai thì nhất thiết sẽ nói

thắng cho người ấy. Ta ra hiệu cho Tiểu Lan, chúng ta lặng lẽ bước ra ngoài, ta còn rất nhiều câu hỏi về hoàng hậu, còn đối với hoàng thượng, rốt cuộc người yêu một cô công chúa bướng bỉnh hay một công chúa đoan trang hiền thực, rốt cuộc người lúc này ta đã gặp có phải nam nhân hay không, tại sao phong thái lại không hề giống thái giám.

Ta cam đoan rằng, câu chuyện tình yêu của vị công chúa này còn bi thương hơn sự phụ ta rất nhiều, lý do khiến nàng từ một nữ tử ngang bướng, hồn nhiên trở thành một vị công chúa chính thống trong hoàng cung chắc chắn là bởi vì nàng đã phải trải qua rất nhiều chuyện đau lòng, khiến bản thân ép mình phải thay đổi, ép mình trưởng thành.

Lát sau, Đình công công nhắc nhở ta rằng không thể ở lại lâu, tuy rằng nơi đây không có binh lính canh gác, nhưng thái giám vẫn thường đến đây để canh chừng. Ta thở dài đẩy cửa vào bên trong: “Nương nương, đến lúc chúng ta phải đi rồi”

Hoàng hậu nhìn ta, rồi nhìn vào người có tên Hán Vũ kia, ánh mắt hoảng loạn như một con cừu lạc mẹ, giọng nàng lạc đi: “Hán Vũ, thiếp không muốn, Hán Vũ, xin chàng, hãy nói gì với thiếp được không”. Ta có lẽ lúc này tạm quên đi hắn là thái giám, bởi cảm thấy dù thế nào hắn cũng không giống thái giám, nên bạo gan thay cách gọi, gọi hắn là nam nhân. Nam nhân kia khuôn mặt vẫn điềm tĩnh, không thể hiện chút bi thương nào, chàng cúi đầu nói: “Nương nương, nô tài quả thật không phải Hán Vũ mà nương nương muốn tìm, nam nhân mà nương nương nói hắn là một trang anh tuấn, còn nô tài chỉ là một hoạn quan, nương nương hà tất vì nô tài đắc tội với hoàng thượng. Người mau rời khỏi đây đi”

Hoàng hậu lúc này đau đớn vô cùng, nàng ta ngã xuống đất, khóc nức nở: “Tại sao, tại sao, thiếp biết, chàng chính là Hán Vũ, chàng chính là người duy nhất Liên Ninh này yêu, chàng làm thái giám chẳng phải chỉ là muốn ở bên cạnh thiếp sao, tại sao dối lòng”. Nam nhân kia vẫn im lặng không đáp, ta thấy vậy bèn đỡ hoàng hậu dậy, ta nhắc nhở nàng nơi này thực sự không thể ở lại. Hoàng hậu bèn đứng dậy, mỗi lần đứng dậy lại suýt ngã, ta cảm giác giờ nàng không còn chút sức lực. Ra đến cửa, nàng quay lại nói: “Hán Vũ, chàng nhất thiết không chịu nhận sao, được, chàng muốn quên ta, ta buộc chàng kiếp này phải hồi hận”.

Nói rồi ta chợt giật mình thấy hoàng hậu đẩy ta ra, ta ngã xuống đất, không hiểu vì sao lúc này nàng khỏe như vậy. Nàng rút từ trong tay áo ra con dao nhỏ, ta hoảng hốt định chạy lại can, nhưng ngay lập tức nam nhân kia thân thủ phi phàm, khoảng cách hắn ta và hoàng hậu không hề gần, vậy mà thoát cái đã ở bên hoàng hậu, đá tung con dao trong tay nàng, ôm nàng vào lòng, khuôn mặt chàng ta bây giờ mới thực sự khổ sở, chàng ta nói: “Liên nhi, sao phải tự làm khổ mình, nàng bây giờ trở thành mẫu nhi thiên hạ, không phải là tốt hay sao, ta đã làm khổ nàng nhiều rồi, tại sao không chịu chấp nhận cuộc sống này”.

Viêm hoàng hậu vui mừng vuốt ve khuôn mặt nam nhân trước mặt nàng ta: “Hán Vũ, cuối cùng chàng cũng chịu nhận rồi, chàng biết không, không lúc nào thiếp quên được chàng, không lúc nào quên được chàng”. Nói rồi nàng ta quay ra nhìn ta, rồi quỳ với ta mà rằng: “Xin nàng, xin nàng giúp ta thoát khỏi Tử Cấm Thành, ta không thể ép mình ở lại nơi này nữa rồi”. Câu nói của hoàng hậu khiến ta lại nhớ về sự phụ, người cũng là một nữ nhân trốn hậu cung, người cũng muốn trốn khỏi nơi đây, cùng người mình yêu chung sống hạnh phúc, nhưng điều ấy với người là giấc mộng hảo huyền. Ta lại nhớ về di nguyện của sự phụ, người muốn ta hoàn thành tâm nguyện cho người, muốn sau này ta sẽ giúp những nữ nhân giống như người. Ta nhẹ nhàng gật đầu

14. Chương 14

Tiểu Lan không biết xuất hiện lúc nào, nàng chạy lại đỡ ta, rồi nói: “Nương nương, người không được, hoàng hậu trốn khỏi hậu cung, đó sẽ là chuyện chấn động Lý quốc, nếu người làm như vậy, hoàng thượng truy xét ra, người và người thân sẽ phải chịu cái chết, sử sách sau này rồi cũng sẽ ghi lại, họ sẽ nói thế nào, họ sẽ nói người là một nữ nhân thâm hiểm, vì muốn đoạt sủng trong hoàng cung mà đưa hoàng hậu ra khỏi hoàng cung, người tại sao không nghĩ đến điều này”. Ta chưa bao giờ thấy mình bình tĩnh như lúc này, ta nói: “Lan nhi, chuyện trăm năm sau, ngàn năm sau, ta hoàn toàn không quan tâm.

Ta biết ta có lỗi với gia đình rất nhiều, nhưng ta nợ sự phụ, nếu không có người bao bọc cho ta thì với bản tính vốn có, ta đã sớm phải chết trong hậu cung này rồi. Tâm nguyện của người chính là muốn ở trên trời cao nhìn thấy có một tình yêu thực sự, nữ nhân trong hậu cung có thể cùng người mình yêu đi tới chân trời góc bể. Em biết không, mấy năm nay, mỗi đêm ta đều nằm mơ thấy sự phụ cầm dải lụa trắng bước vào tấm cung, miệng không ngừng nói với ta hãy giúp người, nói ta hãy giúp người gặp lang quân của mình, ta đã bất lực biết bao”. Tiểu Lan im lặng nghe ta nói, nàng ta nhẹ nhàng gạt nước mắt, nói: “Nương nương, em nghe người”. Đình công công nói với chúng ta, lát nữa có một đoàn tuồng ra khỏi cung ở cửa Duyệt thị (phía đông Duyệt Thị Đường), nơi này canh gác không chặt như những cửa khác. Hán Vũ nói với chúng ta:

“Chúng ta có thể cải trang trà trộn và đoàn tuồng ấy, dù có bị phát hiện, ta với Liên Nhi cũng có thể giải quyết được nhiều nhất năm mươi tên thị vệ”. Võ công của Hán Vũ thì ta không hề nghi ngờ, ta còn nghĩ mình hẳn có thể chấp trăm binh sĩ, nhưng còn Viên hoàng hậu, nàng ta có võ công ư. Hoàng hậu nhận ra lo lắng của ta, nàng mỉm cười: “ta thật sự có võ công, chỉ là đã lâu không muốn sử dụng mà thôi”.

Chuyện đến nước này thì không thể tính thêm được gì nữa, ta bèn bảo mọi người mau mau hành động, nếu theo như Đình công công nói thì chẳng mấy ở đây sẽ có thái giám đến canh chừng. Mọi người lập tức tới Duyệt Thị Đường trước. Ta, Tiểu Lan, Hoàng hậu, Hán Vũ cùng thay đồ, trước khi khởi hành, hoàng hậu đưa cho ta một thứ, người nói: “Cho phép ta gọi nàng là muội muội. Muội muội, ân tình này của muội ta suốt đời ghi nhớ, ta không biết báo đáp ân tình của muội như thế nào, muội hãy cầm kim bài miễn tử này, sau này nếu lỡ có gì bất trắc thì hãy dùng nó bảo vệ tính mạng.

Ta vốn muốn dùng nó để cứu Hán Vũ, nhưng hoàng thượng nói người sẽ không giết Hán Vũ, nên kim bài này không có tác dụng. Ta nghĩ muội cần nó hơn ta, hãy giữ lấy”. Ta nhận lấy kim bài từ tay hoàng hậu, khi mạo hiểm làm việc này, ta đã không còn quan tâm tới tính mạng bản thân, nhưng ta không muốn liên lụy và Đình công công, kim bài này có lẽ sau này sẽ có ích trong việc tránh cho họ khỏi chịu tội.

Cánh cổng Duyệt Thị mở ra, ta hướng mắt ra khỏi cánh cổng ấy, phải rồi, coi như hồn ta từ nay đã chính thức rời khỏi hoàng cung, ta quay sang nói với Tiểu Lan: “Lan nhi, ra ngoài rồi, có thể thay ta đến Thiểm Tây thăm gia đình không, nói với họ ta ở đây vẫn khỏe”. Tiểu Lan ngẩng ngốc nhìn ta: “Nương nương, không phải chúng ta cùng đi hay sao, sao nương nương lại nói như vậy”. Ta xoa đầu: “Tiểu Lan, ta nghĩ rồi, nếu ta cũng trốn ra ngoài, cả dòng họ ta sẽ không tránh khỏi cái chết. Cha mẹ em đã không còn, hãy đi theo hoàng hậu nương nương, người nhất định sẽ thay ta quan tâm em”. Tiểu Lan òa khóc:

“Tại sao nương nương lại muốn gánh hết trách nhiệm, người tưởng rằng nếu người ở lại, hoàng thượng sẽ tha cho gia đình người ư, người có biết không, người đã cướp mất nữ nhân mà hần yêu nhất, cướp đi người mà hần bất chấp tất cả mà bảo hộ, vậy mà người nghĩ chỉ cần người chết đi, hần sẽ cho qua chuyện hay sao. Nương nương, người nói với Lan nhi, người vĩnh viễn là người thân của em, tại sao lại không nghĩ cho em, tại sao người ích kỷ như vậy, ra khỏi Tử Cấm Thành này rồi, em còn có nơi nào để đi”. Ta nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng: “Tiểu Lan, hoàng thượng là minh quân, ta tin người sẽ không tổn hại người thân của ta. Em biết không, nếu ta cùng đi với mọi người, hoàng thượng sẽ trút giận nên Đình công công, người đã già rồi, không thể vì ta mà phải chịu nỗi đau thể xác”.

Ta ngay lập tức rút chiếc trâm cài trên đầu, dí vào cổ mình mà nói: “Em không thể bú đờn được, em là người thân của ta, ta không muốn nhìn em chịu khổ, nếu em còn không đi, ta sẽ chết cho em xem”. Tiểu Lan nhìn thấy ta như vậy thì hoảng sợ, nàng luống cuống không biết làm thế nào, chỉ biết khóc. Ta đưa ánh mắt khẩn khoản nhìn về phía hoàng hậu, nàng bèn đỡ Tiểu Lan, dịu dàng khuyên nhủ nàng ta, nàng ta bèn quay bước đi, ta cũng quay đầu lại để không cho nàng ta thấy khuôn mặt mình bây giờ

15. Chương 15

Đúng lúc ấy, ta thấy một đám vệ binh đi tới, chúng hô to: “Hoàng thượng có chỉ, không ai được phép ra khỏi Tử Cấm Thành. Bắt hết chúng lại cho ta”.

Xung quanh bỗng trở nên ồn ào, ta thấy Hán Vũ lập tức bay vút lên không, rút từ đâu ra một thanh kiếm, vung kiếm chém mấy tên thị vệ. Đám thị vệ lập tức bao vây hoàng hậu và Hán Vũ, hai người cùng nhau lại cùng tấn công thị vệ. Hán Vũ dũng mãnh hơn người, không hề e sợ, kiếm vung đến đâu thị vệ ngã ra đất đến đấy. Ta lúc này nhìn thấy thị vệ đổ ra càng lúc càng đông, lo lắng vô cùng, chợt hét to: “Dừng lại, hoàng hậu ở bên kia”. Đám thị vệ chợt ngơ ngác, Hán Vũ và hoàng hậu nhanh chóng chớp thời cơ phi nhanh ra phía cổng, có cấm vệ binh hét to: “Đóng cổng lại”. Tiếc rằng thân thủ của Hán Vũ phi phàm, hấn đã chém chết mấy tên lính gác cổng, kịp lúc đưa hoàng hậu ra khỏi hoàng cung.

Ta rơi lệ, lần đầu tiên trong đời ta cảm nhận được thế nào là giọt nước mắt hạnh phúc, sự phụ, họ rời khỏi Tử Cấm Thành rồi, người ở trên kia có nhìn thấy không, họ được giải thoát rồi. Ta vui sướng đến mức khi nhận thức trở lại thì nhận ra mình đang ở điện Càn Thành.

Người chính là hôn quân!

Ta không dám ngẩng đầu, bởi ta biết nếu ngẩng đầu lên sẽ thấy khuôn mặt giận dữ của hoàng thượng. Ta nhận ra bên cạnh ta lúc này có Đinh công công và Tiểu Lan. Ta nghe thấy một tiếng quát vang lên, ta cảm tưởng đất trời như rung chuyển, hoàng đế này ấn tượng với ta đâu phải là như vậy, hấn là hấn đã mất hết lý trí: “To gan, các người đã gây chuyện gì có biết không”. Ta thấy Đinh công công run rẩy, ông chỉ biết dập đầu xuống đất liên tục: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết”. Ta nhận ra khuôn mặt Tiểu Lan trắng bệch, nàng chắc cũng đang rất sợ. Hoàng thượng lại nói tiếp: “Các người đã biết thân phận mình chỉ là nô tài, tại sao lời chủ tử nói lại dám để ngoài tai. Dám tìm đến chỗ tên thái giám kia, lại dám giúp hoàng hậu trốn khỏi cung, các người đúng là không coi ai ra gì. Lôi ra ngoài chém đầu hết cho ta”.

Đúng lúc đó, ta nghe thấy tiếng Hiền tần: “Hoàng thượng, người có chuyện gì mà tức giận như vậy”. Hoàng thượng tuyệt nhiên im lặng không nói lời nào, nàng ta lại tiếp tục: “Hoàng thượng, biết đâu chúng biết hoàng hậu cùng tên hoạn quan kia ở đâu, người hãy để thiếp tra hỏi”. Nói rồi nàng ta quay sang chỗ chúng ta, đánh giọng nói: “Ngẩng mặt lên để bốn cung xem, rốt cuộc các người trông như thế nào mà to gan như vậy”. Ta hít một hơi thật sâu, từ từ ngẩng mặt lên. Quả nhiên, nàng ta nhìn thấy ta và thì dắc ý ra mặt, nàng ta quay sang hoàng thượng: “Hoàng thượng, ả ta chính là tài nhân”. Nói rồi nàng ta tiếp tục: “Ả ta chắc chắn biết trong lòng hoàng thượng chỉ có hoàng hậu, nên muốn giúp hoàng hậu rời khỏi cung, có như vậy ả ta mới có cơ hội quyền rũ người, có cơ hội leo ngang hàng với thần thiếp”. Hoàng thượng nhìn ta, ánh mắt khinh bỉ vô cùng: “tiện nhân”. Tiểu Lan gào lên: “Người dựa vào gì mà nói nương nương thủ đoạn”. Hiền tần thẳng tay giáng một cái tát vào mặt Tiểu Lan, đoạn nói với hoàng thượng: “Hoàng thượng, xin người làm chủ cho thần thiếp”.

“Lôi cả ba ra ngoài, mỗi người hai mươi trượng”- giọng hoàng thượng vang lên.

Ta lo sợ, Đinh công công lớn tuổi như vậy, làm sao có thể chịu được nhiều đòn như vậy, ta không thể liên lụy người: “Hoàng thượng, sáu mươi trượng này, ta xin gánh”. “Nương nương, người làm sao có thể chịu được”- Tiểu Lan nhìn ta bật khóc. Ta vuốt ve an ủi nàng ta: “Thần thiếp chỉ vì mê muội, muốn dành được sự ân sủng của hoàng thượng mà bất chấp tất cả, hoàng thượng anh minh, xin để mình thần thiếp gánh chịu”. Hoàng thượng nhìn ta như đang nhìn vào thứ rác rưởi nhất trên đời, buông câu lạnh lùng: “Lôi ra ngoài”.

Ta những tưởng sáu mươi trượng ấy ta có thể chịu được, nào đâu biết từng đòn giáng xuống, tim ta như vỡ nát. Ta quả thật rất khó thở, ta cảm thấy xương cốt như gãy ra từng mảnh. Ta ngất đi, trong mơ hồ thấy mình trở về là một a đầu mới lên năm, trốn gia đình ra ngoài chơi một mình, vô ý mà ngã xuống nước, ta đã gào lên, ta đã đập, đã quấy rất mạnh, ta ngoi lên ngụp xuống, uống không biết bao ngụm nước, mỗi lần chìm xuống nước, ta lại cảm giác lục phủ ngũ tạng như nổ tung. Ta cứ như vậy, cứ như vậy mà ngất đi.

“Ào..ào..”. Ta bừng tỉnh. Thì ra trận đòn vẫn chưa chấm dứt, họ dội nước lạnh cho ta tỉnh lại, rồi sau đó lại từng đòn lại giáng xuống. Ta muốn kêu lên thật to, kêu lên để có ai đó đến cứu ta như ngày nào, nhưng ta biết trong hoàng cung này, không ai có thể giúp ta, ta bèn cắn chặt môi, mỗi một đòn giáng xuống, răng ta lại càng cắm sâu vào môi, ta không muốn kêu, ta biết nếu kêu lên, ta chỉ khiến Tiểu Lan lo lắng, ta càng kêu thì nàng sẽ càng đau lòng, ta không thể, ta cứ cắn như vậy, cắn cho tới khi cảm thấy có một thứ nước tràn vào trong miệng, biết rằng đó là máu, nhưng sao ta lại không cảm thấy máu có vị gì, hay tại ta đã không còn cảm giác. Không thể, nếu không còn cảm giác, vì sao ta vẫn thấy phần dưới tê buốt như vậy. Sáu mươi trượng ấy đối với ta dài tựa ngàn năm, hình ảnh mười mấy năm qua trong kí ức của ta hiện về.

Ta thấy mình đang chạy nhảy trong sân, ta thấy mẹ đang nhóm lửa trong bếp, ta thấy ta hỏi mẹ rằng bao giờ cha về, ta đang rất đói, mẹ nói ta chỉ cần ngủ dậy sẽ thấy cha trở về. Ta đã nhắm mắt lại, nhưng khi mở mắt ra lại thấy mình đang ở trong vòng tay sư phụ, ta thấy người đang cười với ta, ta thấy người nói: “A đầu, nước dãi rớt đầy lên áo ta rồi”

16. Chương 16

Ta lại thấy đang ở trong một căn phòng đợi Tiểu Lan, trong lòng thầm mắng: “Con quỷ chết tiệt, tối như vậy còn đi đâu, nếu Tô nữ quan biết được, chắc chắn cả hai sẽ lại bị phạt”. Ta thấy Tiểu Lan chạy về, nét mặt khắp khối vui mừng: “Tiểu chủ, trưa nay Tô nữ quan phạt người không được ăn cơm, em đi trộm mấy cái bánh ở ngự thiện phòng cho người này”. Ta nhận ra, giữa ranh giới mong manh của sự sống và cái chết, những mẩu kí ức vui vẻ nhất chính là thứ mà bao năm nay ta lưu giữ, ta giấu nó ở trong sâu thẳm trái tim, để bây giờ từng kí ức hiện về an ủi ta, ta tự nhủ: “Tiểu Tinh, người nhất định phải vượt qua, người không thể chết, người còn có gia đình, còn có Tiểu lan, còn có sư phụ trên trời bảo vệ người, người phải vì họ mà mạnh mẽ lên”.

Cuối cùng thì sáu mươi trường cũng đã xong, bọn thị vệ kéo ta vào trở lại điện Càn Thành, hai chân ta gần như vô dụng, ta không thể dùng chân được nữa, chỉ thấy đôi chân ấy bị kéo lê trên nền, thì thoảng chân ta cũng bị vấp, nhưng ta không hề thấy đau, đôi chân này, phải chăng đã mất cảm giác. Ta để ý thấy sự đặc ý trên khuôn mặt của Hiền tần, nàng ta vui cũng phải thôi, có lẽ nàng ta muốn cho ta biết rằng, đắc tội với nàng ta chính là tự mình đi tìm cái chết.

Ta thấy Tiểu Lan, nàng kinh hãi khi nhìn thấy bộ dạng ta, nước mắt nàng cứ thế tuôn rơi, ta biết nàng muốn gọi ta, nhưng có lẽ nàng sợ, nàng sợ chỉ cần một cử chỉ nhỏ cũng sẽ liên lụy ta, nên cứ dôi theo ta như vậy, ta thấy nàng cắn chặt môi, nàng đã vì ta mà rơi lệ quá nhiều, vậy mà trước đây ta cứ lo rằng, sau này nếu nàng lấy phải phu quân không tốt, hẳn sẽ khiến nàng phải rơi lệ, giờ mới biết chính ta mới là kẻ gây đau thương cho nàng. Thị vệ không thương tiếc ném ta về phía Tiểu Lan, nàng nhanh chóng đỡ lấy ta, muốn nói gì với ta mà không dám nói. Hiền tần kêu than:

“Hoàng thượng, thật là kinh tởm quá đi mất, để ở lại cung Càn Thành chỉ làm ô uế nơi này”. Ta thấy mặt Tiểu Lan biến sắc, ta rất mệt, dùng hết sức lay đầu ý bảo nàng đừng nên làm như vậy, Tiểu Lan hiểu ý ta, khuôn mặt lại bị thương như lúc đầu, nước mắt rơi xuống mặt ta. Một giọt rơi xuống miệng, nước mắt nàng sao lại ngọt như vậy, rất ngọt. Ta từ từ nhắm mắt thiếp đi. Trong mơ hồ vẫn nghe tiếng hoàng thượng: “Người đâu, nhốt bọn họ lại, chờ ta hỏi tội sau”.

Lúc ta tỉnh dậy, Tiểu lan và Đình công công đã mừng rỡ vô cùng, họ nói ta đã hôn mê bốn ngày. Tiểu Lan nói bọn thị vệ bàn tán, có vẻ như không tìm thấy tung tích của hoàng hậu, chúng lại nói hoàng thượng rất tức giận, hạ lệnh nếu không tìm được hoàng hậu, tất cả sẽ bị chém đầu.

Ngày hôm sau, hoàng thượng đã cho người đưa ba người bọn ta tới Càn Thành cung.

“Nếu nói cho trẫm tung tích của hoàng hậu, cả ba người đều sẽ được thả”

Nực cười, chúng ta đã bị nhốt mấy ngày, làm sao biết được giờ họ ở phương nào, ta lúc này đã có sức hơn, bèn trả lời: “Hoàng thượng, thần thiếp thật sự không biết, Hán Vũ và nương nương trước khi đi không hề nói với thần thiếp là họ sẽ đi đâu”

“Câm miệng, ta không cho phép người gọi tên thái giám ấy như vậy. Người đâu, lôi bọn chúng ra Ngọ môn xử trảm”.

“Hoàng thượng, người không thể làm như vậy”, nói rồi ta lấy trong người ra tám kim bài: “Ở đây thần thiếp có tám kim bài miễn tử mà hoàng thượng ban cho nương nương”

Hoàng thượng cười nhạt: “Lấy gì để ta tin rằng các người không dùng thủ đoạn cướp từ tay hoàng hậu”

“Nếu thần thiếp cướp từ tay hoàng hậu, vậy chúng tôi hoàng hậu và thần thiếp vốn không có liên quan gì, tại sao người lại gán cho thần thiếp tội danh tiếp tay giúp hoàng hậu bỏ trốn. Đã không có thâm tình, lại không có sự trao đổi, thì hà cớ thần thiếp phải giúp hoàng hậu”

17. Chương 17

Hoàng thượng nhìn ta khinh bỉ: “Chẳng phải ngươi là người rõ nhất hay sao”

Ta cười: “Hoàng thượng cho rằng thần thiếp vì tranh sủng mà muốn nương nương ra khỏi Tử Cấm Thành. Nếu thật sự thần thiếp có thể mưu tính sâu xa như vậy, tại sao thần thiếp lại đích thân làm việc nguy hiểm ấy, trực tiếp ra mặt như vậy, chẳng phải là quá đỗi ngu xuẩn hay sao. Nếu cứ theo như hoàng thượng nói, hóa ra nữ nhân trong Tử Cấm Thành này đều dám vì hoàng thượng mà bất chấp cả tính mạng hay sao. Cái nữ nhân muốn ở người chỉ là vinh hoa phú quý mà thôi.”

“Hỗn xược, ý ngươi là trăm vọng tưởng mình là người nữ nhân toàn thiên hạ ao ước hay sao” Hoàng thượng đập bàn nói, không cần quát nạt mà vẫn rất có uy.

“Thần thiếp không dám, chỉ muốn nói hoàng thượng vì quá thương nhớ Viêm hoàng hậu nên không truy ra tận gốc vấn đề mà thôi”

“Ngươi quá tự tin rồi đấy, ngươi chắc chắn phải biết kim bài miễn tử chỉ có thể ột người dùng mà thôi, ngươi muốn xê nó làm ba ư”

Ta giật mình, bây giờ mới nghĩ ra điều này, làm sao đây. Tiểu Lan nhanh miệng nói: “Nô tì xin chịu tội chết”. Đĩnh công công đang định nói thì bị ta ngăn lại: “Người đã già rồi, chẳng mấy nữa người có thể ra khỏi cung, vậy mà con lại hại người, người hãy dùng tấm kim bài này đi”. Đĩnh công công nhìn ta: “Tiểu chủ, nô tì đã già rồi, có chết cũng không đáng tiếc, người còn gia đình, người phải sống”. Ta nhìn sang Tiểu Lan ra hiệu, có lẽ em đã hiểu ta, nên lặng lẽ gật đầu, Đĩnh công công không nên tiếp tục dính vào chuyện này nữa. Ta nói: “Hoàng thượng, ba người chúng ta đã quyết, tấm kim bài này sẽ dành cho Đĩnh công công”

Hoàng thượng sau đó lập tức hạ chỉ tha chết cho Đĩnh công công, cho xuất cung trở thành dân thường. Đĩnh công công đi rồi, hoàng thượng đang định ban chỉ thì ta nói: “Khoan đã hoàng thượng, thần thiếp biết chỗ hoàng hậu nương nương sẽ tới”

“Ta lấy gì để tin ngươi”

“Người cũng chỉ có hai lựa chọn, một là không tin thần thiếp, thần thiếp tin chắc binh lính của người không thể tìm ra hoàng hậu một sớm một chiều. Nếu binh lính sục sạo khắp cả nước, dân chúng sẽ càng bàn tán, cho dù người có dùng lý do gì cũng khiến dân chúng hoang mang, phản loạn sẽ chớp thời cơ mà tạo phản, hậu quả như thế nào, hoàng thượng chắc rõ hơn thần thiếp. Thứ hai là tin thần thiếp, chỉ cần một toán quân đi cùng thần thiếp là có cơ hội thấy hoàng hậu, dù thần thiếp có nói thật hay nói dối, với hoàng thượng cũng không hại gì”

Hoàng thượng lạnh lùng nói: “Được, ta sẽ đích thân đi cùng ngươi”

“Thần thiếp có một điều kiện, hoàng thượng hãy tha tội chết cho Tiểu Lan, để nàng trở về quê nhà”

“Người đâu, thả nô tì này, cho dời khỏi hoàng cung”

Ta yêu cầu hoàng thượng cho ta thêm hai ngày tĩnh dưỡng, những mong trong hai ngày này Tiểu Lan có thể đi thật xa, mong rằng nàng hiểu được tâm ý của ta, nếu không tất thấy những chuyện ta làm đều vô nghĩa.

Trong hai ngày, ta được chăm sóc kỹ lưỡng nên vết thương cũng đã đỡ phần nào, không còn đau buốt như trước nữa.

Ta nói với hoàng thượng rằng hoàng hậu và Hán Vũ sẽ thuê một chiếc thuyền qua sông Trường Giang, hoàng thượng tin lời cùng đám binh lính lên thuyền, người cải trang thành một vị tướng để tránh sự hiếu kỳ của

bên ngoài. Hoàng thượng mặc võ phục của tướng quân trông thật uy vũ, ta cười, lang quân của ta quả thật rất anh tuấn, tiếc rằng lang quân đó chỉ là lang quân hồ.

“Người nói nàng đi thuyền, tại sao chưa thấy chiếc thuyền nào”

“Hoàng thượng, người biết không, sông Trường Giang này chảy về Thiểm Tây”

Hoàng thượng nhìn ta, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như vậy, ánh mắt thì có cả sự căm thù, có lẽ hấn hận ta đã đưa Liên nhi của hấn biến mất.

Ta quay người đối diện hấn, chỉ thẳng vào mặt hấn: “Lý Diệu Thần, trước đây ta ngưỡng mộ người, điểm duy nhất chính là người dù là quân vương cũng giống một nam nhân bình thường, một lòng muốn bảo hộ nữ tử duy nhất của cuộc đời mình. Hôm nay, ta lại hổ thẹn vì đã lấy lý do ấy mà ngưỡng mộ người, bởi người cũng giống những hoàng đế khác, ích kỷ và tự cao. Ta những tưởng người đã cố gắng làm tất cả để công chúa suy nghĩ lại, ta tưởng người làm tất cả để bảo vệ nàng ta, để nàng ta hạnh phúc, nhưng nay mới thấy được rằng người làm tất cả chỉ vì mình.

Nàng ta đã tìm được hạnh phúc của mình, người lại mù quáng ép buộc nàng, lại mù quáng dùng quyền lực để làm hại người mà nàng yêu nhất, người so với những tên hôn quân trong sử sách còn đáng khinh hơn nhiều. Người có thể tự tin nói Lý quốc may mắn vì có một vị hoàng đế anh minh, nhưng ta lại thấy, nữ nhân Lý quốc chính là nhục nhã vì đất nước có một nam nhân ích kỷ nhất thiên hạ như người”. Ta nói ra những lời này, thấy thanh thản hơn rất nhiều, ta nhận ra ánh mắt của hấn, ta biết hấn đang ngạc nhiên. Thị vệ xung quanh kéo căng dây cung, chỉ chờ hấn ra lệnh là sẽ đồng loạt bắn về phía ta, nhưng hấn tuyệt nhiên im lặng, cứ thế đưa ánh mắt nhìn về phía ta. Ta cười khinh bỉ: “Người cho rằng chỉ người mới có quyền khinh bỉ người khác sao, ta nói cho người biết, ta khinh bỉ nhất chính là loại người như người.

Ta cảm thấy may mắn vì đã không sinh ra trong hoàng cung, may mắn vì không trở thành người như người, ta cảm thấy hổ thẹn vì năm năm qua đã sống trong hoàng cung, hổ thẹn vì đã làm tày nạn của người”. Nói rồi, ta quay mình nhảy xuống sông, ta mong rằng xác ta sẽ trôi về Thiểm Tây, ta mong cha mẹ ta nhận ra xác của con gái mình, ta mong mình sẽ được chôn cất tại mảnh đất quê hương.

Ta mong được nhìn thấy Thiểm Tây, không biết năm năm qua, quê hương ta có thay đổi nhiều không, không biết những đứa trẻ quê ta còn tiếp tục chơi trò bán hàng dưới gốc cây cổ thụ không, không biết Vương thúc thúc có được tiểu hài tử để nối dõi tông đường chưa, không biết ca ca khùng giờ đã hết khờ dại chưa, trẻ con quê ta có còn trêu ca ca nữa hay không, không biết cha ta còn đi đón củi nữa hay không, mẹ ta có nhớ rằng mình còn đứa con gái là ta hay không. Ta mong rằng linh hồn mình sẽ được dòng nước dẫn đường trở về Thiểm Tây. Ta rất sợ nước, nhưng ngày hôm nay lại phải mang ơn nó, bởi ta sẽ nhờ nó để trở về quê nhà

18. Chương 18

Hấn mất trí một phần trí nhớ?

Có phải ta đang trở về Thiểm Tây hay không, linh hồn của ta đang trên con đường về nhà. Ta gắng sức mở mắt ra, những mong sẽ nhìn thấy mây trời, nhìn thấy cây cỏ, nhìn thấy những người đang cày cấy. Vậy mà, trước mắt ta bây giờ chính là hoàng cung, chính là Đoan trường cung. Ta tự nhủ, tại sao chết đi rồi, linh hồn ta vẫn không thể rời khỏi nơi này, đến lúc đã không còn thể xác, ta vẫn phải lê loi trong hoàng cung này hay sao. Chợt ta nghe thấy tiếng thái giám: “Hoàng thượng giá đáo”. Ta nhéo thật mạnh vào cơ thể mình, nhận ra mình đang rất đau, ta chưa chết, ta chưa hề được giải thoát, tại sao.

Ta lại nhớ lại những gì mình đã nói khi ở trên thuyền, đó tất cả là những suy nghĩ của ta, là những bí bách của ta, cứ nghĩ là trước khi chết đi, ta cần phải để tâm thanh thản, vì vậy đã nói ra tất cả, đã mắng hoàng thượng còn đáng khinh hơn cả hôn quân, ta đã mắng hấn rất thậm tệ, ta đã mắng hoàng đế của Lý quốc. Giờ đây không chết mà gặp hấn, ta không biết nên đối diện như thế nào, bèn cứ nằm lì ở trên giường, giả vờ nhắm mắt. Ta nghe thấy tiếng bước chân của hấn, ta cảm thấy hấn đang tiến gần đến giường của ta.

“Tĩnh dậy đi, thái y nói rằng ngươi không có vấn đề, chỉ lát sau có thể tỉnh lại”

Ta im lặng, thái y nói là một chuyện, ta muốn tỉnh lại khi nào chính là quyền của ta, không ai có thể ép buộc ta được. TA nghe thấy tiếng hắc cười, vẫn là nụ cười không chút cảm xúc, có lẽ cảm xúc của hắc đã đi theo Viêm hoàng hậu rồi. Hắc ngồi xuống giường của ta, ta rất muốn ngăn hắc lại, nhưng lại nhận ra, Lý quốc này là của hắc, Tử Cẩm Thành này là nhà của hắc, tất cả mọi thứ ở đây đều là của hắc, ta không có quyền. Giọng hắc vẫn không nặng không nhẹ: “ngươi nghĩ mình thông minh lắm sao, ngươi nghĩ những suy tính của ngươi có thể qua mắt được ta hay sao. Ngươi cho rằng một kẻ ích kỉ như ta, có thể buông tha cho kẻ đã cướp đi nữ nhân của ta hay sao, ngươi muốn ta cho ngươi hai ngày tĩnh dưỡng, ta rất rõ, là ngươi muốn nô tì kia cao chạy xa bay. Ta có nói là thả ả, nhưng không có nghĩa là không bắt trở lại, ngươi trở lại Tử Cẩm Thành rồi, cũng nên để ả trở về thôi”

Hắc đứng dậy, bước về phía cửa, rồi bất chợt cất tiếng: “Nô tì ấy không có gia đình, chết là hết. Ngươi không phải rất quan tâm tới những người bên cạnh mình sao, tại sao còn ngu xuẩn nhục mạ ta, ngươi không cần mạng, nhưng gia đình, họ hàng ngươi liệu cũng không cần mạng”.

Ta lập tức mở mắt, tại sao ta lại hồ đồ như vậy, tại sao lúc ấy lại không nghĩ đến điều này, ta bật dậy xuống giường, vừa quỳ vừa dập đầu lạy hắc: “Chuyện ngày hôm nay do một mình thần thiếp gây ra, xin hoàng thượng ban cho cái chết. Cũng xin hoàng thượng nhân từ mà không làm tổn hại tới gia đình thần thiếp”

Ta không biết hắc có quay lại hay không, chỉ thấy hắc nói: “Thần thiếp! Nữ nhân các ngươi trước mặt và trong tâm luôn đối nghịch nhau như vậy sao. Trong lòng ngươi khinh thường hoàng đế như ta, vậy mà trước mặt lại xưng hô với ta như vậy. Bụng dạ các ngươi thật khó đoán”.

Ta không kịp hỏi hắc, rốt cuộc hắc muốn trả thù ta như thế nào, nhìn hắc bước đi, dần biến mất sau cánh cửa, ta bỗng cảm thấy mơ hồ trước tương lai, sau này sẽ đối diện với cái gì, ta hoàn toàn không hiểu, ta giống như một đứa trẻ đi lạc, không biết số phận rồi sẽ đi về đâu.

Ta ở trong cung Đoan trường được một tháng này thật sự yên tĩnh, ta cảm tưởng thời gian đang chảy ngược lại, ta cảm giác khung cảnh bây giờ trở về lúc ta trở thành tài nhân, trở về lúc chưa giúp hoàng hậu, nhưng trong lòng ta đã khác, ta cảm thấy lo sợ, lo sợ sự bình lặng mà Lý Diệu Thần ban cho. Tiểu Lan nói với ta tới tận bây giờ, binh lính vẫn đi tìm hoàng hậu, có lẽ giờ này hoàng hậu đã rời khỏi Lý quốc. Tin này khiến ta vừa mừng vừa lo, ta mừng vì hoàng hậu bình an, ta mừng cho hạnh phúc của người với Hán Vũ, ta cảm thấy, tình yêu vốn không có danh giới, cho nên Hán Vũ ấy dù có là thái giám đi chăng nữa, ta tin hắc có thể đem lại hạnh phúc cho hoàng hậu, thứ hạnh phúc mà ta chắc chắn nam nhân như hoàng đế cũng không thể cho nàng. Ngặt nỗi, ta lại lo rằng, hắc sẽ vì quá đau lòng trước hoàng hậu mà sẽ càng sinh lòng hận thù với ta, chỉ e rằng lúc ấy ta và Tiểu lan sẽ khó sống.

Mùa đông cuối cùng cũng đã đến, Tiểu lan nói với ta rằng Lý Diệu Thần đã ngừng cho binh lính tìm kiếm, hắc có lẽ đã chấp nhận bỏ cuộc.

“Nương nương, than sắp hết rồi, em đi gọi thái giám mang thêm than tới sưởi ấm nhé”- Tiểu Lan nói với ta

Ta cười với nha đầu: “Lan nhi ngốc, ta vốn chỉ là một phi tử nhỏ nhoi, lại không được sủng, chúng ta cũng không có ngân lượng cho thái giám, lấy gì để bảo họ làm điều ấy.”

Tiểu Lan tươi cười nhìn ta: “Nương nương không phải nói Tiểu Lan thông minh hay sao, em nhất định có cách”

Ta im lặng mặc kệ nha đầu, trong đầu lại tưởng tượng ra cảnh nàng thất thế quay về, nàng sẽ hùng hổ trước mặt ta chứ lũ thái giám ấy không biết điều...

Lát sau thì cửa bỗng bật mở, hơi lạnh tràn vào phòng khiến ta đã lạnh nay càng lạnh hơn, ta mắng: “lan nhi, mau đóng cửa lại đi, ta sắp chết rét rồi”. Ta không thấy Tiểu Lan trả lời, nghe tiếng bước chân lại loạng choạng, ta hoảng hồn nghĩ đến việc Tiểu Lan bị đánh, bèn quay người lại. Trước mặt ta bây giờ chính là Lý Diệu Thần, khuôn mặt hắc đỏ bừng, bước đi không vững, có lẽ hắc đã uống say. Ta nhanh còn chưa kịp hành lễ thì hắc đã ôm chầm lấy ta. Ta hoảng sợ vùng vẫy, tay chân vung loạn xạ, miệng không ngừng kêu tên. Hắc thấy ta như vậy thì càng ôm chặt ta, sau đó kéo ta đến bên giường, hắc đẩy ta xuống.

Ta đã biết hắc muốn làm gì, ta thật sự khiếp sợ ánh mắt ấy, ánh mắt hắc nhìn ta không lạnh lẽo, nhưng

chứa đựng sự hận thù cùng cực, ta hét lên: “Lan nhi...cứu ta...”. Ta biết mình là phi tử của hân, ta biết sẽ có một ngày chuyện này xảy ra, nhưng khi biết hân hận mình như vậy, ta càng không thể ngờ rằng hân có thể động vào người ta. Ta thấy tiếng Tiểu Lan hét lên ngoài cửa cung, ta cảm giác nàng muốn chạy vào trong, nhưng hình như bên ngoài có người ngăn lại, nàng không cam tâm, càng hét to:

“NƯƠng NƯƠng”. Lý Diệu Thần bỗng bình tĩnh lạ thường, hân quát thật to: “Vả miệng nô tỳ đó cho ta”. Ta nghe thấy tiếng vả vọng vào bên trong, ta nghe thấy tiếng Tiểu Lan dù bị vả vẫn không ngừng gọi ta, ta bình tĩnh, ta và hân không thể, cho dù ta có là tài nhân, ta cũng không thể. Ta bèn rút cây trâm đang cài trên đầu, vì quá hoảng loạn mà đâm bừa trúng vai hân. Ta cắm thật sâu chiếc trâm vào vai hân, ta thấy máu đã loang đỏ bên vai, hân dừng lại trên mặt ta một lát, rồi cúi xuống xé toang ý phục ta, hân nói: “Nếu người muốn thành đứa con bất hiếu thì hãy ấn sâu thêm chút nữa”.

Tay ta rúng động, tay buông xuống, chiếc trâm vẫn cứ cắm vào vai của hân, hân biết điểm yếu của ta. Nước mắt theo dòng từ từ rơi xuống, bây giờ ta mới thực sự cảm nhận được, may mắn trước đây ông trời ban ta chính là khởi đầu của bất hạnh, nếu ta không được sự phụ ưu ái, ta đã không thể gặp tiên hoàng, không thể trở thành tài nhân vị nhập giai, càng không thể trở thành tài nhân, nếu không may mắn gặp sự phụ thì ta đã không vì tâm nguyện của người mà giúp hoàng hậu, nếu không có những thứ gọi là may mắn kia, ta đã không phải gặp hoàng thượng, ta đã không phải như ngày hôm nay, nếu không có may mắn kia, ta có thể chỉ là một cung nữ chờ ngày ra khỏi cung đoàn tụ cùng gia đình.

19. Chương 19

Hân bước xuống giường và nhanh chóng rời đi, ta cảm giác hân đã lấy của ta nửa mạng. Ta ngồi dậy ôm lấy chiếc chăn bên cạnh, ta rất lạnh. Tiểu Lan chạy vào nhìn ta như vậy, nàng ta hoảng hốt gọi ta: “Nương nương, nương nương”. Nàng ôm lấy ta khóc òa lên, miệng không ngừng gọi ta, ta bèn bảo : “Lan nhi, đóng cửa lại cho ta, ta rất lạnh”.Tiểu Lan chạy vội đi đóng cửa, ôm ta rất chặt: “Nương nương, người hãy khóc đi, người như vậy em thấy rất đau lòng, em xin người”.

Ta nhận ra ta đã không òa lên khóc, ta nhận ra nước mắt ta đã khô từ khi nào, ta chỉ lẩm bẩm: “Ta rất lạnh, rất lạnh”. Cả đêm hôm ấy, ta như người mất hồn, Lý Diệu Thần, vì sao người chọn cách này đối phó ta, ta cuối cùng chỉ mang đi thứ vốn dĩ không thuộc về người, thứ vốn không thuộc về mình thì mãi mãi không thuộc về mình, tại sao người lại ngu ngốc như vậy.

Ngay sáng hôm sau, quân lính vây lấy ta, một nam nhân nổi bật trong đám họ, có lẽ là tướng quân, hân nói với ta: “Nương nương, đêm qua hoàng thượng đến thăm cung của người, khi trở về thì hôn mê bất tỉnh. Ngự y nói vết thương do không băng bó kịp thời, mất máu quá nhiều nên hôn mê. Ngoài ra hoàng thượng lại bị nhiễm phong hàn. Mạt tướng phụng mệnh điều tra chuyện này, xin nương nương thứ tội”.

Ta bị tra hỏi rất nhiều, nhưng không thể trả lời gì cả. Đầu óc của ta trở nên mơ hồ, ta không ý thức được câu hỏi của bọn họ, chỉ biết rằng một giọng nói không ngừng cất lên trong đầu ta: “giết Lý Diệu Thần, giết hân. Nhất định phải giết hân”. Ta nói với bọn họ là ta có thể giúp hoàng thượng tỉnh lại, ta nói gia đình ta có một bài thuốc có thể cứu sống hân, ta nói muốn lấy công chuộc tội. Ta nói cần có Tiểu Lan phụ giúp ta một tay, họ cho ta và Tiểu Lan vào điện Càn Thành.Ta cũng nói đây là phương pháp gia truyền, ta không thể tiết lộ cho ai, nên không cho người nào ở lại.

Ta ngồi nhìn Tiểu Lan hồi lâu, rồi lại nhìn vào Lý Diệu Thần. Ta nói với nàng : “Ta muốn hành thích hoàng đế”. Tiểu Lan nhìn ta sững sờ, nàng lắp bắp: “Nương nương, người không thể, người nên nghĩ trước kết cục”. Ta nhìn nàng “Lan nhi, bây giờ ta hoàn toàn tỉnh táo. Ta gọi em đến đây chỉ là muốn em làm chứng cho ta, khi ta hành thích hoàng thượng xong, em có thể vờ ngất đi, khi tỉnh lại thì hãy nói rằng có thích khách, ta cũng sẽ tự đâm mình bị thương, sau đó cũng sẽ kết liễu đời mình. Người chết như ta lấy gì để đối chứng, họ sẽ không có lý do hại gia đình ta”

“Nương nương, người thật suy nghĩ quá đơn giản, họ nếu muốn gán tội cho người thì đơn giản thôi, để dụ đi chuyện này, họ sẵn sàng xử tội chết cho cả họ hàng thân thích của người”

“Mới đây ta nghe nói Viêm quốc nghi ngờ việc hoàng hậu bỗng dưng mất tích, ta tin quần thần sẽ nghĩ là Viêm quốc sai thích khách vào cung, vừa để tìm hoàng hậu, và đồng thời trả thù cho công chúa nước họ”- ta giải thích

“Nương nương, chuyện này không thể mạo hiểm”

“Lan nhi, ta không muốn nghĩ nhiều nữa. Ta chỉ biết rằng ta phải giết hần”- lại giọng nói ả yvang lên trong đầu, không cho ta suy nghĩ bất cứ điều gì ngoài việc giết Lý Diệu Thần.

Tiểu Lan ôm ta mà nói: “Nương nương, người phải để em giết tên hoàng đế này, nếu không em sẽ không làm chứng cho người đầu”

Đoạn nàng lôi ra một con dao, ta thấy con dao này rất kì lạ, phải chăng nàng đã cất giấu nó trong người từ lâu, nàng nhìn ta rồi nói: “Xin lỗi nương nương”. Thế rồi rất nhanh ta thấy nhói ở đùi, đã đâm trúng đùi ta, nàng nhìn ta rồi nói: “Chỉ như thế này mới không ai nghi ngờ nương nương tự làm tổn thương mình”. Thế rồi ta thấy Tiểu Lan tiến đến chỗ hoàng thượng nằm, con dao dần tiến đến ngực hoàng thượng. Bỗng ta thấy mặt nàng biến sắc, ta sợ nàng sẽ làm hỏng chuyện, bèn gọi nhỏ, mãi sau nàng mới giật mình, cầm chặt dao đâm vào Lý Diệu Thần. Ta ở xa chỗ nàng nên không nhìn rõ rốt cuộc nàng có đâm trúng hay không, chỉ biết nàng nói với ta hần chết rồi. Ta bảo nàng hãy ra xa một chút, rồi từ từ lên tới cạnh chỗ hần nằm, ta hét lên: “Hoàng thượng”.

Thị vệ lập tức đổ vào, ta nhìn thấy vị tướng quân nọ nét mặt hơi hoảng hốt, ta hét lên: “Có thích khách, các người mau đuổi theo đi”

Bọn thị vệ đang định đuổi theo ra ngoài thì Hiền tần nương nương bỗng xuất hiện rồi lên tiếng: “Binh lính canh gác nghiêm ngặt như vậy, đến một con ruồi cũng không thể thoát ra ngoài, ta e rằng chính ả đã hành thích hoàng thượng. Còn không mau bắt ả lại”. Ta không muốn giải thích nhiều, khuôn mặt vẫn ra vẻ hoảng sợ, dù sao thì sớm muộn họ cũng phải thẩm tra ta mà thôi. Khi thị vệ dần tiến đến chỗ ta, chợt một giọng nói vang lên: “Các người muốn làm gì nàng”

Ta quay mặt sang bên, thấy hoàng thượng đang từ từ ngồi dậy, hần ta không hề bị thương. Hần đứng dậy, trông không hề giống người mới ốm dậy, hần ôm lấy ta nói: “Nàng là ái phi của ta, đúng không?”

Ngự y nói hần sau cơn nguy kịch thì mất một phần trí nhớ. Hần nói hần không biết Viêm Hoàng hậu là ai, mà chỉ nhớ ta là ái phi mà hần sủng ái nhất. Ta không hiểu hần đã mắc phải căn bệnh gì, tại sao nữ nhân hần yêu nhất thì hần lại quên, người hần thù hận là ta lại biến thành phi tử được hần sủng nhất. Dù sao thì việc hần quên đi ta là kẻ thù của hần là một chuyện tốt, dù sao thì hần cũng sẽ không nghĩ cách trả thù ta nữa.

Ta cũng hỏi Tiểu Lan về chuyện ngày hôm đó, ta hỏi nàng tại sao lại không giết hần. Nàng âm ừ nói rằng nàng vì quá hoảng sợ nên khi vừa đâm xong bèn không dám nhìn lại, và hình như nàng nói hần mặc áo giáp bên trong. Ta có thắc mắc rất nhiều lần nhưng nàng vẫn chỉ lặp lại lý do đó. Ta nghĩ rằng dù sao chuyện ấy cũng qua rồi, hần đã mất một phần trí nhớ, vì vậy đối với ta mà nói giờ hần có chết hay không cũng không quan trọng.

Nương nương, người đã yêu hoàng thượng!

Lý Diệu Thần từ đó hay đến tẩm cung của ta dùng bữa, ánh mắt của hần nhìn ta đã không còn lạnh lùng, không còn thù hận, ánh mắt hần bây giờ đã dịu dàng hơn trước, ta nhận ra ánh mắt đầy trước chính là dành cho Viêm hoàng hậu. Ta cảm thấy không quen chút nào, mỗi lần nhìn ngẩng mặt lên, nhìn ánh mắt của hần dành à bối rối. Dù sao thì trước đây ta với hần có dành suy nghĩ cho nhau thì cũng chỉ là một người hận, một người khinh, bây giờ hần thay đổi đột ngột như vậy khiến ta liên tưởng đến vị lang quân trong tưởng tượng, mỗi lúc như vậy mặt đều đỏ bừng.

Ta cảm thấy Lý Diệu Thần rất thích cái bộ dạng này của ta, hần mỗi lần thấy ta như vậy đều phá lên cười. Ta có vài lần ảo tưởng, ảo tưởng rằng hần thực sự yêu thích ta, rồi sau đó lại nhận ra bản thân mình quá vô liêm sỉ, ta nói hần chính là nam nhân ích kỉ, nhưng bây giờ nhận ra bản thân mình cũng không hơn gì hần, ta chính là một nữ nhân ích kỉ, ta cũng chỉ dựa vào may mắn khi hần mất trí nhớ để trở thành nữ nhân được sủng trong hậu cung này mà thôi. Ta cảm thấy mình đang lợi dụng hần, ta không biết mình nên làm

gì, ta đã tâm sự với Tiểu Lan, ta nói với nàng ta rất muốn nói với hần ta chính là nữ nhân mà hần thù hận nhất, nhưng nàng lại lúng túng, nàng hình như suy nghĩ đi đâu.

Kể hết những tâm sự của mình cho Tiểu Lan, ta chỉ thấy mắt nàng hướng ra xa, bèn gọi nàng. Nàng giật mình, ấp úng nói xin lỗi ta, muốn ta nói lại. Ta lại mất công kể lại cho, nàng nói ta đừng suy nghĩ nhiều, nàng nói ta cứ như bây giờ không phải là tốt hay sao, Lý Diệu Thần bây giờ sẽ không tìm cách khi dễ ta nữa. Ta cảm thấy Tiểu Lan có tâm sự, bèn nói với nàng: “Lan nhi, em nhất định đang có chuyện giấu ta. Em đã hứa với ta là sau này dù có chuyện gì cũng đều nói ta rồi cơ mà”. Tiểu Lan nhìn ta, ta không đoán được vẻ mặt của em lúc này: “Nương nương, người đừng hỏi em nữa, em thật sự không thể nói được, xin người đừng ép em”. Ta cảm thấy chuyện Tiểu Lan đang giấu thật sự nghiêm trọng, nhưng cũng không muốn làm em khó xử, ta im lặng, lát sau kêu em cùng ta đi ngủ

20. Chương 20

Cho tới một ngày Lý Diệu Thần dẫn ta tới ngự hoa viên, hần lại cười nói với ta, hần hỏi ta rất nhiều thứ, cũng kể cho ta nghe vài chuyện chính sự, ta nghe cũng câu được câu chăng, chỉ biết rằng lúc ấy thật sự cảm thấy bức bối, ta cảm thấy ánh mắt ấy, nụ cười ấy, sự dịu dàng ấy không thuộc về ta, ta chỉ là cái bóng của Viêm hoàng hậu. Hần ắt nghĩ rằng ta bây giờ chính là hoàng hậu trước đây. Ta thật sự không chịu được thứ cảm giác đang xâm chiếm khắp đầu óc, ta lấy hết can đảm, nhìn sâu vào ánh mắt hần mà nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không phải phi tử được người sủng ái nhất, càng chẳng phải nữ nhân người yêu nhất”. Hần nhìn ta, khẽ nở nụ cười, tay hần khẽ vuốt lên mái tóc ta: “Nàng không phải, vậy là ai?”.

Hần lại nói: “Có phải nàng muốn nói đến Viêm hoàng hậu”. Ta ra sức gạt đầu. Hần thấy ta như vậy thì phá lên cười: “Tiểu Tinh, nếu cứ gạt đầu như vậy mãi, nàng sẽ gây cổ mất”, nói rồi hần trầm giọng xuống: “Mọi người nói với ta, nàng ta phản bội ta mà trốn ra khỏi cung, ta tin. Nhưng họ lại nói với ta rằng, ta rất yêu hoàng hậu, lại nói nàng đã giúp hoàng hậu trốn ra ngoài, ta không thể tin nổi. Nếu ta yêu nàng ta như vậy, tại sao ta lại không nhớ ra điều đó, tại sao ta tỉnh dậy lại chỉ nhớ ta rất yêu nàng. Tiểu Tinh, họ dối ta phải không?”.

Ta rất muốn hét lên mọi chuyện đều là thật, ta rất muốn nói với hần ta chính là nữ nhân mà hần thù hận nhất, ta rất muốn nói với hần rằng hần trước đây rất muốn ta chết, nhưng sao nhìn vào đôi mắt tràn ngập hy vọng của hần, tràn đầy yêu thương của hần, lòng ta lại trùng xuống, tại sao ta lại không muốn làm con người kia thất vọng, ta đã yêu hần hay sao. Thế rồi ta lại tự nhủ, ta không hề yêu hần, chỉ là ta cảm thấy hần bây giờ với ta rất tốt, ta chính là có cảm giác mang ơn hần, vì vậy không muốn nhìn thấy hần thất vọng mà thôi. Ta im lặng không nói, lặng lẽ quay sang chỉ vào một bông hoa:

“Hoàng thượng người nhìn xem, bông hoa mẫu đơn kia thực sự rất đẹp”. Lý Diệu Thần khẽ cười nói: “Ta lại thấy hoa oải hương mới là đẹp nhất, nó được xem như thứ thảo dược tình yêu.” Ta thở dài: “Tiếc rằng oải hương chỉ nở vào mùa hè, bây giờ chúng ta không có dịp được ngắm nó rồi”. Hần đặt tay lên vai ta, khẽ xoay người ta lại phía hần, đoạn hần nhìn thật chăm chú vào mắt ta, rồi nói: “Cần gì phải đợi đến mùa hè, nàng có hương thơm nồng như oải hương vậy”. Ta đỏ mặt cúi xuống đất, rất lâu sau mới có thể trở lại bình thường.

Ngày mai Diệu Thần sẽ đi săn, hần cho phép ta đi cùng hần. Ta đã rất vui sướng, bên ngoài hoàng cung quả thật là giấc mơ với ta. Ta đã rủ Tiểu Lan đi cùng, nhưng nàng từ chối.

Lý Diệu Thần hôm nay mặc bộ y phục đi săn trông rất oai phong, nhìn dáng hần leo lên ngựa, ta lại tưởng tượng ra hình ảnh của hần ở nơi chiến trận, chắc chắn quân địch chỉ nhìn thấy hần thôi cũng đã phải khiếp sợ. Hần leo lên ngựa rồi cúi xuống đưa tay cho ta nói: “Còn không mau lên ngựa cùng ta, nàng định đi bộ đi à”. Ta đáp: “Hoàng thượng, thần thiếp lên con ngựa khác là được rồi, người không cần...”. Ta chưa kịp nói xong thì hần đã cười rất to, hần nói:

“Nàng biết cưỡi ngựa sao?”. Ta nhìn thấy hần như vậy thì thật sự tức giận, hần đúng là đang coi thường ta, ta bèn nghiêm giọng lại nói: “Ta có thể cưỡi”. Hần gửi cho ta ánh mắt nghi hoặc, rồi hồi lâu mới nói:

“Người đâu, mang con Hắc Mã tới đây”. Lúc sau ta thấy thị vệ dẫn một con ngựa màu đen đi tới, ta hơi lùi lại, ta cảm giác con ngựa này rất hung dữ, so với con ngựa Lý Diệu Thần đang cười, có vẻ ánh mắt còn hung dữ hơn nhiều, hẳn không phải đang chơi khăm ta hay sao, bây giờ ta mới hiểu hết hàm ý trong ánh mắt hoảng hốt của thị vệ lúc nghe hẳn nói mang ngựa ra. Hẳn nhìn thấy ta như vậy thì nói:

“Sợ rồi phải không?”. Ta gật đầu, rồi lại lắc đầu, ta cắn răng tiến gần đến con ngựa, đám thị vệ lại gần cũng phụ ta lên ngựa. Con ngựa này thực sự là hung dữ, ta phải vất vả lắm mới có thể trèo lên người nó, trong lòng ta cũng thầm khen ngợi bản thân, không ngờ ta lại tài giỏi như vậy, chưa từng cưỡi ngựa lần nào, vậy mà lại có thể ngồi lên lưng con ngựa hung dữ này. Ta tự hào chưa được lâu thì giật mình bởi tiếng hí vừa to vừa dài của con Hắc Mã, rồi nhanh chóng thấy mình rơi xuống đất, chỉ kịp hét lên: “AAAAAAAA”. Diệu Thần nhìn thấy ta như vậy thì hoảng hốt xuống ngựa, hẳn chạy lại ôm lấy ta, nhìn khắp người để xem ta có bị thương hay không. Giọng hẳn lo lắng: “Tiểu Tinh, nàng không sao chứ?”.

Không đau sao được, ta là ngã ngựa đấy, ta đâu phải mình đồng da sắt, làm sao giống nam tử hán như hẳn, tuy nhiên nhìn thấy ánh mắt của hẳn, ta lại không nỡ, bèn dịu dàng: “Ta không sao”. Hẳn lúc này nghe ta khẳng định xong thì thở phào, lại mắng: “Không biết cưỡi ngựa lại còn cố chấp”. Ta tức giận nhìn hẳn: “Người không phải muốn chọc tức thần thiếp hay sao, rõ ràng người cho thiếp cưỡi con ngựa hung dữ nhất, bây giờ xảy ra chuyện này, người lại đổ lỗi cho thiếp ư”.

Hoàng thượng nhẹ giọng nói: “Ta chỉ muốn dọa nàng, để nàng sợ mà chịu lên cưỡi ngựa cùng ta, ai ngờ nàng ngang bướng như vậy. Nàng thật sự không sao chứ, có cần ngự y hay không”. Ta lắc đầu: “Thiếp không sao, người không phải muốn đi săn hay sao, đừng lo cho thiếp”. Ta vừa nói xong thì thấy hẳn lập tức bế ta lên, ta còn đang định dựa dụa thì hẳn ghé tai ta thủ thủ: “Ngoan nào, ta dẫn nàng về cung. Chỉ khi ngự ý nói nàng không sao thì ta mới an tâm”. Hẳn bế ta lên ngựa, đoạn nói với thị vệ: “Hồi cung”. Hẳn phóng ngựa trước, ôm chặt lấy ta mà phi ngựa nhằm hướng hoàng cung. Trong vòng tay của hẳn, ta thật sự cảm thấy ấm áp, lại cảm thấy tim đập rất mạnh, ta không rõ, có phải đã yêu hẳn rồi không. Ta cảm thấy ta và hẳn thật giống một đôi uyên ương ngao du thiên hạ, thật hạnh phúc.

Về đến cung Đoan trường, hẳn lập tức cho người gọi ngự ý, đến khi ngự ý khẳng định ta không sao, cơ mặt hẳn mới giãn ra một chút, hẳn hôn lên trán ta rồi nói: “Tĩnh nhi, nghỉ ngơi cho tốt, ta phải về điện Cần Thành rồi”. Ta ngoan ngoãn gật đầu, nhìn hẳn bước đi, trước khi ra khỏi cửa, hẳn quay lại nói với ta: “Tĩnh nhi, tĩnh dưỡng cho tốt, tối nay ta đến thăm nàng”, hẳn nói rồi thực sự dời khỏi cung Đoan trường, ta bắt giác đỏ mặt.

Tiểu lan không biết chạy đi đâu, giờ mới trở về, nhìn ta lo lắng: “Nương nương, người không sao chứ, em nghe thị vệ nói người bị ngã ngựa”

Ta trấn an em: “Ngự y nói ta không sao, em yên tâm”

Tiểu lan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Nương nương, em vừa gặp hoàng thượng, người vừa tới đây phải không ạ”

Ta đỏ mặt, gật đầu nói: “Chàng thấy ta bị ngã, lo lắng cho ta nên đã hoãn buổi đi săn, lại bế ta lên ngựa, phóng một mạch trở về cung”

“Hoàng thượng đã lắng cho người như vậy, tại sao lại còn để người cưỡi ngựa”

“Không phải ý của hoàng thượng, là ta cố chấp muốn cưỡi ngựa thôi” ta nhanh chóng giải thích

Tiểu Lan nhìn ta hồi lâu: “Nương nương, người phải chăng đã yêu hoàng thượng”

Ta im lặng không nói, ánh mắt mơ màng nghĩ về Lý Diệu Thần, rồi lại tự hỏi bản thân, đó có phải tình yêu không?

21. Chương 21

Mong rằng kiếp sau con sẽ có một gia đình hạnh phúc

Đêm đó, Lý Diệu Thần quả thực đã đến phòng ta. Ta đã rất lo, ta nhớ lại cái đêm của hai tháng trước, ta nhớ lại ánh mắt tràn ngập căm thù của hắn, ta nhớ lại cảm giác tê tái của ta sau khi hắn rời đi. Hắn tuy luôn ghé thăm tấm cung của ta, nhưng trước đây chưa bao giờ nghỉ lại, ta đã rất mừng, nhưng hôm nay, ta vừa lo lắng lại vừa mang cảm giác xao xuyến khó tả, cảm xúc ấy, ta không thể nghĩ ra được là vì sao. Hắn tới gần giường của ta, vuốt ve mái tóc ta, hắn hôn ta, rồi nhẹ nhàng vuốt má ta. Diệu Thần thủ thủ vào tai ta:

“Tình nhi, nàng có sợ không”. Ta quả thật rất sợ, cảm giác lạnh lẽo ngày hôm đó lại ủa về, ta run run kéo chăn lên cao hơn. Hắn mỉm cười nói với ta: “Đừng sợ, có ta ở đây, ta hứa sẽ không làm nàng đau”. Ta và hắn ở bên nhau, hắn quả thật không làm ta đau, hắn dịu dàng hơn ngày hôm đó gấp trăm gấp ngàn lần, ta đã nhận ra ta bây giờ chính là cam tâm tình nguyện, nhưng bỗng dưng hắn dừng lại, ánh mắt nhìn ta lạnh lẽo, ta cảm giác có điều gì không ổn. Ta bỗng kêu lên thất thanh, hắn không còn nhẹ nhàng với ta như trước, ta cảm giác mình đang trở về đêm hôm đó...

Hắn nhanh chóng xuống giường, mặc nhanh y phục, hắn nhìn ta khinh bỉ rồi nói: “Người, người trước khi cùng ta đã có tư tình với nam nhân khác, hắn có phải thị vệ đại nội không”. Ta ngỡ ngàng, nhìn hắn hồi lâu, miệng lắp bắp: “Hoàng thượng, không phải, không phải, người là nam nhân duy nhất của thần thiếp”. Hắn cười rất to, tiếng cười chưa dứt đến chừng nào:

“Tiểu Tinh, người muốn nói trước đây ta và người đã từng sao? Ta đã hỏi thái giám và cung nữ bên cạnh, bọn chúng nói ta dù độc sủng người cũng không bao giờ ở lại qua đêm. Trí nhớ của ta cũng rất tốt, ta nhớ rằng chưa đêm nào mình ở lại Đoan trường cung, nếu ta có sai lầm, thì chính là hôm nay đã đến đây”. Hắn quay người đi, đoạn nói với ta: “Tiện nhân, ta đã dành hết tình cảm của mình cho người, tại sao người nỡ phản bội ta, chẳng nhẽ người ham mê thể xác đến mức đó hay sao. Ta hận người, nhưng lại không nỡ giết người. Nhớ kỹ, sau này ta không muốn gặp lại người nữa”.

Ta ngỡ ngàng hồi lâu, cất tiếng gọi Lý Diệu Thần, nhưng người không quay lại. Hoàng thượng, tại sao không tin ta, ta thật sự yêu mình người, tất cả của ta đều thuộc về người, tại sao người không tin ta. Tiểu lan chạy vào dỗ dành ta, miệng không ngừng hỏi ta chuyện gì, ta ôm lấy nàng rồi bật khóc nức nở: “Chàng nói ta đã có kẻ khác, chàng nói ta phản bội chàng, chàng nói ta là tiện nhân. , tại sao chàng không tin ta hả Tiểu Lan. Tại sao lại để khi ta biết mình đã yêu chàng thì lại xảy ra chuyện này”.

Ta cứ gào khóc như vậy. Trước đây ta từng nghĩ nếu mãi ở trong Tử Cấm Thành, ta sẽ không bao giờ biết được tình yêu là gì. Vậy mà giờ đây, khi ta mới nhận ra mình đã có tình cảm với một nam nhân thì cũng là lúc chàng rời bỏ ta, tại sao chàng lại như vậy. Thế rồi ta thẫn thờ, có lẽ chàng chỉ là nhất thời hồ đồ, nên ta muốn giải thích với chàng. Ta đã nghĩ thông, bèn nằm xuống đi ngủ, Nhưng ta không sao ngủ được, cả đêm ta cứ nghĩ phải làm sao để chàng không giận ta nữa, phải làm sao để chàng tha lỗi cho ta.

Hôm sau, ta tỉnh dậy từ rất sớm, ta kêu Tiểu Lan nhanh chóng chuẩn bị y phục, ta muốn gặp hoàng thượng. Ta đến điện Càn Thành, bọn thái giám nói hoàng thượng đã lên triều, phải đợi tới trưa. Tiểu lan bảo ta hãy đợi trưa quay lại, nhưng ta từ chối, ta sợ sẽ không nhìn thấy chàng, nên nhất quyết đứng đợi.

Quả thật đến trưa, hoàng thượng đã trở về, chàng không thèm nhìn ta lấy một lần, ta đã gọi to: “Hoàng thượng, người hãy nghe thiếp giải thích”. Hoàng thượng vẫn không quay đầu, chàng chỉ hơi dừng lại, nói với ta: “Ta và người chẳng còn gì để nói. Giờ đây chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt của người là ta cảm thấy nhức nhối, ta hận mình vì đã đặt tình cảm nhầm người. Ta nói rồi, đừng để ta gặp lại người. Sau này, người không được xuất hiện ở điện Càn Thành nữa”. Ta lao tới những mong có thể nắm được vạt áo của người, nhưng thị vệ bên cạnh chàng lập tức ngăn ta lại, ta và người ngày càng xa, ta càng gọi với theo, chàng càng biến mất.

Đã hơn một tuần rồi ta không gặp chàng, ta rất nhớ chàng, ta nhớ từng ánh mắt chàng dành cho ta, ta nhớ tiếng cười sáng khoái của chàng. Từng câu nói của người vẫn vang lên trong tâm trí ta khiến tim ta càng thất lại. Tiểu Lan nói với ta hoàng thượng vừa phong phi ột nữ nhân, nàng ta có khuôn mặt rất giống Viêm hoàng hậu. Ta cười buồn, có lẽ thực sự hoàng thượng không thể quên được tình cảm với Viêm hoàng hậu,

dù người có mắt trí nhớ thì chỉ cần nhìn thấy nữ nhân có khuôn mặt giống hoàng hậu, người sẽ lập tức yêu mến. Nhưng ta lại nghĩ, người đó dù khuôn mặt có giống đến đâu, phong thái của hoàng hậu thì chắc chắn nàng ta không có được, bởi ta tin, khuôn mặt thì có thể giống, nhưng tính cách ấy của nàng, nhất định không có người thứ hai có được.

Ta cùng Tiểu Lan đi dạo trong ngự hoa viên, mùa đông lạnh như vậy, chẳng có mấy loài hoa nở được, ta lại nhớ về người, nhớ cái ngày người dịu dàng nói với ta rằng ta chính là bông hoa oải hương. Ở đâu trong hậu cung này, ta cũng đều nhìn thấy hình bóng hình của người. Thế rồi lại nhớ đến cái đêm người tức giận bỏ đi, nhớ đến cái từ “tiện nhân” mà người chỉ ta, bất giác ta rùng mình vì thấy lạnh. Tiểu Lan nói để nàng trở về lấy áo khoác cho ta, ta đồng ý, một mình đi dạo khắp ngự hoa viên.

Xa xa, ta nhìn thấy người khiến ta giật mình, nhưng rồi nhớ lại chuyện Tiểu Lan nói hoàng thượng lập phi, nàng ta chính là Hiền phi. Khuôn mặt nàng ta quả thật có nét giống hoàng hậu, nhưng phong thái thì kém xa hoàng hậu. Vì hoàng hậu mà ta biết, khuôn mặt luôn phẳng phất nét buồn nhưng lại vô cùng diễm lệ, ánh mắt của nàng luôn toát lên vẻ hơn người, dáng đi của nàng chính là chuẩn mực trong hoàng cung. Vị Hiền phi kia tỏ ra bên ngoài sự cao ngạo, ánh mắt tuy hút hồn nhưng lại không đem đến cảm giác trong sáng, thuần khiết, nó đem cho ta cảm giác đang nhìn vào một con hồ ly.

Ta dù sao cũng cảm thấy mình nên thỉnh an nàng ta, bèn lại gần nàng ta, hành lễ và nói: “Thần thiếp xin thỉnh an Hiền phi nương nương”. “Người là phi tần nào của hoàng thượng, sao ta lại chưa hề gặp”. Bỗng ta nghe thấy giọng của Hiền tần: “Nàng ta là vị tài nhân thất sủng”. Hiền phi nghe thấy như vậy thì bật cười, ta cảm thấy nụ cười của nàng ta mang theo sự vui mừng của người chiến thắng, nàng ta nói:

“Thì ra là vị tài nhân nổi tiếng trong cung. Bỗng cung dù sao thì cũng là mới nhập cung, vẫn là có nhiều điều chưa hiểu hết, ta mong nàng chỉ giúp ta sau này”. Nói rồi nàng ta đỡ ta dậy, ta mỉm cười: “Thần thiếp vốn chỉ là tài nhân bé nhỏ, nào có thể chỉ bảo nương nương sau này. Huống hồ, như Hiền tần nương nương nói, thần thiếp cũng chỉ là vị tài nhân đã thất sủng, chỉ mong được Hiền phi nương nương chiếu cố sau này”

22. Chương 22

Hiền phi nói ta và Hiền tần cùng đi dạo, ta cũng không thể nào từ chối, bèn cùng đi với nàng. Chúng ta dạo gần đến một hồ nước, Hiền tần nói: “Mùa đông lạnh như vậy, không biết nước trong hồ có lạnh không”. Hiền phi mỉm cười: “Ta nghĩ nước hồ sẽ rất lạnh. Tiết trời như vậy, ta nghĩ giờ chỉ nước giếng là ấm thôi”. Ta vẫn im lặng, ta cũng không biết nên tiếp chuyện với họ như thế nào, với lại cũng nghĩ rằng đó chỉ là mấy câu chuyện phiếm, ta có nói hay không cũng không quan trọng. Bỗng nhiên ta thấy một lực đẩy rất mạnh từ phía sau, ta chưa kịp định thần thì đã cảm thấy lạnh thấu xương.

Ta đã ngã xuống hồ, nước hồ quả thật rất lạnh, cảm giác tê buốt chạy ngược lên đầu, ta bắt đầu ý thức được, ta quẫy nước rất mạnh, ta hoảng sợ kêu cứu, từ khi suýt bị chết đuối, ta đã nhiều lần học bơi, nhưng chỉ cần xuống nước là ngay lập tức cảnh tượng kinh hãi ngày đó hiện về khiến ta chạy ngay lên bờ. Ta kêu rất to, lại ngụp lên ngụp xuống như ngày nào, ta lúc này chỉ còn biết gọi tên hoàng thượng, ta gọi người tới cứu ta. Ta cũng chỉ hơi nhận ra có một vài cung nữ thái giám định đi gọi người, nhưng tất cả bị Hiền phi ngăn lại, họ cứ đứng nhìn ta như vậy.

Ta nhận ra bây giờ, khi biết mình sắp không thể chống cự nổi thì hình ảnh Diệu Thần đã chiếm toàn bộ tâm trí ta, ta rất nhớ chàng, chàng bây giờ đang ở đâu, ta ước chàng có thể xuất hiện lúc này, ước được nghe chàng gọi một tiếng: “Tình nhi”. Ta đã gần như kiệt sức, trong đầu ta chỉ nghĩ rằng, nếu ta thật sự ra đi, Diệu Thần có đau lòng không, có hết giận ta không, có biết ta thực sự chỉ có mình chàng hay không.

Ta nhớ lại cái ánh mắt tràn ngập yêu thương của người khi thấy bức tranh quê nhà ta vẽ, người nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của ta và dịu dàng nói: “Tình nhi, nàng quả thật vẽ rất xấu”. Ta nhớ ta đã giằng bức tranh từ tay người, tức giận nhìn người và nói: “Đây là bức tranh đẹp nhất mà thiếp vẽ được, không cho phép người bình phẩm xấu đẹp”. Hoàng thượng lúc ấy nhìn ta, nhẹ giọng nói: “Tình nhi, nàng nhớ nhà phải không?”. Ta lúc ấy chỉ biết lặng lẽ gật đầu, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Diệu Thần ôm ta vào lòng dỗ dành:

“Ngoan, đừng khóc, sau này trăm cùng nàng về thăm quê, trăm hứa mà”. Ta nhớ ta đã ở trong lòng của người mà khóc một trận đã đời, miệng không ngừng nói: “Diệu Thần, chàng hứa rồi, nhất định phải cùng ta về thăm quê, nhất định nhé”

Rồi ta nghe tiếng Tiểu Lan, ta lại nghe thấy tiếng có người nhảy xuống nước, họ đưa ta lên bờ, rồi ta nhìn thấy hoàng thượng. Ta đã dùng hết sức lực còn lại gọi tên chàng: “Diệu Thần, thiếp rất lạnh”. Vậy mà chàng không hề nhìn ta, chàng hướng mắt về phía Hiền phi: “Nàng có sao không?”. Hiền phi yếu điệu lắc đầu, dựa vào hoàng thượng, ngượng ngùng nói: “Thiếp không sao”.

Tim ta như tan nát, cái lạnh bên ngoài này, có lẽ không bằng nỗi đau đang dày vò bên trong ta, ánh mắt ấy, cử chỉ ấy trước đây đã từng dành cho ta, vậy mà bây giờ, người ta yêu đang cùng một người con gái khác ân ái ngay trước mặt ta, ta thấy Tiểu Lan chạy lại ôm lấy ta, choàng cho ta chiếc áo: “Nương nương, nô tì đưa người về cung”. Ta như người mất hồn, ngày hôm nay, nhìn chàng đối với Hiền phi như vậy, ta đã nhận ra, trong lòng chàng đã không còn có chỗ cho ta nữa rồi, dù có giải thích thế nào đi chăng nữa, chàng cũng chẳng thể tin ta. Ta và chàng, hết thật rồi.

Tiểu Lan nhanh chóng mời ngự y đến bắt mạch cho ta. Ngự y bắt mạch một hồi thì nói: “Nương nương, người tạm thời chỉ bị cảm lạnh một chút, nhưng người đã có long thai, nên chú ý nhiều hơn”.

Ta ngỡ ngàng, ta có thai, với chàng ư? Sao lại là lúc này, sao lại là khi ta nhận ra ta và chàng đã không thể hàn gắn. Nhưng ta lại mong manh hy vọng rằng, chàng sẽ vì đứa con này mà suy nghĩ lại, vì đứa con này mà trở về bên ta. Ta biết ngự y nhất định sẽ báo cho hoàng thượng, ta mong chàng nghe xong tin này sẽ đến Đoan trường cung tìm ta, nhưng mấy ngày sau cũng không thấy chàng tới.

Ta vuốt ve bụng, nói với con: “Con à, cha của con đã không cần mẹ con chúng ta rồi”. Tiểu Lan an ủi ta: “Nương nương, sau này em sẽ cùng người chăm sóc tiểu chủ nhân, chúng ta sẽ sống bình an trong hoàng cung”. Phải rồi, trong nội cung này, ta chỉ có Tiểu Lan và đứa bé trong bụng là người thân, ta sẽ vì họ mà sống thật tốt.

Một tháng sau, trong cung thông báo Hiền phi có thai, hoàng thượng đặc biệt quan tâm nàng ta, sai ngự thiện phòng làm những món ăn thật bổ cho nàng ta, đồng thời sai ngự y kê thuốc dưỡng thai cho nàng ta. Nàng ta sống sung túc, an nhàn trong hậu cung, phi tần cũng liên tục đến thăm, tặng quà cho nàng ta. Ta cũng muốn chúc mừng nàng, bèn bảo Tiểu Lan rằng trước đây hoàng thượng cũng tặng cho ta một số trang sức, ta bảo nàng ta đem chỗ trang sức này đến ngự thiện phòng, nhờ họ làm một món canh Thiểm Tây. Trước đây ta nghe mẹ nói, lúc sinh ta, ông bà nội cũng thường xuyên làm món này ẹ ta ăn, mẹ nói có lẽ nhờ vậy mà khi sinh ta, ta rất xinh đẹp, trắng trẻo hồng hào.

Tiểu Lan nói có rất nhiều phi tần tới tặng quà cho nàng ta rồi, có hay không có ta thì cũng không quan trọng, nhưng ta lại thấy mình nên làm vậy, dù sao đứa bé đó cũng là tiểu đệ, tiểu muội của hài nhi trong bụng ta, rồi đây chúng sẽ trở thành người thân. Ta rất mong đứa trẻ ấy sinh ra khỏe mạnh. Tiểu Lan nghe ta nói xong, tuy rằng mặt hơi phụng phịu nhưng cũng làm theo.

Bữa tối, khi ta đang ăn cơm thì bỗng thị vệ ập tới, ta và Tiểu Lan còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, bỗng nghe tiếng thị vệ: “Nương nương, hoàng thượng có chỉ, mời người đến điện Trinh Minh”. Ta và Tiểu Lan lập tức bị thị vệ đưa đến tẩm cung của Hiền phi. Ta và Tiểu Lan cùng quỳ xuống, thấy Hiền phi đang khóc nức nở trong vòng tay hoàng thượng, hoàng thượng vừa nhìn thấy ta đã nhẹ nhàng đỡ dành nàng ta, rồi đứng dậy, nổi giận đùng đùng, người tiến tới đập vào người ta khiến ta ngã ngửa, ta rất lo cho đứa con trong bụng, nên việc đầu tiên là đưa tay ôm bụng. Hoàng thượng mắng ta rất to:

“Tiện nhân, vì sao ngươi độc ác như vậy, vì sao ngươi dám ra tay hạ độc long nhi của ta”. Hoàng thượng nói rồi lại tiếp tục đập ta một cái thật mạnh, ta còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Hiền phi đã vừa khóc vừa nói: “Hứa tài nhân, bốn cung xưa nay chưa từng ý mình là phi mà ức hiếp người, tại sao ngươi lại nở ra tay với con của ta, nó vô tội cơ mà”. Ta dần nhận ra vấn đề, bèn lắp bắp giải thích: “Hoàng thượng, không phải, không phải, thiếp không hề làm chuyện đó. Người phải tin thiếp”. Hoàng thượng lần này cúi xuống nhìn ta, ánh mắt vừa phẫn nộ vừa ghê tởm, người bóp mạnh cằm ta rồi nói:

“Không phải người, vậy là ai. Hôm nay Hiền phi sau khi ăn món canh người gửi thì lập tức bụng đau dữ dội, khi ngự y đến thì đã nói đứa con trong bụng không giữ được. Ngự y nói trong canh có Dong Quai*, thứ này uống vào thời kỳ đầu mang thai sẽ khiến dạ con co thắt dữ dội, dẫn đến sảy thai”. Ta áp úng: “Hoàng

thượng, thiếp thật sự không biết. Trước đây mẹ của thiếp nói rằng khi bà mang thai, bà thường xuyên uống loại canh này, vì vậy thiếp mới sinh ra được khỏe mạnh, hoàng thượng...thiếp...thiếp thật sự không có”. Hiền phi có vẻ kích động, nàng ta ngã nhào xuống giường, hoàng thượng vội chạy tới ôm lấy nàng, giọng hoảng hốt: “Hiền phi, nàng bình tĩnh đi, nàng có biết mình đang rất yếu hay không”.

Hiền phi ấy túm lấy áo hoàng thượng, ánh mắt bi thương: “Hoàng thượng, nàng ta đã giết con chúng ta rồi. Hải nhi có lẽ còn chưa thành hình trong bụng thiếp, vì sao nàng ta lại làm thế, hoàng thượng, người nói đi, người nói đi, có phải thiếp đã làm gì sai không, có phải thiếp đã làm điều gì sai khiến ông trời trừng phạt con chúng ta hay không”. Hoàng thượng nhìn nàng ta đau xót: “Nàng nói đi, nàng muốn trẫm phải làm sao thì nàng mới bình tĩnh lại”. Hiền phi ngay lập tức chỉ vào ta:

“Là ả, là ả đã hại con chúng ta, hoàng thượng, thiếp xin người hãy trị tội nàng ta. Người hãy để nàng ta uống chính thứ nước mà nàng ta đã đem tới cho thiếp. Hoàng thượng, thiếp xin người!”. Hoàng thượng lúc này có lẽ chỉ muốn làm dịu đi nỗi đau của Hiền phi, lại càng muốn ta trả giá, bèn lạnh lùng nói: “Người đâu, đưa bát canh ấy cho Hứa tài nhân uống”. Ta còn chưa kịp nói thì Tiểu Lan đã hoảng sợ kêu lên: “Hoàng thượng, người không thể, trong bụng nương nương có đứa con của người, người không thể làm thế”.

“Ả nói rằng bát canh này an toàn, tại sao lại không dám uống”.

“Hoàng thượng, người không nghĩ là có người muốn vu oan cho nương nương hay sao”

“Vu oan hay không, bát canh này rốt cuộc cũng là của nàng ta, nàng ta dù sao cũng phải chịu trách nhiệm với đứa con của ta và Hiền phi”

Con của chàng và Hiền phi, vậy đứa con trong bụng của thiếp, chẳng nhẽ không được tính là con của chàng ư, chàng đau lòng khi thấy nàng ta đau khổ vì mất con, nhưng lại nhẫn tâm bỏ đứa con trong bụng ta, như vậy đối với ta mà nói, có công bằng hay không?

Thái giám đưa bát canh tới trước mặt ta, ta ngẩng mặt lên, hoàng thượng không hề chú ý đến ta, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn là nhìn về phía Hiền phi. Ta từ từ nói:

“Hoàng thượng, thiếp chỉ muốn hỏi người một câu, đứa con trong bụng thiếp không phải cũng là con của hoàng thượng sao?”

Hoàng thượng quay ra nhìn ta, cười lạnh: “Phải sao?”

Hoàng thượng cuối cùng vẫn là không tin ta, ta còn tưởng rằng vì đứa con, hoàng thượng sẽ hồi tâm chuyển ý, bây giờ mới rõ, người coi hải nhi của ta là cái gai trong mắt, người cho rằng nó không phải con của người. Phải rồi, con ả, cha con không nhận con nữa rồi, nếu cứ kéo dài sự sống cho con, thì cả hai mẹ con ta cũng chỉ đau khổ thêm mà thôi. Ta cầm bát canh lên, uống liền một hơi, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Ta đặt bát xuống đất, hành lễ với hoàng thượng và Hiền phi, xin phép cáo lui. Tiểu Lan đỡ ta đi, bước đi loạng choạng, bụng ta đau dữ dội nhưng ta cũng không muốn kêu, không muốn tỏ ra đáng thương trước mặt họ, ta bấu chặt vào tay Tiểu Lan, thì thầm: “Lan nhi, nhanh lên, đưa ta ra khỏi đây, ta sắp không chịu được nữa rồi”.

Tiểu Lan dìu ta một đoạn, ra khỏi điện Trinh Minh rồi, ta mới ngã quỵ xuống đất, Tiểu Lan hoảng hốt kêu lên: “Nương nương, người ra rất nhiều máu”. Miệng ta mấp máy: “Con của ta, nó đi rồi”. Ta nghĩ rằng, đối với nó chính là sự giải thoát, ta ước sau này nó được đầu thai vào một gia đình tốt, lúc ấy, nó sẽ sống rất hạnh phúc.

23. Chương 23

Tình yêu không phải, cuối cùng còn lại mình ta

“Nương nương, người tỉnh rồi. Em đến ngự thiện phòng kêu bọn họ chuẩn bị đồ ăn cho nương nương nhé”

Ta lắc đầu mệt mỏi, bây giờ ta không muốn ăn, ta nói với Tiểu Lan : “lan nhi, để mặc ta, ta không muốn ăn”.

Mấy ngày sau đó, ta vẫn không muốn đụng đũa, dù biết rằng cái chết chính là sự giải thoát cho con ta, nhưng ta vẫn không thể thôi nhớ về nó, nhớ về đứa con mà ông trời mới ưu ái ban cho ta để ta đỡ cô đơn. Tiểu Lan luôn nhắc nhở, thúc giục ta phải ăn để lấy sức, nhưng ta không thể, ta ước giờ này ta có thể đi cùng con ta, nhưng lại sợ Tiểu Lan sẽ vì sự ra đi của ta mà nghĩ quẩn, vì thế ta cho rằng, ta bây giờ nên như vậy. Rồi Tiểu Lan cũng không thể chịu được nữa, nàng gào lên: “Nương nương, người việc gì phải đau lòng vì tên hoàng đế khốn nạn đó”. Ta vẫn im lặng không nói, nàng lại gào lên: “Người nghĩ rằng hắn thật sự yêu người, người có biết hắn không hề mất trí nhớ”. Đầu ta bỗng nổ tung khi nghe lời vừa nãy của Tiểu Lan , nàng nhìn ta đau đớn: “Nương nương, tất cả, hắn đã sắp đặt hết rồi.

Người nghĩ rằng hắn chỉ qua một đêm mà bệnh tình trầm trọng, người nghĩ rằng người có thể hành thích hắn dễ dàng hay sao, người nghĩ rằng thần tử của hắn tin người có cách trị bệnh cho hắn, người nghĩ rằng họ có thể để người một mình trong điện Càn Thành, người nghĩ hắn sau một đêm có thể mất trí nhớ, có thể quên Viêm hoàng hậu. Người nghĩ hắn thật sự yêu người”. Ta túm chặt lấy bả vai của Tiểu Lan , ánh mắt trở nên đờ đẫn, mọi chuyện từ từ hiện ra trước mắt ta.

“Nương nương, em xin lỗi, ngay lúc em chuẩn bị hành thích hắn thì đã phát hiện ra hắn hoàn toàn tỉnh táo. Hắn đã thì thầm với em rằng nếu em giết hắn, người bên ngoài sẽ ngay lập tức ủa vào, họ hàng thân thích của người tất thấy sẽ bị khép tội phản nghịch”

Ta lay nàng rất mạnh, nước mắt rơi như mưa, ta gào khóc: “Tại sao, tại sao em không nói với ta, tại sao em không cho ta biết hắn hoàn toàn không mất trí nhớ”.

Tiểu lan nức nở nói với ta: “Nương nương, Lan nhi trước đây vào cung chính là muốn hành thích tiên hoàng, bởi vì ông ta đã hạ lệnh chém đầu toàn bộ gia tộc của em. Em và đại huynh may mắn trốn thoát, quyết tâm tìm một vị sư phụ học võ để trả thù cho gia đình. Sau đó như nương nương đã biết, em chưa kịp hành thích ông ta thì ông ta đã chết. Sư huynh nói với em dù sao ông ta đã chết rồi, không nhất thiết phải tính nợ với vị thái tử mới lên ngôi. Sư huynh muốn em rời khỏi cung, nhưng lúc ấy, em đã có nương nương, nên quyết tâm ở lại để bảo vệ nương nương. Lý Diệu Thần đã điều tra ra thân thế của em, hắn đã uy hiếp em, hắn nói nếu em nói ra chuyện ấy, thì cả hai chúng ta không thể giữ được mạng, họ hàng thân thích của nương nương và cả sư huynh của em nữa.”

Lý Diệu Thần, không thể, người không thể đối xử với ta như vậy. Ta hoảng loạn nói: “hãy nói với ta tất cả những gì em nói đều là giả đi, em hãy nói cho ta, hoàng thượng là thực sự yêu ta, xin em, hãy nói với ta”

Tiểu Lan lắc đầu: “Nương nương, người vốn là người rất thông minh, tại sao lại không nhận ra, tại sao không chịu hiểu. Người có biết hôm người bị Hiền tần đẩy xuống ao, hắn như thế nào không. Em đã muốn chạy thật nhanh tới để tìm cách cứu người, nhưng hắn đã ngăn em lại, hắn cứ thế nhìn người ngụp lên lặn xuống như vậy và mỉm cười. Tới khi em hét lên nói rằng người sắp không trụ nổi, hắn mới lạnh lùng phất tay cho người xuống cứu nương nương.”

Ta nghe thấy tim ta vỡ vụn như tiếng thủy tinh. Ảo tưởng, tất cả, tất cả cuối cùng chỉ là ảo tưởng. Ta loạng choạng đứng dậy, Tiểu Lan đỡ ta, nhưng ta vung tay nàng ra, ta muốn đến hỏi hắn, ta muốn chính hắn phải thừa nhận với ta tất cả.

“Ta muốn gặp hoàng thượng”- ta nói với thái giám đứng trước điện Càn Thành.

“Nương nương, không được, hoàng thượng đang nghỉ trưa”- Thái giám lắp bắp.

Ta mặc kệ tên thái giám ấy, định lao vào, nhưng ta quá yếu, ta không gạt được tên thái giám qua một bên, bèn hét lên, đem theo đau đớn và thù hận: “Lý Diệu Thần!”.

“Để ả vào”- giọng hân cất lên.

Thái giám lui ra, ta loạng choạng đẩy cửa, nhìn vào bên trong, hân đang xem tấu chương, ta đã từng ngưỡng mộ, đã từng yêu tất cả mọi thứ thuộc về hân, để bây giờ nhận ra, hân thật ghê tởm.

“Lý Diệu Thần, người vốn dĩ không hề mất trí nhớ” ta cố gắng lấy lại bình tĩnh để hỏi hân

Hắn ngẩng mặt lên nhìn ta, ta bàng hoàng nhận ra, ánh mắt hận thù ấy chưa bao giờ tắt: “Người cuối cùng cũng nhận ra rồi à”

“Tại sao...tại sao người lại phải giả vờ mất trí nhớ, tại sao người phải nói rằng người yêu ta, tại sao lại tổn công dựng lên màn kịch này”

Hắn cười, nụ cười ấy khiến ta tưởng tượng ra hình ảnh hắn khi ta đang ra sức kêu cứu, ra sức gọi tên hắn: “Người đã từng nói rằng ta là nam nhân ích kỷ nhất thiên hạ, chẳng nhẽ người quên rồi sao. Phải, ta ích kỷ, chính vì thế, ta không thể tha thứ cho chuyện người gây ra. Người hỏi ta vì sao tổn công như vậy? Ta cho người biết, ta biết người không chịu khuất phục trước cường quyền, người không sợ cái chết. Chính vì vậy, ta bắt người phải yêu ta, bắt người phải chịu nỗi khổ sống không bằng chết”

Ta ngã xuống, nước mắt tuôn trào, hắn thực sự đã trả thù được ta, hắn thực sự khiến ta sống không bằng chết.

“Người biết rõ đứa con trong bụng ta chính là con người, tại sao lại muốn nó chết, tại sao”

“Từ đầu đến cuối, ta đối với người chỉ có một chữ: hận. Người cho rằng ta có thể chấp nhận có con với kẻ đã khiến người phụ nữ ta yêu nhất biến mất ư. Người quá ngây thơ rồi”.

“Lý Diệu Thần, người, người thực sự rất độc ác. Người thà một đao giết chết ta cho xong”

“Một đao với người quả thật rất nhẹ, ta bắt người phải sống, phải chết già trong hoàng cung, ta bắt người phải chịu nỗi đau gấp ta hàng ngàn lần”

“Người đâu, lời ả ra khỏi đây cho ta”

Hắn vừa dứt lời, đám thị vệ đã xông vào lôi ta ra ngoài, ta thực sự không còn gì để nói với hắn nữa rồi, chỉ biết lẩm bẩm: “Người thắng rồi, Lý Diệu Thần, người thắng rồi”

Ta không biết mình đã về Đoan trường cung như thế nào, ta chỉ biết rằng mình cứ thế bước đi, vừa đi vừa nghĩ đến sự phụ. Ta chưa bao giờ tự hỏi mình rằng việc ngày hôm ấy giúp đỡ Viêm hoàng hậu là đúng hay sai, bởi ta luôn nghĩ rằng, đó chính là việc ta nên làm, ngày hôm nay, ta tự hỏi rốt cuộc ta có phải đã sai, ta giúp một người phụ nữ tìm được hạnh phúc bên nam tử mà nàng yêu thì phải chăng sẽ phải đánh đổi hạnh phúc của bản thân, hay thực chất cuộc đời ta vốn dĩ không hề có cái gọi là hạnh phúc mà tình yêu đem lại. Ta đã sai một quy tắc trong hoàng cung, đó chính là đã nhúng tay vào những việc không phải của mình, chính là không biết an phận, cái giá của ta phải trả cho bài học này không phải là quá đắt hay sao?

.....

Ta đã từng cho rằng mình là nữ nhân bản lĩnh, mạnh mẽ, ta tin rằng ta có thể can đảm vượt qua những thất bại trong tình ái, ta cũng từng cho rằng bản thân mình đủ thông minh để không làm tình cảm lấn át lý trí. Nhưng cuối cùng, ta biết rằng, ta cũng chỉ là một nữ nhân yếu đuối, ta không thể kiên cường vượt qua những nỗi đau ấy, nhưng ta lại càng không thể vật vờ, ta biết rằng, cái Lý Diệu Thần muốn nhìn thấy ở ta bây giờ, chính là cái bộ dạng thảm thương tuyệt vọng nhất của nữ nhân khi phải chịu đau khổ. Ta lại càng không muốn để hắn thỏa mãn, lại càng không muốn ông trời cười nhạo.

Ta chỉ đành trở thành một đứa không nói không rằng, cuộc sống trôi qua đơn giản chỉ là những bữa cơm nhàm chán. Ta bữa bỏ bữa không, khi rảnh lại ngồi vẽ tranh. Nhưng những bức tranh ta vẽ bây giờ chỉ có một đối tượng, đó là một đứa trẻ sơ sinh. Sống trong cung cấm bao nhiêu năm, ta căn bản chưa từng thấy qua trẻ sơ sinh, bởi vì những đứa trẻ sinh ra trong hoàng cung này chỉ có thể là cách cách và a ca, còn nếu cung nữ họa mà mang thai thì đứa trẻ không có cơ hội chào đời.

Thân phận của ta trước nay đều không đủ để nhìn mặt những đứa trẻ ấy, nên ta chỉ có thể gợi nhớ lại kí ức tuổi thơ khi nhìn thấy những đứa trẻ thuần khiết quê nhà, có lẽ con ta cũng thuần khiết như vậy. Ta cũng không muốn nói chuyện, ngày ngày chỉ lặng lẽ làm những việc trên, sự im lặng về cảnh vật và con người có lẽ khiến Tiểu Lan dần vật, nàng đã khóc trước mặt ta không biết bao nhiêu lần, đã gọi tên ta không biết bao nhiêu lần, đã nói tiếng xin lỗi bao nhiêu lần. Ta rất muốn an ủi nàng, nhưng không thể thốt lên lời, vì sao ư, vì ta quá mệt mỏi, ta không mở miệng nói bất cứ điều gì, ta cảm thấy chỉ cần ta mở miệng, sóng gió sẽ lại ập đến

24. Chương 24

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, ta quyết định tỉnh giấc sớm hơn mọi ngày, năm mới này không phải là năm mới mà ta muốn đón chờ, chỉ là nhờ nó, ta nhớ về ta của chục năm về trước, nhờ nó để ta nhớ đến cha mẹ.

“Nương nương, hôm nay người dậy sớm vậy. Em đi bảo ngự thiện phòng chuẩn bị một chút đồ ăn cho nương nương, chúng ta cùng nhau chờ đón năm mới nhé”- Tiểu Lan chợt lên tiếng

Ta vẫn im lặng, nhớ về bữa cơm tất niên bên người thân. Lại nhớ Tiểu Lan và ta ngày này hàng năm luôn cùng nhau ngóng đợi năm mới với một niềm tin mãnh liệt rằng năm sau cuộc sống của chúng ta sẽ tốt đẹp hơn. Nàng và ta ngày này hàng năm thường chờ lúc mọi người rủ nhau ăn tất niên thì lên ra ngự hoa viên mang theo một số đồ ăn đơn giản, tất nhiên không thể thiếu món bánh bao nhân thịt của ta và một ít rượu.

Ta cũng thường hỏi Tiểu Lan thích ăn gì sao không mang ra ngoài, nàng những lúc như vậy chỉ cười tỉnh nghịch nói thứ ta thích ăn chính là thứ nàng thích. Ta với nàng ngồi một góc trong ngự hoa viên, kể cho nhau nghe những tục lệ đón Tết của quê mình, kể về niềm vui của những đứa trẻ khi nhận được bao lì xì. Nhiều năm như vậy, chuyện nào cũng kể đi kể lại, vậy mà chúng ta luôn cười rất vui vẻ, Tiểu Lan nhiều lúc còn thay ta kể lại những câu chuyện ấy về Thiêm Tây.

Tiểu Lan thở dài sau đó ra ngoài. Bữa trưa ta ăn một mình, bởi vì Tiểu Lan đã chạy đi đâu, chỉ biết rằng nàng nói với ta: “Nương nương, đêm nay chờ em nhé, chúng ta sẽ cùng nhau đón năm mới”. Ta ngồi lặng lẽ ăn, lại nhớ đến Lý Diệu Thân- kẻ đã khiến tim ta tan nát. Ta tự hỏi tại sao vẫn không thể quên hẳn, tại sao vẫn lưu lại hình bóng của con người đáng sợ này.

Ta đã không đưa mình đến nụ cười ảm áp của hắn, đã không đưa mình nhớ cái ôm của hắn mà hoàn toàn trong tâm trí chính là ánh mắt thù hận, ánh mắt lạnh lẽo của hắn. Ta nhớ đến nụ cười tàn nhẫn của hắn khi ta đang đặt cả niềm tin, cả tương lai và hy vọng để gọi tên hắn. Ta cười nhạt, tự hỏi như vậy có phải là đã hết yêu hắn rồi không, nhưng lại đau lòng, đau lòng vì biết mình đang hận hắn, điều đó chứng tỏ ta vẫn còn yêu, người ta nói trái với yêu chính là lãng quên, ta lại không thể lãng quên được, nghĩa là ta vẫn còn yêu.

Nghĩ cũng thật buồn cười, ta hận hắn nghĩa là vẫn còn yêu hắn, vậy mà hắn hận ta thì cuối cùng vẫn chỉ là hận ta, thù hận của hắn ta tin rằng ngàn năm cũng chẳng thể biến thành tình yêu. Ta không biết mình đã rơi lệ từ bao giờ, hắn bây giờ chắc đang hạnh phúc bên Hiền phi, mơ ước về mái ấm của hắn với Viêm hoàng hậu không thể thực hiện được, bây giờ có thể chuyển sang Hiền phi, tuy rằng Hiền phi không phải Viêm hoàng hậu, nhưng đổi lại nàng ta dành hết tình cảm cho hắn, như vậy cũng không thể nói là thiệt thòi.

Đêm xuống, thức ăn đã được mang đến từ lâu, Tiểu Lan tại sao vẫn chưa trở về. Tiểu Lan xưa nay không bao giờ trễ hẹn với ta, lại càng không bao giờ trễ hẹn vào ngày hôm nay. Thức ăn đã nguội từ lâu, Tiểu Lan vì cố gì mà chưa về? Ta chợt hoảng loạn, cảm giác như một cơn sóng gió sắp ập đến, Tiểu Lan phải chăng đã xảy ra chuyện gì? Ta sợ cảm giác này, sợ rằng Tiểu Lan thật sự có chuyện, sợ rằng sẽ mất đi nàng, tại ta ù đi, tiếng Tiểu Lan từ quá khứ vọng về, phải chăng đó chính là hoài niệm đối với một người sắp đi xa...

“Tiểu chủ, người tại sao thích ăn bánh bao nhân thịt”

“Thích chính là thích, chẳng có lý do”

Tiểu Lan cười khi: “Vậy đúng rồi, từ nay Lan nhi cũng thích ăn bánh bao nhân thịt, thích chính là thích, chẳng có lý do”

...

Một đám thị vệ đại nội làm ta tỉnh cơn mơ, họ không nói không rằng áp giải ta đi, ta không biết họ dẫn ta đi đâu, nhưng ta hiểu, nơi ta đến chính là để gặp Tiểu Lan.

Điện Càn Thành

Ta thấy hoàng thượng đang ngồi trên long ngai, khuôn mặt không biểu lộ thái độ gì. Ta ngay lập tức quỳ xuống. Hoàng thượng cất giọng:

“Tiểu Tinh, người tại sao luôn muốn nữ nhân mà trẫm yêu thích rời khỏi trẫm. Lần trước là Viêm hoàng hậu, người đưa nàng ta rời khỏi Tử Cấm Thành, lần này người sai người hành thích Hiền phi. Giờ ngự y đang ở bên trong, nếu nàng có chuyện gì, ta tuyệt đối không tha cho người. Tiểu Tinh, rốt cuộc người muốn cái gì, chẳng phải chỉ là mong ta bố thí chút tình cảm sao. Nữ nhân các người sao lòng dạ lại thâm hiểm như vậy?”

Hoàng thượng không chịu được sự im lặng của ta, lại càng không thể để yên khi tiếng khóc của Hiền phi vang lên, hẳn lên tiếng:

“Người đâu, sai người vả miệng, vả cho tới khi nào ả ta chịu nói thì thôi”

Thị vệ lập tức đi vào thi hành mệnh lệnh “Bốp!bốp!”. Ta đau, nhưng cái này thấm gì, thứ ta chịu đựng còn gấp trăm gấp ngàn nỗi đau thể xác. Hẳn có thể cho người đánh ta để dịu đi nỗi sợ hãi cùng hoang mang của Hiền phi, vậy ai có thể tới xoa dịu nỗi cô đơn, lạc lõng của ta bây giờ. Ta đã từng khờ dại ước, ước ta có được khuôn mặt của Viêm hoàng hậu, ước ta có thể như Hiền phi, nhờ khuôn mặt ấy mà được sủng ái yêu thương. Dù rằng thứ Lý Diệu Thần yêu chỉ là một khuôn mặt, nhưng dù sao thì cũng tốt hơn ta.

“Đủ rồi, người đâu, lôi thích khách vào”- Lý Diệu Thần cất tiếng

Ta quay mặt ra, một người con gái mặc áo đen, đang bị lôi xềnh xệch vào, ta cảm thấy từng khúc trên người như rời ra, có phải ngày ta bị đánh sáu mươi trượng, Tiểu Lan cũng hoảng sợ như bây giờ. Ta lao vào ôm lấy nàng, tứ chi của nàng đã bị đánh gãy, vì cái gì mà nàng ra nông nỗi này. Khuôn mặt thông minh lạnh lợi ngày xưa đã biến mất, chỉ để lại cái đau thấu xương. Máu từ thân nàng chảy ra không ngừng, mắt lơ đãng như sắp hôn mê. Ta nhận thức được một người quan trọng sắp rời khỏi đời mình, ta gào lên:

“Lan nhi, tỉnh dậy, xin em, ta xin em tỉnh dậy có được không”

Ánh mắt Tiểu Lan có mục tiêu hơn, nàng nhìn ta, đôi tay khẽ rung. Ta vội cầm tay nàng, đưa lên mặt ta, khóc ròng:

“Lan nhi, còn nhớ Thiểm Tây của chúng ta chứ, em phải kiên cường lên, em nhất định không được ngủ”

Tiểu Lan nhìn ta cười yếu ớt: “Nương nương, em có lỗi với người, chính Lan nhi đã khiến bi kịch của người tiếp diễn, em đã hại người”

Ta ôm nàng vào lòng: “Lan nhi, do tử, chính tử đã hại muội, tử đã thờ ơ khiến muội cảm giác có lỗi nên mới có ngày hôm nay, ta hại muội rồi”

Tiểu Lan nói rất nhỏ, rất nhỏ chỉ đủ mình ta nghe thấy: “Nương nương, đứa bé trong bụng Hiền phi không phải của Lý Diệu Thần...”

Điều ta thực sự quan tâm bây giờ chính là Tiểu Lan, ta chỉ biết không ngừng lay nàng: “Tiểu Lan, tử cần muội, hoàng cung lạnh lẽo này tử sẽ sống ra sao, tử đã mất đi một người, tử không thể mất muội”

“Nương nương, em... không... thể đợi đến ngày cùng nương nương về Thiểm Tây, không thể đợi đến ngày nhìn thấy phụ mẫu của nương nương,... không thể đợi đến ngày gọi họ là cha mẹ, không thể đợi đến... ngày nhìn thấy... nương nương hạnh phúc.Em...xin...lỗi”

“LAN NHI..... tỉnh lại đi, tỉnh lại nhìn tử được không...muội nợ ta một lời hứa, muội nói sẽ cùng ta đón năm mới...tất cả chỉ là giả hay sao... TỈNH LẠI ĐI”- ta cứ thế gào lên

Tiểu Lan nhắm mắt, nhắm mắt thật rồi.....

“Quê em, buổi tối của năm cuối cùng, mọi người đều ra nhà trưởng làng xum vầy, đám trẻ con phá phách nhà của ông ấy, vui lắm”

“Tiểu Lan, đó là chuyện ta kể cho em về Thiểm Tây mà”- nha đầu tên Tiểu Tinh ngây ra

“Không phải, đó là quê em”- nha đầu kia cãi lại trong men say

“Quê ta mà”

“Quê em chứ”

“Quê ta”

“Quê em”

....

“Được rồi, là quê của hai chúng ta”- nha đầu Tiểu Tinh ôm lấy nha đầu bên cạnh, cười ha ha

...

“Người nói là làm người thân của ta, vậy ai làm tí tí”- a đầu ngây thơ hỏi

“Ta đương nhiên làm tí tí, sau này kẻ nào bắt nạt người, ta nhất định bảo vệ người tới cùng”- nha đầu Tiểu Tinh tự tin trả lời

“Ta tin người”- a đầu kia lại hạnh phúc

.....

“Tiểu chủ, chữ người viết đẹp vậy”

“Ta sẽ dạy em, sau này có nam tử nào có viết thư tình cho em, em còn đọc được”

“Cũng không cần thiết lắm, sau này em nhờ nương nương đọc giúp”

.....

“Nương nương, sau này em chỉ biết nương tựa vào nương nương thôi”

.....

Suy cho cùng, ai bảo vệ ai, suy cho cùng, ai cần ai, suy cho cùng, nàng với ta, ai vì ai?

Tiểu Lan, cuối cùng ta cũng chỉ là một kẻ vô dụng, không thể bảo vệ người thân bên mình...

25. Chương 25

Kết thúc

Tiểu Lan ngủ rồi, giấc ngủ này an lành biết bao, sẽ không phải mơ thấy ác mộng nữa.

Ta từ từ đứng dậy, mắt đại đi, phải rồi, đời này ngoài Tiểu lan, ai có thể vì ta mà dám hi sinh cả mạng sống.

“Lý Diệu Thần, người không cam tâm phải không, người vẫn không chấp nhận được sự thật Liên Ninh công chúa không yêu người. Người biết vì sao nàng không thể yêu người không, bởi khi trong tim thực sự có một người, thì vĩnh viễn không thể có chỗ cho người khác, nàng không hèn nhát tìm người thay thế như người”

Lý Diệu Thần im lặng. Hắn nhìn ta, ánh mắt không tỏ một chút thái độ nào, không phải hắn yêu Liên Ninh công chúa sao?

“Ý người có phải là cả đời này người chỉ yêu mình ta, yêu ta nên mới cho người hành thích Hiền phi”

Ta cười, ta cười sảng sặc, tiếng cười vang vọng khắp điện Cầm Thành, mang theo cả sự ngạc nhiên của kẻ đang ngồi trên long ngai

“Haha...phải...phải...ta yêu người...rất yêu người...haha... cho tới bây giờ ta mới thấy thật nực cười, hoàng đế như người hiểu tình yêu là thứ gì. Tình yêu là cái khát khao sở hữu của người với Liên Ninh công chúa hay sao, hay là sự quan tâm dành cho người có khuôn mặt giống nàng ta. Hahaha”

“Đủ rồi”- Lý Diệu Thần quát

Ta điềm tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn: “Lý Diệu Thần, hay người yêu khuôn mặt Liên Ninh công chúa đến mờ mắt rồi, yêu đến nỗi người bỏ qua tất cả cho ả đàn bà kia. Hoàng đế các người không phải cho rằng bị phản bội là điều nhục nhã nhất hay sao, người vì cái khuôn mặt kia mà ngay cả thể diện của bậc cử ngũ chí tôn cũng không màng hay sao. Người cho rằng khuôn mặt ấy giống Viêm hoàng hậu. Người mù rồi, mù thật rồi”

Lý Diệu Thần không đủ kiên nhẫn hơn, hắn nổi giận đến mức đứng hẳn dậy: “Người đâu, lôi ả ta vào đại lao chờ ngày hành hình”

Ta lại cười, nhìn Tiểu Lan lần cuối, rồi lại nhìn vào Lý Diệu Thần:

“Ta cứ cho rằng nỗi đau người đem lại sẽ khiến ta lung lay ý chí, sẽ khiến ta cảm thấy hối hận khi giúp Viêm hoàng hậu ra ngoài, nào ngờ nhờ người ta hiểu rằng, việc ta làm hoàn toàn đúng. Người có thể quyết định số mệnh của người khác, bởi người sinh ra đã là con nhà quyền thế. Nhưng cuối cùng người vẫn là con người, người vẫn không thể quyết định được số phận của nữ nhân mà người yêu nhất”

THị vệ áp giải ta vào thiên lao, rồi ta cũng sẽ được giải thoát, được gặp con ta, được gặp Tiểu Lan. Họ sẽ ở cầu Nại Hà đợi ta.

Ta chẳng còn gì để níu giữ, chỉ mong rằng gia đình ta không ai bị liên lụy. Cuộc đời này có lẽ đến đây sẽ là kết thúc với ta, ta mỉm cười, cười bởi ta hiểu rằng, cuộc trao đổi của ta với ông trời cũng đã đến hồi kết thúc, may mắn mấy năm qua ta được ông trời chiếu cố, cuối cùng đã được ông trời đòi lại, đòi lại dưới tay Lý Diệu Thần.

Ngồi trong đại lao này, ta lại nhớ đến ngày ta cùng Tiểu Lan, Đĩnh công công bị áp giải vào đây. Ta lúc ấy không nhớ mình đã bị áp giải như thế nào, chỉ biết rằng khi tỉnh dậy đã nhìn thấy hai khuôn mặt lo lắng của họ. Ta ước ao một lần nữa nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Lan, ta không biết họ sẽ làm gì với thi thể Tiểu Lan, Tiểu Lan của ta không mắc nợ ông trời điều gì, cũng không làm gì khiến trời không dung đất không tha, vậy mà một nữ tử nhỏ bé như nàng lại phải chịu kết cục bi thảm như vậy.

Vài ngày sau, Hiền phi tới đại lao. Ta trông sắc mặt nàng ta rất tốt, có lẽ Tiểu Lan hành thích nàng ta không thành. Tiểu Lan, em ngốc như vậy sao, cuối cùng thì cái chết của em, chẳng thể đổi lấy mạng sống của ả đàn bà kia.

Ta im lặng, nàng ta rốt cuộc muốn đến đây làm gì?. Hiền phi nhìn ta với ánh mắt giễu cợt: “Trước đây nghe nói hoàng thượng say mê người, thật không ngờ người lại có ngày hôm nay”.

Ta cười nhạt: “Hiền phi, người biết trước đây Lý Diệu Thần sủng ái ta là tốt. Người nhận ra điều ấy chắc cũng biết rằng rồi sẽ có ngày người giống ta”

Hiền phi cười, tiếng cười của kẻ chiến thắng: “Người nghĩ hoàng thượng sẽ chán ghét ta hay sao, người nhầm rồi. Bất cứ thứ gì ta muốn, hoàng thượng đều đồng ý cho ta, ngay cả cái bây giờ ta có xin cái đầu của người lẫn cả dòng họ nhà người, hoàng thượng cũng sẵn sàng đồng ý”

Ta ngậy ra, rồi như chợt bừng tỉnh, lao về phía ả, nhưng đám thị vệ lại chặn ta lại, ta chỉ biết kêu gào:

“Rốt cuộc người muốn làm gì gia đình ta, người muốn làm gì họ?”

Hiền phi nhìn ta, ả cười rất to, đắc ý:

“Người cũng biết sợ ư, bổn cung cho người biết, hoàng thượng đã đồng ý với ta, lập tức áp giải họ hàng thân quyến của người về cung chờ ngày xử chém.”

Ta hoảng loạn, chân tay không còn làm chủ được nữa, ngã quỵ xuống đất. Lúc này, ta chỉ biết đưa ánh mắt thù hận nhìn về phía nàng ta:

“Vì sao, vì sao, ta không hề có ý hại người, đứa con của người, cũng không phải do ta, vì sao người không chịu tha cho gia đình ta.”

Ả lại tiếp tục cười nói:

“Ta đương nhiên rõ đứa trẻ ấy không phải do người hại.”

Ta ngây ra không hiểu được thái độ của nàng ta lúc này. Ta còn nhớ ngày ta bị đưa đến tẩm cung của nàng ta, nàng ta đã khóc nức nở trong lòng hoàng thượng, không ngừng kêu hoàng thượng đòi lại công bằng, miệng không ngừng thương xót đứa con, vậy thì tại sao bây giờ ánh mắt nàng ta khi nói đến chuyện này lại thản nhiên như vậy, hay là Tiểu Lan nói đúng, đứa con ấy vốn không phải của Lý Diệu Thần.

“Dù sao thì người cũng sắp chết rồi, ta sẽ cho người chết được toại nguyện”- Hiền Phi tiếp tục- “Dong Quai ấy chính là do ta cho vào canh của người, cũng chính ta tự mình bỏ đứa bé”

“Đứa con ấy quả thật không phải của người và Lý Diệu Thần?”

“Ha ha, đúng vậy. Ban đầu khi có thai, ta rất lo lắng, ta sợ rằng hoàng thượng sẽ có phần nghi ngờ, muốn tìm cách danh chính ngôn thuận mà bỏ đi đứa bé. Không ngờ người tự dẫn xác tới gặp ta. Ta có thể loại bỏ cả cái thai trong bụng người”

Ta chỉ biết vừa khóc vừa cười, cười cho sự ngu ngốc của bản thân, khóc cho số phận của hai đứa trẻ đã bị những tính toán của nữ nhân trong hậu cung cướp đi mạng sống. Ta đã không gào lên để chửi mắng Hiền phi, bởi nỗi đau lớn nhất chính là khi Lý Diệu Thần ép ta uống bát canh đó. Bây giờ, câu chuyện đó nhắc lại, ta đã không còn muốn gào thét nữa rồi, bởi nỗi đau ấy đã và đang gặm nhấm từng ngày, câu chuyện ngày hôm nay nàng ta nhắc lại chỉ khiến nỗi đau trong lòng càng nặng, càng không thể bộc phát ra bên ngoài.

Không thấy được khuôn mặt thống khổ của ta, Hiền phi ấy dường như không hài lòng. Nàng ta cúi xuống bóp chặt cằm ta:

“Hứa Tiểu Tinh, ta phải công nhận, con nha đầu theo người quả thật trung thành đến ngu xuẩn. Có lẽ ả đã biết được nguyên nhân nên đã tìm ta trả thù. Nhưng ngu ngốc đến độ chọn ngày ta ở bên hoàng thượng để hành thích ta thì quả thật chưa từng thấy”

Nghe tới đây, ta dường như không làm chủ được, ta biết vì sao nàng lại chọn ngày hôm nay. Mỗi lần sắp đến năm mới, ta thường nhắc Tiểu Lan rằng, việc của năm cũ đã qua, nên quên hết. Nếu không thể thực hiện được, thì hãy quên. Ta biết, Tiểu Lan không thể quên được chuyện Hiền phi hại chết con ta, nên nàng muốn trả thù cho ta, rồi sau đó cùng ta đón một năm mới vui vẻ. Tiểu Lan, sao em ngu ngốc như vậy, sao vì ta mà làm chuyện khờ dại như vậy chứ. Nước mắt chảy dài, nếu em còn dám đứng trước cầu Nại Hà đợi ta, ta sẽ nhất quyết không nhìn mặt em, nhất quyết không để em chờ ta cùng đầu thai, nhất quyết sẽ hận em, nhất quyết sẽ cố thật mạnh vào đầu em.

“Con a hoàn ấy của người xuẩn ngốc y như chủ tử của nó thì phải”

Ta ngay lập tức phản xạ vỗ lấy khuôn mặt Hiền phi cào thật mạnh, đến mức máu trên khuôn mặt ả chảy đến ngón tay. Hiền phi hét lên đau đớn, thị vệ kéo ta ra xa khỏi ả. Ta cười sảng sặc, cười điên dại, cười vì ta chỉ có thể làm như vậy để trả thù cho con ta, cho Lan nhi. Ta hét lên: “Người là con cáo già độc ác, người lợi dụng việc mang khuôn mặt của một nữ nhi thuần khiết để cám dỗ Lý Diệu Thần, vì danh phận địa vị mà ra tay giết cả con đẻ. Ta nguyện rửa người kiếp này mãi mãi không thể hoài thai, nguyện rửa người chết trong đau đớn bất hạnh”

Hiền phi tức giận, gương mặt đặng đặng sát khí nói với thị vệ đại lao: “Người đâu, cắt lưỡi ả cho ta, ta không muốn nghe thấy bất cứ lời nào từ người đàn bà điên loạn này nữa”.

Ta vùng vẫy, ta muốn kêu oan, kêu với ai ư, chỉ có thể là ông trời mà thôi. Ta muốn kêu oan cho sự phụ, một nữ tử xinh đẹp tốt bụng vì sao lại phải chịu đựng sự lạnh lẽo trong hoàng cung, vì sao phải chịu cách biệt với nam nhân mà mình yêu quý. Ta muốn kêu oan cho hài tử của ta, tại sao đã cho hài tử trở thành con của ta mà vẫn cướp đi nó. Ta muốn kêu oan cho Tiểu Lan, nữ nhân thuần khiết như vậy tại sao phải mang trên mình mối thù gia tộc, tại sao lại chết một cách bí hiểm như vậy khi mà hạnh phúc thực sự còn chưa đến với nàng ta. Còn ta ư, ta không muốn kêu, bởi ta biết, đó chính là giá mà ta phải trả cho ông trời.

Ba tên thị vệ giữ chặt người ta, một tên thị vệ cầm dao tiến tới phía ta, ta nghiêng chặt răng, một tên thị vệ khác dùng hết sức bóp miệng ta để có thể để cho tên thị vệ cầm dao thực hiện. Ta vẫn dùng hết sức lực để chống cự, mặc dù cơ thể ta rất yếu, biết mình cũng chẳng thể trụ được lâu nhưng ta nhất định không buông xuôi. Vài tên thị vệ nhìn thấy như vậy thì gợi ý cho Hiền phi: “Hiền phi nương nương, hay là cho ả uống thuốc mê”

Hiền phi mắt vẫn nhìn về phía ta, lạnh lùng đáp: “Không cần, ta muốn ả tận mắt nhìn thấy”

Đến một nén hương sau, ta thật sự không chống cự được nữa, đám thị vệ nhanh chóng thực hiện. Ta đành chỉ còn biết bất lực nhìn con dao tiến dần đến lưỡi mình, chỉ biết nhìn và nhận ra nước mắt đã không còn để chảy. Từng nhát dao cứa vào, từng giọt máu rơi đi, ta chỉ còn biết nhìn, nhìn từng giọt thì nhau rơi xuống. Không khí trong đại lao im lặng tới không ngờ, ta nhắm mắt lại chỉ có thể nghe thấy tiếng dao lạnh lùng cứa vào da thịt. Những lúc đau đến cực điểm, ta lại giãy lên phản kháng, nhưng làm như vậy chỉ khiến lưỡi dao vào sâu hơn mà thôi.

Khi mọi chuyện cũng đã xong, ta không còn sức lực, nằm bò trên nền. Đúng lúc ấy, ta nghe tiếng thị vệ hô lên: “Hoàng thượng giá đáo”.

Ta lấy hết sức ngược nhìn lên, thấy Lý Diệu Thần đang nhìn ta, rồi sau đó chuyển ánh mắt sang Hiền phi, hẳn ta xoa vết thương của Hiền phi, khuôn mặt lo lắng: “Hiền phi, nàng không sao chứ?”. Hiền phi đó ôm lấy hoàng thượng, nức nở: “Hoàng thượng, hoàng thượng, hu hu..”

Lý Diệu Thần ôn nhu xoa dịu nàng ta, ôm chặt nàng ta, đoạn quay lưng định dời đi

26. Chương 26

Ta bò theo, muốn cất tiếng gọi hắn, nhưng đã không thể gọi thành tiếng, chỉ còn trở thành tiếng “ư... ư... ư” phát ra mà thôi. Ta bò tới túm chặt lấy một vạt long bào của hắn, rất muốn nói với hắn: “Lý Diệu Thần, ta bị oan”. Hắn có quay lại nhìn ta, ánh mắt không lộ chút cảm xúc nào, chỉ giật vạt áo đưa Hiền phi rời đi. Ta cúi xuống, chẳng có hi vọng nữa rồi, chỉ biết kéo lê đôi tay tới vũng máu của chính mình, dùng hết sức viết ra chữ: “Oan” rồi ngất lịm đi.

Vài ngày sau, thị vệ áp giải ta đến Ngọ Môn. Ngồi trên cao kia chính là Lý Diệu Thần và Hiền phi. Ta thấy một loạt phạm nhân, họ rất quen mặt, là cha mẹ, là anh em, là họ hàng ta. Ta dùng hết sức lao tới, nhưng thị vệ cản ta lại. Ta nghe tiếng Hiền phi từ trên cao: “Hoàng thượng, để ả nhìn thấy người thân mình lần lượt bị chém đầu, được không”. Lý Diệu Thần im lặng, rồi lặng lẽ gật đầu

Nói rồi, ta lại thấy từng tên đao phủ dơ cao thanh đao của mình. Ta muốn gọi to từng người thân, ta từng mong ước có ngày được gặp họ, nhưng không bao giờ nghĩ sẽ phải gặp nhau trong hoàn cảnh này. Ta đã gọi họ: “ba”, “mẹ”, “đại huynh”, “đại tẩu”, “tiểu đệ”, “thúc thúc”... Nhưng cuối cùng tất cả những tiếng ấy ta chỉ trở thành “ư ư ư” mà thôi, ta nhận ra ta đã không còn có thể nói chuyện được. Ta thấy từng đao từng đao chém xuống, đầu của người thân ta lần lượt rơi xuống.

Ta nghe thấy tiếng của họ, không ngừng nghe thấy tiếng người thân của ta kêu lên: “Thảo dân bị oan, thảo dân bị oan”. Tiếng kêu ấy vốn không thể khiến Lý Diệu Thần thay đổi, nhưng nó khiến ta day dứt, khiến ta điên cuồng mà mà xông qua ngọn giáo chặn trước mặt. Ta bị rất nhiều vết thương, ta biết, bởi ta thấy máu không ngừng loang trên bộ y phục trắng này, nhưng ta không đau, bởi rằng cái đau trong tim giờ còn hành hạ ta nhiều hơn. Ta không thể tiến gần tới người thân của mình, nhưng tiếng kêu của họ cứ quanh quẩn, bám lấy ta, lần lượt từng người, thúc thúc, đại huynh, đại tẩu, tiểu đệ, rồi cha mẹ ta.

Từng người từng người lần lượt rời bỏ ta. Ta hoảng loạn nhìn họ, kinh sợ, Tiểu Lan trước đây có phải cũng chính mắt nhìn thấy cảnh này hay không, Tiểu Lan có phải cũng bất lực như ta bây giờ. Ta ngã quỵ xuống đất, tiếng kêu của ta không thể phát ra hết bên ngoài khiến ta rất bức bối, ta chỉ còn biết cào cào thật mạnh trên nền, cứ cào, cào cho tới khi ngón tay rỉ máu, đến khi từng vệt máu kéo dài, đem theo nước mắt của ta, nỗi thống khổ của ta. Ta chỉ biết như vậy, chỉ biết cào xuống nền thật mạnh, lại không ngừng mà nhìn về phía họ.

Tới khi thị vệ không còn trước mặt, ta lao ngay về phía người thân

“Cha mẹ, Tiểu Tình hại mọi người rồi”

“Tiểu đệ đệ của ta, trước đây ta còn nhớ đệ từ khi còn bé tí đã nói với ta sau này sẽ làm quan để cha mẹ được nhờ, vậy mà khi ước mơ của đệ còn chưa thực hiện được, đệ đã phải rời khỏi cõi đời này, là tỉ đã hại đệ”

“Đại huynh đại tẩu, khi Tiểu Lan vào cung, đã từng hứa với hai người là sau này sẽ giúp gia đình sống tốt hơn, sẽ để con của hai người sinh ra không phải chịu khổ sở. Vậy mà cuối cùng muội chỉ là một kẻ vô dụng chỉ biết làm liên lụy tới người khác”

“Thân quyến họ hàng của con, là con đã liên lụy mọi người. Kiếp số chúng ta sinh ra đã ở vùng quê nghèo khổ, tưởng rằng mọi người sẽ sống thọ, ai dè lại vì Tiểu Tinh con”

Ta muốn giải thích với họ, nhưng họ không thể nghe, và ta cũng không thể nói. Có lẽ, họ sẽ hận ta tới khi nhắm mắt, sẽ hỏi tội ta ở cầu Nại Hà, sẽ đòi nợ ta ở kiếp sau.

Hiền phi tiến đến chỗ ta: “Tiểu Tinh, người cảm thấy thế nào? Tận mắt chứng kiến từng người từng người dời bỏ thế gian này, người có điều gì muốn nói với họ không”

Ta ngược mắt nhìn về phía Hiền phi.

“Suýt nữa ta đã quên, người không còn nói chuyện được. Thật xin lỗi”

Ta không lên tiếng. Hiền phi tiếp tục tiến gần hơn về phía ta: “Người đau hay không, oán hận hay không?”

“Tất cả bọn họ đều bị người liên lụy”

Ta ngay lập tức rút chiếc trâm trên đầu Hiền phi, dí sát vào cổ nàng ta.

Lý Diệu Thần từ trên cao kia dùng khinh công bay thẳng tới chỗ ta, hấn càng tiến gần, ta càng lùi về, tới khi cảm thấy không ổn, ta lại đâm sâu hơn vào cổ Hiền phi, máu ả từ từ chảy ra. Lý Diệu Thần lúc này mới chịu dừng lại, hấn nói: “Tiểu Tinh, người muốn làm gì”.

Ta muốn làm gì ư, ả giết con ta, ả hại gia đình ta, hại Tiểu Lan, hại ta không thể nói, không thể giải thích, không thể tạ lỗi với người thân.

Lý Diệu Thần nhìn ta hồi lâu, rồi trầm giọng: “Nàng không hại người, tất cả là do ta. Đổi mạng ta lấy mạng nàng ta được chứ”.

Hấn lại nói tiếp: “Là ta đã giết con của ta và người, là ta dùng thủ đoạn khiến người yêu ta, là ta cho người đánh chết nha hoàn của người, là ta sai người đưa thân quyến của người vào hoàng cung xử chết”

Tay ta buông lỏng, không ngừng lắc đầu, người thừa nhận tất cả rồi ư. Ta nhìn thẳng vào Lý Diệu Thần, ánh mắt ta dành cho hấn, chính là tội cùng của thù hận. Ánh mắt của hấn nhìn ta bây giờ, ta đã không còn quan tâm nữa rồi, ta tin sẽ chẳng có gì thay đổi, ánh mắt ấy cũng chỉ chứa toàn thù hận mà thôi.

Ta không biết Hiền phi đã thoát khỏi ta đứng sau hoàng thượng lúc nào. Chỉ biết Lý Diệu Thần tiếp tục nhìn ta. Ta nhìn hấn, rồi nhìn dáng người đang tỏ ra yếu đuối đằng sau hấn. Nàng ta độc ác, nhưng vẫn có được hạnh phúc, ít ra nàng ta đã được một nam nhân bảo hộ. Còn ta thì sao, ta bao nhiêu năm nay chỉ mong ước có một mái nhà, một phu quân yêu ta thật lòng, quan tâm ta, vì ta mà làm tất cả, cuối cùng thì đến bây giờ, ta vẫn chỉ là tự mình bảo vệ mình, tự mình chịu đựng tất cả. Lý Diệu Thần tiếp tục tiến về phía ta, ta sợ hãi đưa trâm lên kề vào cổ mình đồng thời lùi bước.

Hấn càng tiến, ta càng lùi lại, càng lùi, tay ta vô thức cũng ấn ngày một mạnh. Đến khi ta nhận ra hấn đứng lại rồi, ta mới biết ta đã làm thương mình rất nặng. Hấn nhìn ta, ánh mắt có vài phần kì lạ, hay bởi ta hoa mắt, bởi vì ta nhận ra ánh mắt ấy chính là khi hấn nhìn thấy ta bị ngã ngựa, ánh mắt quan tâm lo lắng ấy, ta đã hằng đêm nhớ lại. Ta cười, cười trong sự ngạc nhiên của hấn. Ta hoa mắt rồi, có lẽ đó là ảo tưởng của ta, ảo tưởng về tình yêu hấn dành cho ta.

“Lý Diệu Thần, ta với người đời này chỉ có thể là hận mà thôi”

Lần này ta thật sự sẽ không còn dính dáng đến người nữa, cũng mong ác mộng thực sự chấm dứt ở đây. Ta nhẹ nhàng ụp tay, chiếc trâm cắm sâu vào yết hầu, ta dần ngã xuống đất. Trong mơ hồ, ta nghe thấy tiếng Lý Diệu Thần gọi tên ta: “TIỂ...U...TI.....NH”, tiếng gọi thăm thiết xiết bao. Ta thấy Lý Diệu Thần đang ôm ta, ta nghe thấy hấn không ngừng gọi tên ta, lại nghe thấy hấn không ngừng kêu ta tỉnh lại. Hấn lay

ta, ôm chặt lấy ta, hét lên rất to: “Tiểu Tinh, đừng đi, xin nàng. Ta là kẻ cố chấp, ta là kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ. Tiểu Tinh, ta yêu nàng, xin nàng, ở lại bên ta”.

Ta chưa bao giờ thấy Lý Diệu Thần bất lực như lúc này, cũng chưa bao giờ cảm thấy tiếng gọi của hắn bị thương đau lòng như thế này, bèn vô thức đưa tay lên không để xem có thật trước mặt mình có phải LÝ Diệu Thần hay không. Tới khi tay ta vô định trong không chung, ta mới cười thầm, thì ra là một giấc mơ, ta chính là đang mơ về Lý Diệu Thần trong lòng ta. Thì ra cuối cùng ta vẫn còn yêu hắn, vẫn còn mong hắn yêu mình. Ta vô thức lắc đầu, rồi tự nói với chính bản thân: “Chỉ có thể là hận”.

Mưa, hình như là mưa, ta thấy có giọt nước rơi lên mặt mình, rồi từng giọt từng giọt. Mưa thật tốt, sẽ cuốn trôi đi máu người thân của ta, máu của ta cũng sẽ hòa quyện vào họ, tất cả rồi lại đoàn tụ

Tất cả, rồi đây sẽ chỉ là một giấc mộng.....

“Tiểu Tinh, tại sao bữa trưa nào nàng cũng phải ăn một cái bánh bao nhân thịt như vậy, thứ đó có gì ngon”

“Hoàng thượng, người không hiểu đâu. Cuộc sống trong cung đầy đủ như vậy, người căn bản chẳng bao giờ đụng đến nó”

“Ai nói với nàng. Ta đi khắp nơi. Bánh bao nhân thịt căn bản ăn rất nhiều, nhưng không thấy nó ngon ở điểm gì”

“Có hương vị quê hương”

“Chỉ thế thôi”- vị hoàng đế hỏi

“Chỉ như vậy là đủ”- Nữ nhân bên cạnh hoàng đế trả lời, tay cầm cái bánh bao lên, chuẩn bị đưa lên miệng

Hoàng đế giằng lấy chiếc bánh bao, bẻ làm đôi trước ánh mắt ngạc nhiên của nữ nhân bên cạnh. Hắn đưa cho nữ nhân ấy một nửa, nửa còn lại đưa lên miệng, đoạn nói:

“Ta cùng nàng nếm thử hương vị quê hương nàng. Sau này không cho nàng độc chiếm món ngon như vậy”

Hoàng thượng ôn nhu ôm lấy nàng, thủ thủ:

“Sau này, ta sẽ cùng nàng về thăm nhà, thăm người thân của nàng. Thăm cái nơi trong bức tranh xấu xí của nàng”

.....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-voi-ta-mot-chu-han>